

A KÖNYV TÖRTÉNETE

MIKHAIL NAIMY: MIRDAD KÖNYVE

A fogoly apát

A Hóféhér Hegyekben, az Oltár Csúcsként ismert büszke hegyormon állnak az egykor Bárka néven emlegetett kolostor hatalmas romjai. Eredetét a hagyományok egyenesen a Vízözön korába helyezik.

Számos legenda szövődött a Bárka köré, de a hegylakók között, akikkel egyszer egy egész nyarat volt alkalmam együtt tölteni az Oltár Csúcs árnyékában, a következő történet járt szájról-szájra a leggyakrabban.

Sok évvel ezelőtt a nagy Vízözön után családjával és házanépével a Hóféhér hegyekhez érkezett Noé. Mivel itt termékeny földeket, bővizű folyókat és különösen kellemes éghajlatot találtak, úgy döntöttek, hogy letelepednek.

Amikor utolsó napjait érezte közeledni, Noé magához hívatta fiát, Sémét, aki hozzá hasonlóan álmódzó és látnok volt. Így szólt hozzá:

"Figyelj szavamra fiam. Atyád már számtalan év termését aratta le. Most az utolsó kénék is megértek a sarlóra. Te, a testvéreid, a fiad és a fiaid fiai újra be fogjátok népesíteni a pusztává lett Földet, és a te magod annyi lesz, mint a tenger homokja, Isten nekem tett ígérete szerint.

Mégis aggodalom gyötri ellobbanó napjaimat. Aggódva gondolok rá, hogy az emberek az idő múlásával elfelejtkeznek az Özönvízről és a gonoszságról meg a paráznaságról, ami azt a Földre idézte. Meg fognak feledkezni a Bárkáról is, és a hitről, ami azt százötven napon keresztül győzedelmesen megtartotta a dühöngő mélységek fölött. S nem fognak törődni a hitből kiemelkedő új étellel sem, amelynek ők lettek a gyümölcsei.

Hogy mindez feledésbe ne merüljön, arra kérlek fiam, hogy e hegyek legmagasabb csúcsán emelj egy oltárt, és attól kezdve ezt a csúcsot Oltár Csúcsnak nevezzék. Az oltár körül pedig építs egy házat, mi bár jóval szerényebb méretekben, de minden részletében a Bárkához legyen hasonló, és neveztesék is Bárkának.

Ezen az oltáron kívánom az utolsó hálaadó áldozatomat bemutatni. Az a kívánságom, hogy a tüzet amit ott meggyújtotok állandóan tartsd majd égve. Ami pedig a házat illeti, abból

---

szentély legyen, kiválasztott férfiak közössége számára, akiknek száma sohase legyen se több, se kevesebb kilencnél. Ezt a közösséget a Bárka Testvérei néven fogják ismerni. Amikor egyikük meghal, Isten azonnal küldeni fog a helyébe valakit. Ezek az emberek ne hagyják el a soha a szentélyt, életük hátralevő napjaiban kolostori életet éljenek, szigorúan az Anya-bárka szabályainak megfelelően, őrizve a hit lángját, s a Magasságoshoz esedezve, hogy vezesse őket életútjukon. Testi szükségleteiket a hívők adakozásával fogják fedezni."

Sem aki valósággal csüggött atyjának minden egyes szaván, itt félbeszakította őt, hogy megkérdezze, mi az oka a kilences számnak, miért nem lehet se több, se kevesebb. Az élemedett korú pátriárka így válaszolt:

"Mert ez az a száma azoknak, fiam, akik a Bárkán hajóztak."

De Sem sehogyan sem tudott nyolcnál többet összeszámolni: atyját, anyját, saját magát és feleségét, két testvérét és azok feleségeit. Ezért nagyon elsodálkozott atyja szavain. Fia zavarát látva, Noé így folytatta magyarázatát:

"Figyelj rám, fiam, nagy titkot tárok fel előtted. A kilencedik egy rejtett ember, őt csak én láttam, csak én ismerem. Állandó társam és kormányosom volt ő. Többet ne kérdezz róla fiam, de mindig tarts fenn számára egy helyet a szentélyedben. Ezek az utolsó kívánságaim, Sém fiam. Gondoskodj róla, hogy minden így legyen."

És Sém úgy cselekedett, ahogy apja meghagyta neki.

Amikor Sém megtért atyáihoz, testét fiai a Bárkában temették el, az oltár alá. A Bárka sok-sok éven keresztül tetteiben és szellemében az az igazi szentély volt, aminek a Vízözön tiszteletreméltó hőse kigondolta és végrendeletében meghagyta.

Az évszázadok múlásával azonban a Bárka lassan, fokozatosan a szükségleteit messze meghaladó mértékben fogadott el adományokat a hívektől. Így történt, hogy gazdagsága földekben, ezüstben, aranyban és drágakövekben évről évre egyre csak nőtt.

Néhány emberöltővel ezelőtt, amikor a Kilencek egyike éppen eltávozott, a kolostor kapujában egy idegen jelent meg, aki kérte, hogy vegyék fel a közösségbe. A Bárka ősi hagyományainak megfelelően, amelyet addig sohasem sértettek meg, az idegent azonnal be kellett volna fogadni, mivel ő volt az első, aki egy testvér halála után először kért bebocsáttatást. Ez idő tájt azonban a rendfőnök - így nevezték az apátot -, éppen egy hatalmaskodó, világi felfogású, és keményszívű ember volt. Mivel nem nyerte meg a tetszését a mezítelen, éhes és sebekkel borított idegen, azt mondta neki, hogy nem méltó a közösségbe való felvételre.

Az idegen ragaszkodott hozzá, hogy felvegyék, ami igencsak dühítette a rendfőnököt, aki most már követelte, hogy az idegen azonnal távozzék. Az idegen azonban állhatatos maradt, s nem hagyta, hogy elküldjék. Ezzel végül is legyőzte a rendfőnök ellenállását, aki hajlandó volt őt bebocsátani, de csak mint szolgát.

A rendfőnök ezután még sokáig várt arra, hogy a Gondviselés küldjön valakit az elhunyt testvér helyébe. De nem jött senki. Így fennállása óta első ízben a Bárka nyolc testvérnek és egy szolgának adott otthont.

Hét év telt el, és a rendház olyannyira meggazdagodott, hogy nem akadt senki, aki képes lett volna akár csak felbecsülni is ezt a gazdagságot. Körülötte mérföldekre övé volt minden föld és minden falu. A rendfőnök nagyon elégedett volt, s megenyhült az idegennel szemben, mivel azt hitte hogy ő hozott "jó szerencsét" a Bárkának.

A nyolcadik év hajnalán azonban a dolgok hirtelen váratlan irányt vettek. Az azelőtti békés közösség forrongani kezdett. Az éles elméjű rendfőnök hamar rájött, hogy a lázongás oka az idegen, ezért elhatározta, hogy eltávolítja őt. De ekkor már késő volt. A szerzetesekre az ő vezetése alatt már nem hatott semmiféle szabály, semmiféle érvelés. Két év alatt a kolostor minden ingó és ingatlan vagyonát elajándékozták. A számtalan földbérlőből tulajdonos lett. A harmadik évben a szerzetesek elhagyták a kolostort. De a legszörnyűbb az volt, hogy az idegen megátkozta a rendfőnököt, aki az átok szerint a kolostor környékének a foglya, maradt, s azóta sem tudott megszólalni a mai napig.

Eddig a legenda.

Egyáltalán nem volt hiány szemtanúknak, akik állították, hogy számtalanszor látták őt, éjjel is nappal is, amint az elhagyatott és most már igencsak romos kolostor környékén bolyongott. De soha senki sem tudott kivenni belőle egyetlen szót sem. Sőt, ha észrevette valakinek a jelenlétét, azonnal eltűnt, senki sem tudja merre.

Bevallom, ez a történet teljesen megbolygatta a nyugalmamat. Egy magányos szerzeteseknek - vagy éppen az árnyékának - a képe, aki évek hosszú során át egy ilyen ősi kolostor romjai között bolyong, egy olyan kopár hegytetőn, mint amilyen az Oltár Csúcs, túlságosan izgató volt ahhoz, hogy békén hagyjon. A szemem káprázott tőle, a gondolataim csak ekörül forogtak, a véretem ez hajszolta, húsomat és csontjaimat ez ösztökélte.

Végül is elhatároztam: felmegyek a hegyre.

A nyugatra néző sziklás, köves Oltár Csúcsot már messziről lehetett látni, amint sok száz méterre a tenger hullámai fölé magasodva, szinte függőlegesen és hozzáférhetetlenül, kihívóan és fenyegetően tornyosult az érkező elé. De azért mégis mutattak nekem két, viszonylag biztonságos keskeny ösvényt - az egyiket délről, a másikat északról - amelyek szakadékok között kanyarogva tűntek tova. Úgy döntöttem, hogy ezek egyikének sem vágok neki. A kettő között megpillantottam egy közvetlenül a hegycsúcsról majdnem egészen a hegy lábáig lefutó, keskeny, sima emelkedőt, ami a csúcsra vezető királyi ösvénynek tűnt a számomra. Ez az út különös erővel vonzott engem, s úgy döntöttem, hogy ezt választom.

Amikor elhatározásomat közöltem az egyik hegylakóval, félelem lobbant a szemében, és kezeit összecsapva így kiáltott fel:

"A kovaköves meredélyen! Ne legyen olyan bolond, hogy ilyen olcsón odadobja az életét! Sokan próbálkoztak már ezzel, de senki sem tért vissza, hogy beszámoljon az útról. A kovaköves meredélyen! Soha! Soha!"

Így szólt, és ragaszkodott ahhoz, hogy ő vezessen fel engem a hegy tetejére. Én azonban udvariasan elhárítottam a segítségét. Magam sem tudom, rémülete miért váltotta ki belőlem éppen az ellenkező hatást. Ahelyett, hogy eltántorított volna szándékomtól, inkább arra ösztökélt, hogy minden korábbinál szilárdabban kitartsak elhatározásom mellett.

Egy reggel aztán, épp mikor a sötétség a hajnal fényébe olvadt, kidörgöltem szememből az éjszakai álmat, fogtam a botomat meg hét kenyeret, és nekivágtam a kovaköves meredélynek. A kihunyó éjszaka gyengülő lehelete, a születőben levő nap gyors lüktetése, a gyötrő vágy, hogy szemtől szemben láthassam a fogoly szerzetest, és saját magamtól való - ha csak egy pillanatig is tartó - megszabadulás még emésztőbb vágya szinte szárnyakat adtak lábaimnak, és felpezsdítették véretem.

Szívemben dallal és lelkemben szilárd elhatározással vágtam neki az útnak. Mikor azonban hosszas és vidám menetelés után a meredély lábához érkeztem, és tekintetemmel megpróbáltam felmérni, a dal a torkomon akadt. Amit messziről egyenes, sima és szelíden emelkedő útnak láttam, az most szélesen, meredeken és legyőzhetetlenül tornyosult fölöttem. Amerre csak szél tében-hosszában ellátott a szem, mindenféle különböző méretű és formájú kovakő törmeléket lehetett látni, aminek legkisebbjei olyanok voltak mint valami hegyes tű vagy élesre fent penge. Életnek sehol semmi nyoma. Mintha félelmetes halotti lepel terült volna a táj fölé, a hegycsúcsot pedig látni sem lehetett. De most már semmi sem tántoríthatott el.

Még mindig arcomon éreztem a sziklafal veszélyeire figyelmeztető hegylakó tekintetének rémült lobbanását, de elhatározásomra gondoltam, és nekivágtam a fölfelé vezető útnak. Hamarosan megértettem azonban, hogy csakis a lábaimmal nem fogok messzire eljutni, mert a sziklatörmeléken állandóan megcsúsztam, és a lezuhanó kövek olyan szörnyű zajt csaptak, mintha csak millió torokból fölszakadó halálkiáltás lett volna. Ahhoz, hogy valamennyire előrejuthassak, kezeimmel, térdeimmel, de még a lábujjaimmal is bele kellett vájnom a minduntalan szétesúszó kövekbe. Mennyire irigyeltem akkor a kőszáli kecskét!

Cikk-cakokban mászva küzdöttem magam egyre feljebb, nem hagyva magamnak pihenőt. Féltem, hogy rám esteledik, még mielőtt a célokat elérném. A meghátrálásnak még a gondolata is távol állt tőlem.

A nap már jócskán a vége felé járt, mikor hirtelen rám tört az éhség. Egészen addig nem is gondoltam ételre vagy italra. A kenyerek, amelyeket egy kendőben a derekamra kötöttem, abban a pillanatban valóban felbecsülhetetlen értékűek voltak. Kibontottam a kendőt, és éppen az első falatot akartam letörni, amikor csengettyűszó ütötte meg a fülemet, amit a nádi furulya sírására emlékeztető hang kísért. Mi sem lehetett volna megdöbbentőbb ebben a kietlen kősvatagban.

Egyszerre csak egy nagy fekete vezérkos tűnt fel tőlem jobbra a sziklaszirten. Mielőtt magamhoz térhettem a meglepetésből, kecskék vettek körül minden oldalról. A törmelék az ő patáik alatt is csikorgott, csak sokkal kevésbé rémisztően. Mintha meghívtam volna őket, a vezérkos vezette kecskék úgy vetették maguk a kenyereimre, és ki is ragadták volna kezeim közül mindet, ha meg nem hallják a pásztor hangját, aki, azt sem tudom hogyan és honnét, és váratlanul föltűnt mellettem. A pásztor feltűnő megjelenésű, magas, erős és vidámsággal teli fiatalember volt. Egy ágyékkötő volt rajta minden ruhája, és a jobbában tartott nádi furulya volt az egyetlen fegyvere.

"A vezér kosom nagyon elkényeztetett jószág - mondta gyöngéd mosollyal. Ha csak van, mindig kenyeret adok neki enni. De nagyon sok holdhónap is elmúlik, míg olyasvalaki jár erre, aki kenyeret hoz magával." Ezután a kecskékhöz fordult: "Látod, hű kecskéim, a jó Fortuna mindenről gondoskodik. Sohase veszítsd el Fortunába vetett hitedet."

Ezzel lehajolt és magához vette az egyik kenyeret. Azt hittem, éhes, ezért őszinte, szívből jövő kedvességgel így szóltam hozzá: "Gyere, oszd meg velem szerény táplálékomat. Van itt kenyér mindkettőnknek - és a vezérkos számára is."

De a meglepetéstől kővé váltan azt kellett látnom, hogy odadobja a kecskéknak az első kenyeret, majd a másodikat, a harmadikat, egészen a hetedikig, közben mindegyikből letörve

---

egy-egy darabot a saját maga számára. Mintha villámcsapás ért volna, keblemben forrni kezdett a düh. De számot vetve tehetetlenségemmel, kissé lecsillapodtam, és ijedt arccal a pásztorhoz fordulva, félig könyörögve és félig szemrehányóan azt mondtam neki:

"Most, hogy egy éhes ember összes kenyerét megettetted a kecskéiddel, nem adnál-e egy kicsit a tejükből?"

"Kecskéim teje mérge a bolondoknak, én pedig nem akarom, hogy bármelyiküket is valakinek a halála terhelje, még ha csak egy bolondról is van szó."

"De miért lennék én bolond?"

"Mert hét kenyeret hozol arra az útra amelyik hét életem át tart."

"Akkor talán hétezer kenyeret kellett volna hoznom?"

"Egyetlen egyet sem."

"Úgy véled tehát, hogy élelem nélkül kellett volna nekiindulnom ennek a hosszú útnak?"

"Annak az útnak, amelyik nem gondoskodik a vándorról, nem érdemes nekivágni."

"Azt kívánod tőlem, hogy kenyér gyanánt köveket egyem, és víz helyett a saját verejtékemet igyam?"

"Elegendő étel a tested, és elegendő ital a véred. Ilyen ez az út."

"Túlzásba viszed a gúnyoldást kecskepásztor. Nem tudom azonban viszonzni, mert aki a kenyereimből eszik, a testvéremmé lesz, még ha éhezni is hagy engem. A nap lassan lebukik a hegy mögött, és folytatnom kell az utamat. Megmondanád legalább, hogy mesze vagyok a csúcstól?"

"Nagyon közel vagy a feledéshez."

Ezzel ajkához emelte a furulyát, és az alvilágból jövő panaszhoz hasonló dallam hátborzongató hangjainak kíséretében továbbment. Még nagyon sokáig hallottam a legördülő kövek zaját, s a kecskéknak a furulya panaszos hangjával elvegyülő mekegését.

Éhségemről teljesen megfeledkezve kezdtem visszanyerni a kecskepásztor által megtépzott eltökéltségemet és erőmet. Ha az éjszaka ebben a gyászos körfolyamban ér, muszáj olyan helyet keresnem, ahol fáradt tagjaimat kinyújtóztathatom, és ahol nem kell attól félnem, hogy lezuhanok a szakadékba. Így hát tovább vánszorogtam. Lenézve a hegyről alig akartam elhinni, hogy ilyen magasra feljutottam. A meredély lába már nem is látszott. A csúcs pedig szinte már csak egy karnyújtásnyira tűnt tőlem.

Amikor az éjszaka leszállt, egy sziklacsoporthoz értem, ami valami barlangfélének látszott. Noha a barlang alatt egy szakadék tátongott, amelynek mélyén sötét, ijesztő árnyak gomolyogtak, mégis úgy döntöttem, hogy ez a barlang lesz az éjjeli szállásom.

Szandálom egészen elrongyolódott, és vastagon borította a vér. Mikor megpróbáltam levenni, éreztem, hogy a bőröm teljesen hozzátapadt, mintha csak beleenyvezték volna. Mindkét tenyerem tele volt vére karmolásokkal. Körmeim úgy néztek ki, mint halott fa törzséről letépett kéreg széle. Ruhám ékeesebb részeit ajándékuul hagyta az éles szikláknak. A fejem kóválygott az álmoságtól. Az alváson kívül semmi másra sem tudtam gondolni.

Mennyit aludtam - egy pillanatot, egy órát, vagy egy örökkévalóságot, nem tudom. Arra ébredtem, hogy valaki erősen huzigálja a ruhám ujját. Meglepődve, és még az álomtól bódultam ültem fel, és egy fiatal lányt pillantottam meg magam előtt, halványfényű lámpással a kezében. Teljesen mezítelen volt, nagyon finom testalkattal és csodaszép arccal. De aki a ruhám ujját rángatta nem ő volt, hanem egy öregasszony, aki épp olyan csúnya volt, mint amilyen szép a lány. A hideg futott végig rajtam a fejem búbjától a lábam ujjáig.

"Látod drága gyermekem, a jó Fortuna mindenről gondoskodik - mondta az öregasszony, miközben félig már le is húzta rólam a kabátot. - Sohase veszítsd el a Fortunába vetett hitedet."

A nyelvem megbénult, meg sem próbáltam megszólalni, még kevésbé ellenállni. Úgy tűnt, hogy akaratom elhagyott. Teljesen tehetetlenné váltam az öregasszony kezei között, bár ha akartam volna, őt is meg a lányát is minden további nélkül kihajíthattam volna a barlangból. De még akarni sem voltam képes, nemhogy elkergetni őket.

Az öregasszony nem elégedett meg azzal, hogy megfosztott a kabátomtól, sorjában a többi ruhadarabot is levette rólam, mire végül anyaszült meztelenül maradtam ott. Minden egyes ruhadarabot, amit lerángatott rólam, átadott a lánynak, aki azokat magára öltötte. Rémulettel és undorral töltött el, ahogy a csupasz testem árnyéka a rongyos nőké mellé vetül a barlang falára. Csak néztem, és semmit sem értettem. Szólni sem tudtam, pedig nagy szükségem lett volna rá, mivel a beszéd maradt az egyetlen fegyverem szerencsétlen helyzetemben. Végül megoldódott a nyelvem, és így szóltam:

"Ha te, vénasszony, minden szégyenérzetedet el is veszítetted, én azért még nem. Szégyellem pőreségemet még egy ilyen vén boszorkány előtt is, mit amilyen te vagy. De végtelenül jobban szégyellem magam ennek a lánynak az ártatlansága előtt."

"Ahogy ő hordozza a te szégyenedet, viseld te is úgy az ő ártatlanságát."

"Mi haszna van egy fiatal lánynak ilyen helyen egy kimerül férfi rongyos ruháiból, aki egy ilyen éjszaka eltévedt a hegyek között?"

"Talán az, hogy könnyít a terheiden. Talán az, hogy felmelegszik tőle. Nem látod, hogy a fogai vacognak a hidegtől?"

"De ha a hidegtől az én fogaim vacognak, mitől fogok én felmelegedni? Nincs könyörület a szívedben? A ruhám az összes birtokom ezen a világon."

"Minél kevesebb a birtokod, annál kevésbé vagy birtok te magad.

Minél több a birtokod,
annál inkább vagy birtok te magad.

Minél inkább birtok vagy,
annál kevesebbet érsz.

Minél kevésbé vagy birtok,
annál többet érsz.

Menjünk, lányom."

Látván, hogy kézen fogja a lányt, s indulni készül, ezernyi kérdés tört fel bennem, amiket mind szerettem volna feltenni. De végül csak ez az egy kérdés bukkott ki belőlem:

"Mielőtt itt hagynál, vénasszony, megmondanád nekem: messze vagyok a hegycsúctól?"

"A Fekete Szakadék szélén vagy."

A lámpás pislákoló fényében még láttam imbolyogni a két nő komor árnyékát, amint kilépnek a barlangból, és eltűnnek a koromsötét éjszakában. Hirtelen, nem is tudom, honnan, borzongató hideg fuvallat tört rám. Majd egyre baljóslatúbb, egyre hidegebb fuvallatok követték egymást. Úgy tűnt, mintha a barlang fala verejtékezné a hideget. A fogaim vacogtak, és velük táncoltak a megzavarodott gondolataim: láttam a sziklákon legelésző kecskéket, a gúnyolódó kecskepásztort, az öregasszonyt és a lányt; saját magamat meztelenül, össze-vissza törve, sebekkel borítva, éhesen és összefagyva, teljesen megzavarodva ebben a barlangban, ennek a szakadéknak a szélén. Közel lennék talán a célomhoz? Elérem valaha is? Véget ér valaha is ez az éjszaka?

Még magamhoz sem térhettem, amikor kutyaugatást hallottam, s egy másik fényt láttam felvillanni, egészen közel, oly közel, egészen bent a barlangban.

"Látod, kedvesem hogy a jó Fortuna hogy gondoskodik rólunk? Sohase veszítsd el Fortunába vetett hitedet." A hang egy remegő térdű vénséges vén, szakállas és görnyedt öregembertől származott. Egy hozzá hasonlóan öreg, torzonborz, fogatlan, görnyedt és

---

---

remegő térdű vénasszonyhoz beszélt. A jelenlétemről szemlátomást tudomást sem véve az öregember tovább beszélt ugyanazon a vinnyogó hangon, amelyet mintha csak nehezen tudott volna kibocsátani:

"Nézd csak, micsoda fényűző menyegzői terem a szerelmünknek, és micsoda nagyszerű bot annak a helyébe, amit elveszítettél. Ilyen bottal nem fogsz soha többé botladozni, szerelmem." Ezt mondva már meg is fogta a botomat, és odaadta az öregasszonynak, aki gyöngéden a bot fölé hajolva becézgetve simogatta göcsörtös ujjával. Az öregember úgy téve, mintha csak most venné észre a jelenlétemet, de továbbra is az öregasszonyhoz beszélve, így szólt:

"Az idegen rögtön elmegy, kedvesem, így majd magunkban álmodhatjuk tovább álmainkat."

Ezek a szavak úgy hangzottak, mint valami parancs, amelynek nem tudtam nem engedelmeskedni, különösen, mivel a kutya fenyegetően morogva közeledett, mintha kényszeríteni akarna gazdája parancsának teljesítésére. A jelenet, amit mintha révületben láttam volna, rémülettel töltött el: s mint akit megigéztek, felkeltem és a barlang kijárata felé tartottam, kétségbeesetten erőlködve, hogy meg tudjak szólalni, hogy védekezsem, hogy jogaimat érvényesítsem.

"Elvették a botomat. Ráadásul olyan könyörtelenek vagytok, hogy kiűztök ebből a barlangból, amely menedékem lett volna erre az éjszakára?!"

"Boldogok, akinek botjuk nincsen,
mert ők meg nem botlanak.
Boldogok, akiknek házuk nincsen,
mert ők mindenütt otthon vannak.
Botokra csak azok támaszkodnak,
akik - mint mi is - botladoznak.
Otthonra csak azok vágynak,
akik - mint mi is - rabjai egy háznak."

Így énekelgettek kettesben, amíg a fekhelyüket készítették elő, hosszú karmaikkal a földet túrva és köveket elegyengetve, miközben ügyet sem vetettek rám. Végző kétségbeesésemben kiáltozni kezdtem:

"Nézzétek a kezeimet. Nézzétek a lábaimat. Vándor vagyok, aki eltévedt ezen az elhagyott hegyoldalon. Saját véremmel festettem pirosra az utat idáig. Már egy ujjnyit sem látok ebből a félelmetes hegyből, ami számotokra - úgy tűnik - nagyon is ismerős. Nem féltek

---

attól, hogy megfizettek ezért a lelketlenségért? Adjátok oda legalább az egyik lámpátokat, ha már azt nem akarjátok megengedni, hogy megosszam veletek a barlangot erre az éjszakára."

"A szeretet le nem mezteleníthető.

A fény nem birtokolható.

Szeressetek és lássatok.

Világítsatok és legyetek.

Amikor vérzik az éjszaka,

és megfutamodik a nap,

és a föld halott,

hogyan járnak a vándorok?

Ki merészel akkor útra kelni?"

Végképp elkeseredve könyörgésre fogtam a dolgot, bár tudtam, hogy semmi értelme, mert egy különös erő mintha kifelé lökött volna a barlangból:

"Kedves öreg bátyám, jó öreg néném. Bár elgémberedtem a hidegtől, és szédelgek a fáradtságtól, nem foglak zavarni benneteket. Valamikor én is voltam szerelmes. Nektek adom a botomat, és átengedem nektek szerény hajlékomat, amit menyegzői teremnek választottatok. Csak egy kis szívességet kérek tőletek cserébe: mivel megtagadjátok tőlem a lámpásotok fényét, nem lennétek olyan jók, hogy kivezessetek engem ebből a barlangból, és megmutassátok nekem a csúcs felé vezető utat? Már elvesztettem a szemem elől az irányt, nem tudok tájékozódni. Nem tudom, milyen magasra jutottam, és mennyit kell felfelé mennem."

Könyörgésemre ügyet sem véve tovább énekeltek:

"A valóban magas mindig alacsonyan áll.

A valóban gyors mindig lassan jár.

A nagyon érzékeny mindig tompa.

A nagyon ékesszóló mindig néma.

Ugyanaz a tenger a dagály és az apály.

Legjobb út, ahol vezető nem jár.

A nagyot mindig aprónak látod.

És mindent megkapsz, ha mindened odaadod."

Utolsó próbálkozásként azt kértem tőlük, mondják meg, hogy a barlangból kilépve melyik oldalra kell fordulnom, mivel már az első lépésnél a halál leselkedhet rám, és én még

---

nem akarok meghalni. Lélegzetviassafojtva vártam a választ, amely egy újabb hátborzongató dal formájában érkezett, s amitől csak még jobban elképedtem és kétségbe estem.

"Kemény és meredek a sziklaszirt széle.

Puha és mérhetetlen a semmi meredélye.

Mind egy gödörben ülnek:

az oroszlán és a féreg,

a cédrusfa és a lehántott kéreg,

a nyúl, és a csiga,

a gyík és a fűrj,

a vakond és a sas.

Egy a horog. Egy a csalétek.

Csak a halál adja meg a teljességet.

Mint lent a mélyben, úgy fent a magasban.

Vagy meghalsz, hogy élhess, vagy élsz, de a halálban."

A lámpás fénye éppen akkor aludt ki, amikor a barlangból négykézláb mászva kijutottam, nyomomban a kutyával, amely mintha arról akart volna meggyőződni, hogy valóban elhagytam-e a barlangot. A sötétség olyan sűrű volt, hogy szinte a szemhéjaimon éreztem feketeségének súlyát. De nem késlekedhettem egy pillanatot sem. A kutya ezt teljesen világossá tette számomra.

Egy tétova lépés. Majd még egy tétova lépés. A harmadiknál úgy éreztem, hogy a hegy hirtelen kicsúszik a lábam alól, és elnyelnek a sötétség tengerének háborgó hullámai, amelyektől nem jutottam lélegzethez, és amelyek egyre lejjebb löktek... egyre lejjebb... egyre lejjebb...

Az utolsó kép, amely átvillant rajtam, míg a Fekete Szakadék feneketlen mélységében forogtam, a pokoli jegyepár képe volt. Az utolsó szavak, amelyeket elstutogtam, miközben megfagyott bennem a lélegzet, az ő szavaik voltak:

"Vagy meghalsz, hogy élhess, vagy élsz, de a halálban."

A Könyv őrzője

"Kelj föl, ó, szerencsés idegen. Elérted a célodat."

A szomjúságtól és a nap perzselő sugaraitól teljesen kitikkadtan, félig felnyitottam a szemem. Láttam, amit a földön fekszem és egy férfi sötét alakja hajol fölém, gyöngéden megnedvesíti az ajkaimat vízzel, és ugyanolyan gyöngédséggel mossa vérző sebeimet. Testes ember volt, durva arcvonásokkal, bozontos szakállal és szemöldökkel, éles, mélyreható tekintettel. Korát nagyon nehéz lett volna megállapítani. Érintése mindazonáltal gyengéd volt és vigasztaló. Az ő segítségével felültem, és számomra is alig hallható, gyöngé hangon megkérdeztem:

"Hol vagyok?"

"Az oltár csúcson"

"És a barlang?"

"Mögötted."

"És a Fekete Szakadék?"

"Előttem."

Nagy volt a meglepetésem, amikor körülnéztem, mert valóban láttam a hátam mögött a barlangot, s magam előtt a sötétben tátongó mélységet. Egészen a szakadék szélén voltam. Akkor megkértem a férfit, hogy vigyen be a barlangba, amit ő készséggel meg is tett.

"Ki hozott ki engem a szakadékból?"

"Aki felvezetett téged ide a csúcsra, minden bizonnyal az hozott ki a szakadékból is."

"Kicsoda ő?"

"Ugyanaz, aki a nyelvemet megbéklyózta, és százötven éven keresztül fogságban tartott ezen a csúcson."

"Te volnál hát a fogoly apát?"

"Igen, én vagyok az."

"De te tudsz beszélni, ő pedig néma."

"Te megoldottad a nyelvemet."

"Ő kerüli az emberek társaságát, te viszont úgy tűnik nem félsz tőlem."

"Mindenkire kerülök kivéve téged."

"Mostanáig nem is láttad az arcom. Miért éppen én vagyok az emberek között, akit nem kerülisz el?"

"Százötven éven keresztül vártam az eljöveteledre. Százötven éven keresztül, minden áldott nap, minden évszakban, bármilyen idő volt is, bűnös szemeim keresték, kutatták a meredély szikláinak között azt, aki mint te most, élelem és bot nélkül mezítenül jön fel a csúcsra. Nagyon sokan próbáltak meg feljönni a meredélyre, de sohasem érkeztek meg. Sokan jöttek a

---

másik úton, de nem mezítelenül, nem bot és nem élelem nélkül. Tegnap egész nap azt figyeltem, hogyan jössz felfelé. Hagytam, hogy éjszaka a barlangnál aludj de már kora hajnalban idejöttem, és itt találtalak téged eszméletlenül. Mégis biztos voltam benne, hogy magadhoz térsz. És tessék! Elevebb vagy, mint én! Meghaltál, hogy élhess. Én pedig azért élek, hogy meghalhassak. Dicsőség az ő nevének! Minden úgy történt, ahogy ő megígérte. Minden úgy van, ahogy , ahogy lennie kell. Semmi kétségem afelől, hogy te vagy a kiválasztott."

"Kicsoda???"

"Az áldott, akinek a kezeibe kell adnom a szent Könyvet, hogy megismertesse a világgal."

"Milyen könyvet?"

"Az ő könyvét - Mirdad Könyvét."

"Mirdad? Ki az a Mirdad?"

"Lehetséges, hogy nem hallottál Mirdadról? Milyen furcsa! Teljesen biztos voltam benne, hogy a neve mostanra már az egész földet betöltötte, mint ahogy áthatja a földet a lábaim alatt, a levegőt körülöttem, és az egeket a fejem felett. Szent ez a föld, ő idegen, mert az ő lábai taposták. Szent ez a levegő; mert az ő kebelén áramlott át. Szent ez az égbolt; mert az ő szemei kémlelték." Ezt mondván a szerzetes tiszteletteljesen meghajolt, háromszor megcsókolta a földet, majd hallgatásba merült. Kisvártatva így szóltam:

"Felcsigáztad az érdeklődésemet, szeretnék többet tudni erről az emberről, akit Mirdadnak nevezel."

"Hallgass nyitott fülekkel, és elmondok neked, mindent, amit el szabad mondanom. Az én nevem Shamadam¹. Én voltam a Bárka rendfőnöke azon a napon, amikor a kilenc testvér egyike elhunyt. Lelke még el sem távozott közülünk, amikor szóltak nekem, hogy egy idegen van a kapuban, és velem akar beszélni. Nagyon jól tudtam én, hogy a Gondviselés küldte őt hozzánk, hogy elfoglalja a elhunyt testvér helyét, és örvendeznem kellett volna, hogy Isten még mindig örködik a Bárka felett, ahogyan ezt mindig is tette, atyánk Sém ideje óta."

Ekkor félbeszakítottam őt, hogy megkérdezzem, igaz-e, amit a hegy lábánál lakó népek beszélnek, hogy a Bárkát még Noé első fia építette. Azonnal és határozottan válaszolt:

---

¹ A "Sham-Adam" összetételben a "Sham" az eredeti Ádámtól eltérő, színlelt, tettetett mímelt jellegre utal (A ford. megj.)

"Igen pontosan úgy van, ahogy mondták neked." Majd folytatta a történetet ott, ahol félbeszakítottam.

"Ott tartottam tehát, hogy örülnöm kellett volna. De mégis, általam teljesen érthetetlen okból a szívem lázongani kezdett. Még mielőtt akár csak egy pillantást is vettem volna az idegenre, egész lényem máris harcolt ellene. Úgy döntöttem, hogy elutasítom, bár lelkem mélyén biztosan tudtam, hogy ezzel a sérthetetlen hagyományokat sértem meg, s azt utasítom el, aki őt küldte.

Amikor kinyitottam a kaput megláttam őt - egy fiatalembert, aki nem látszott többnek huszonöt évesnél -, rögtön ezer tört érzetem szívemben, amiket legszívesebben beléje döftem volna. Mezítelenül, szemmel láthatóan kiéhezve, híján minden védekező eszköznek - még botja sem volt - teljesen kiszolgáltatottnak tűnt. Mégis az arcán ragyogó fény jóval idősebbnek mutatta a koránál, és sérthetlenné tette egy teljes fegyverzetbe öltözött lovagnál is. Egész belsőm tiltakozott ellene. Vérem minden cseppje az elpusztítására tört. Ne kérdezd tőlem, hogy miért. Talán azért, mert átható pillantása teljesen mezíteleenné tette a lelkemet, és megrémültem attól, hogy a lelkem bárki előtt is ilyen leplezetlen legyen. Talán azért, mert az ő tisztasága felfedte az én tisztátalanságomat, elszakította a fátylakat, amelyeket azért szőttem, hogy az eltakarjam. Mivel a szenny mindig is szerette az ő takaró fátylakat. Vagy talán egyszer valami ellenségeskedés támadt az ő csillagai és az enyémeik között. Ki tudja? Ki tudhatja egyáltalán? Csak ő tudná megmondani.

Durva és ellentmondást nem tűrő hangon közöltem, hogy nem nyerhet bebocsátást a közösségbe, és felszólítottam, hogy azonnal távozzék. Ő azonban meg sem mozdult, hanem nyugodtan azt tanácsolta, hogy gondoljam meg még egyszer. Tanácsát sértésnek vettem, és arcul köptem. Ő még erre sem ment el, hanem arcát lassan megtörölve újra azt tanácsolta, hogy változtassam meg a döntésemet. Mialatt ő arcát törölgette olyan érzésem támadt, mintha saját magam mocskoltam volna be. Legyőzöttnék éreztem magam, és lelkem mélyén elismertem, hogy a harc egyenlőtlen volt, és hogy ő volt az erősebb.

De a megalázott büszkeség még mindig harcol, amíg a földre nem kerül és porba nem tapossák. Már éppen azon voltam, hogy engedek a kérésének, de előbb szerettem volna megalázottnak látni. Őt azonban lehetetlen megalázni.

Hirtelen enivalót és ruhát kért, mire feléledtek a reményeim. Az éhség és a hideg felsorakozván ellene az én oldalamon, azt hittem, hogy már megnyertem a csatát. Szívtelenül megtagadtam tőle, hogy akár csak egy kenyérmorzsát is adjak neki, mondván, hogy a kolostor is adományokból él, s így nem adakozhat. Ezzel persze szégyentelenül hazudtam, mivel a

---

kolostor sokkalta gazdagabb volt annál, semhogy megtagadhassa az élelmet és a ruhát a szükségét szenvedőktől. Azt akartam, hogy könyörögjön. De nem tette. Úgy kért, mint akinek joga van ahhoz, amit kér; volt valami parancsoló ebben a kérésben.

Sokáig tartott a harc, de a helyzet nem változott. Az elejétől a végéig ő irányította a csatát. Hogy leplezem vereségemet, végül azt ajánlottam, hogy szolgaként lépjen be a Bárkába - csakis szolgaként. Ez, így vigasztaltam magam, megalázó lesz a számára. Még ekkor sem vettem észre, hogy én voltam a koldus, és nem ő. Hogy megpecsételje a megaláztatásomat, szó nélkül elfogadta a javaslatot. Meg sem fordult a fejemben, hogy amikor befogadtam őt - még ha csak szolganak is -, akkor egyúttal kizártam saját magamat. Az utolsó napig makacsul abban a tévhitben ringattam magamat, hogy én vagyok a Bárka mestere, nem pedig ő. Óh Mirdad, Mirdad! Mit tettél Shamadammal! Shamadam, mit tettél saját magaddal!"

Két hatalmas könnyesepp gördült le arcán, benedvesítve hosszú szakállát, és egész testében remegett. Megindultan mondtam neki:

"Kérlek ne beszélj többet erről az emberről, akinek az emléke könnyeket csal elő szemedből."

"Ne zavarjon ez téged, ó, áldott hírnök. Csak a rendfőnök hajdani gögje az, amely még mindig ontja a keserű könnyeket. A holt betű hatalma ez, amely mindig fogait csikorgatja a szellem hatalma ellen. Hagyd, hogy hadd csikorgassa fogait a hatalmaskodás, utoljára teszi. Hagyd, hadd sírjon a büszkeség. Saját halálát siratja. Hagy, hadd csikorgassa a fogait a hatalmaskodás, utoljára teszi. Óh, ha a szememet nem homályosították volna el evilági ködök, amikor először pillantottam meg arcán a mennyei jelet! Óh, ha a füleimet nem tömte volna el az evilági bölcsesség, amikor az ő isteni bölcsességével kerültem szembe! Óh, ha a nyelvemet nem borította volna be annyira a testiség keserű édessége, amikor az ő szellemmel telt nyelve ellen harcolt! Sok dudvát termettek már eddig is délibábjaim, s még mindig bőséges aratást vár rám!

Hét éven át alázatos szolga volt közöttünk - szelíd, szorgalmas, ártatlan, tartózkodó, készen a testvérek legkisebb kérését is azonnal teljesíteni. Úgy mozgott, olyan lágyan, mintha levegőben siklana. Egyetlen szó sem hagyta el soha az ajkát. Azt gondoltuk talán hallgatási fogadalmat tett. Kezdetben néhányan hajlottak arra, hogy bosszantsák. Ezeket a piszkálódásokat azonban földöntúli nyugalommal fogadta, amivel rövidesen mindannyiunkat hallgatagságának a tiszteletben tartására kényszerített. A másik hét testvérrel ellentétben, akiket magával ragadott és lecsillapított ez a nyugalom, én ezt nyomasztónak és idegesítőnek találtam. Nagy erőfeszítéseket tettem, hogy kimozdítsam a nyugalomból, de mindhiába.

Mirdad néven mutatkozott be nekünk. Csakis erre a névre hallgatott. Ez volt minden, amit tudtunk róla. Ennek ellenére mélységesen átéreztek a jelenlétét, olyannyira, hogy csak nagyon ritkán beszéltünk, még lényeges dolgokról is, vagy csak akkor, ha ő már visszavonult a cellájába.

A bőség esztendei voltak azok, Mirdad első hét éve. Hétszeresére és még annál is nagyobbra nőtt a kolostor vagyona. A szívem megenyhült irányában, és komolyan tanácskoztam a közösséggel, hogy felvegyük-e őt szerzetes testvérnek, látva, hogy a Gondviselés nem küld senki mást.

Pontosan ekkor történt az, amit senki sem látott előre, amit senki sem láthatott előre, a legkevésbé pedig én, szegény Shamadam. Mirdad feltörte ajkainak a pecsétjét, és a vihar azonnal kitört. Felszínre hozott mindent, amit hallgatásával annyi időn keresztül elfedett. Olyan ellenállhatatlan volt ez az özön, hogy sebes áradta minden testvért magával ragadott - mindet, kivéve szegény Shamadamot, aki az utolsó pillanatig harcolt ellene. Megpróbáltam a helyzetet megfordítani azzal, hogy hangsúlyoztam a rendfőnöki hatalmamot, de a testvérek már csak Mirdad hatalmát ismerték el. Mirdad volt a Mester, Shamadam pedig csak valami kívülálló. Ekkor ravaszsághoz folyamodtam. Néhány testvérnek hatalmas arany és ezüstkincseket kínáltam fel, másoknak pedig tágas és termékeny földeket ígértem. Már majdhogynem sikerrel jártam, mikor valamilyen rejtélyes módon Mirdad tudomást szerzett a mesterkedéseimről, és a legkisebb erőfeszítés nélkül véget vetett nekik: ehhez elég volt részéről néhány szó.

Túlságosan furcsa és túlságosan bonyolult volt az ő tanítása. Minden benne van a Könyvben. Erről nem szabad beszélnem. Elég az hozzá, hogy ékesszólása olyan volt, hogy attól a szurok hónap látszott, a hó pedig szuroknak: olyan tiszta és hatalmas volt az ő szava. Milyen fegyvert tudtam volna én ezzel szembeállítani? Semmilyen sem, hacsak nem a kolostor pecsétjét, amely az én birtokomban volt. De valójában már ennek sem vettem semmi hasznát, mert a testvérek, Mirdad lángoló felhívásaitól fellelkesedve, arra kényszerítettek, hogy minden iratot aláírjak és ellássak a kolostor pecsétjével, amelyet szerintük hitelesítenem kellett. Ezt követően kezdte Mirdad mindenfelé kiküldeni a testvéreket, ajándékokkal megrakodva a közeli fálvakba a szükségét szenvedők számára. Az utolsó napon, a "Bárka Napján", ami egyike volt az évente megtartott két ünnepünknek - a másik a Szőlőtő Napja volt - Mirdad azzal tetőzte be esztelen tetteit, hogy elrendelte, a testvérek mindent hordjanak ki a kolostorból, és osszák szét az egybegyűlt emberek között."

"Mindezt látták az én bűnös szemeim, és minden feljegyzésre került a szívemben, ami majd szétrepedt a Mirdad iránti gyűlölettől. Ha a puszta gyűlölet ölni tudna, akkor a szívemben táplált gyűlölet elpusztított volna ezer Mirdadot is. De az ő szeretete erősebb volt, mint az én Gyűlöletem. A harc ismét egyenlőtlen volt. A büszkeségem most sem akart engedni, egészen addig, míg földre nem teperik és porba nem tapossák. Úgy zúzott ő össze engem, hogy még csak nem is küzdött ellenem. Én támadtam meg őt, de csak saját magamat zúztam össze. Hányszor, de hányszor próbálta meg szeretetteljes türelemmel eltávolítani a szemeimről a hályogot! És hányszor kerestem én mindig más, még sötétebb hályogokat, hogy magam akadályozzam meg szemem kinyílását! Minél több szeretetet mutatott irányomban, annál több gyűlölettel viszonztam."

"Mirdad és én úgy álltunk szemben egymással, mint két katona a csatatéren. De ő egymagában felért egy egész légióval, míg én egyedül harcoltam. Ha bírtam volna a többi testvér támogatását, végül biztosan én győztem volna, és akkor fölfaltam volna a szívét. A társaim azonban az ő oldalán harcoltak ellenem. Az árulók! Mirdad, Mirdad, megbosszultad magad!"

A könnyei tovább folytak, de most már zokogott is. Majd hosszú szünet után a rendfőnök újra meghajolt, és háromszor megcsókolva a földet, azt mondta:

"Mirdad, legyőzöm, uram, reménységem, büntetésem és jutalmam, bocsásd meg Shamadam keserűségét. A kígyó feje még akkor is őrzi a mérgét, amikor már elválasztották a törzsétől. De szerencsére marni már nem tud. Shamadamnak nincsenek már sem méregfogai, sem mérge. Tartsd meg őt a szeretetedben, hogy megláthassa azt a napot, amikor majd méz fog folyni az ajkai közül, mint ahogy méz folyt a te ajkaid közül is. Mert ez az amit ígértél neki. Ma megszabadítottad első börtönétől. Ne hagyd, hogy sokáig bűnhődjön a másodikban."

Mintha csak kiolvasta volna a gondolataimban, hogy a két börtönről akarom kérdezni, olyan dallamos és olyan megváltozott hangon, hogy szinte esküdni mertem volna, hogy ez egy másik ember hangja, a rendfőnök magyarázni kezdett:

"Azon a napon összehívott bennünket ebben a barlangban, ahol gyakran tanította a Heteket. A nap éppen lenyugvóban volt. A nyugati szél sűrű ködöt hozott ami megtöltötte a hegy kőtorkait, és rejtélyes fátyolként terült szét a földön egészen a tengerig. A hegyoldal derekáig ért, mintha a tenger emelkedett volna fel idáig. A nyugati égen fenyegető, fekete felhők gyülekeztek, teljesen elsötétítve a napot. A Mester megindultan, de érzésein uralkodva, minden testvért külön-külön megölelt, az utolsóhoz érkezve pedig így szólt:"

"Sokáig éltetek a magasban, itt a hegyek között. A mai napon le kell ereszkednetek a mélységbe. Ha lefelé menet nem felfelé haladtok, és a völgyet a csúcscsal nem egyesítitek, akkor a magasság megszédít és a mélység megvakít benneteket."

Ezután felém fordult, szelíden és hosszasan a szemembe nézett, majd azt mondta:

"Ami téged illet, Shamadam, a te órád még nem érkezett el. Várnod kell ezen a csúcson, amíg ide visszatérek. S amíg engem vársz, te leszel a könyvem őrzője, amely az oltár alatt, egy acélszekrénybe van bezárva. Vigyázz kéz ne érintse - még a tied sem. Ha az idő betelik, elküldöm az én hírnökömet, hogy átvegye és a világgal megismertesse. A következő jelekből fogod őt felismerni: a kovaköves meredély felől fog feljutni a csúcsra. Utazását teljes öltözékben, egy bottal és hét kenyérral felszerelve kezdi meg; de te mégis teljesen mezítelenül, bot nélkül, élelem nélkül, ájultan és kimerülten fogsz ráatalálni ezelőtt a barlang előtt. Jöveteléig a nyelved és az ajkaid le lesznek pecsételve, és kerülni fogod az emberek társaságát. Csak akkor szabadulhatsz meg a hallgatás börtönéből, amikor meglátod őt. Miután átadtad a kezeibe a Könyv, kővé fogsz változni, s így fogsz a barlang bejáratánál örködni, amíg vissza nem térek. Ebből a börtönből csak én tudlak majd kiszabadítani. Minél hosszabbnak tartod majd a várakozást, az annál hosszabb lesz. Ha rövidnek fogod tartani, megrövidül. Higgy, és légy türelmes. Miután ezt mondta, engem is megölelt."

Ezek után a Hetek felé fordult, és kezeivel intve azt mondta nekik:

"Testvéreim, kövessetek."

"Nemes fejét felemelve, átható pillantásával a messzeséget kémlelve ment a Hetek előtt lefelé a meredélyen, szentelt lábai alig érintették a földet. Amikor a ködtakaró széléhez értek, a nap áttörte a tengert borító fekete felhő alsó szélét, ezzel egy boltíves átjárót alakítva ki az égen, amelyet olyan csodálatos fény világított meg, hogy emberi szavakkal leírni nem is lehet, annyira vakító volt az a halandó szemnek. Úgy tűnt nekem, mintha a Mester és a Hetek elszakadtak volna a hegytől, és a ködfelhőn, a boltíves úton egyenesen bementek volna - a Napba. És rettenetesen fáj nekem, hogy ott maradtam egyedül - olyannyira egyedül!"

Mint aki egy hosszú nap után a nehéz munkától teljesen kimerült, Shamadam hirtelen elhallgatott, teljesen elernyedtt, leejtette a fejét és becsukta a szemét, melle egy darabig még felindultan zihált. Sokáig maradt így. Még én gondolataimba mélyedtem, hogy vigasztaló szavakat találjak, ő felemelte a fejét, és azt mondta:

"Te Fortuna kegyeltje vagy. Bocsáss meg egy szerencsétlennek. Sokat beszéltem - talán túl sokat. De ennek így kellett lennie Ha valakinek a nyelve százötven éven keresztül le

---

volt lakatolva, nem törheti meg hirtelen a csendet egy egyszerű igennel vagy nemmel. Lehet-e Shamadam Mirdaddá?"

"Engedd meg Shamadam testvér, hogy kérdezzek valamit!"

"Milyen kedves tőled, hogy testvérnek szólítasz. Senki sem szólított így engem, mióta egyetlen testvérem sok-sok évvel ezelőtt meghalt. Mit akarsz kérdezni?"

"Ha egyszer Mirdad olyan nagy tanító, hogyan lehetséges az, hogy a világ mostanáig nem hallott róla és hét társáról? Hogyan lehetséges ez?"

"Talán arra vár, hogy eljöjjön az ideje. Talán más néven tanít. Egy dolog azonban biztos: Mirdad meg fogja változtatni a világot, mint ahogyan megváltoztatta a Bárkát is."

"Biztosan meghalt már régen."

"Mirdad biztosan nem. Hatalmasabb ő még a halálnál is."

"Azt akarod mondani, hogy le fogja rombolni a világot, mint ahogyan lerombolta a Bárkát is?"

"Nem! Micsoda képtelenség! Ő felszabadítja a világot, mint ahogy fölszabadította a Bárkát is. Akkor újra meg fogja gyújtani az örök fényt, amit az olyanok, mint én, délibábjaik kergetése miatt a véka alá rejtettek, s most panaszkodnak, hogy sötétben vannak. Ő újra fel fogja az emberekben építeni azt, amit ők maguk romboltak le. A Könyv nemsokára a kezébe kerül. Olvasd, és lásd a fényt. Nem késlekedhetem tovább. Várj itt egy pillanatig, amíg visszajövök, ne gyere velem."

Felkelt és sietősen elindult, én pedig ott maradtam elképedve és türelmetlenül. Azután fel is keltem, de csak a szakadék széléig mentem.

Lelkemet olyannyira megragadták a szemeim elé táruló kép varázslatos vonalai és színei, hogy egy pillanatra úgy éreztem feloldódom, és észrevehetetlen cseppekként szóródom szét mindent beborítva: a nyugodt és gyöngyházszerű párafelhőbe burkolózó messzi tengert; a gyors egymásutánban a tengerparttól egészen a viharvert sziklacsúcsokig hol erre, hol arra hullámzó dombokat; a dombokra települt békés falvakat, amelyeket a föld zöldje keretez; a dombok között megbúvó zöldellő völgyeket, ahol a földet művelő emberek és a legelésző állatok tarkállanak, s amelyek szomszédjukat a hegyek folyékony szívéből csillapítják; a hegyszorosokat és a vízmosásokat, amelyek olyanok voltak, mint a hegyeknek az idővel folytatott harcában szerzett sebforradások; elvegyültem a lágyszellővel, a kék éggel odafönt, és lent a hamuszínű földdel.

Csak akkor jutott újra az eszembe a szerzetes, és Mirdaddal meg a Könyvvel kapcsolatos zavarba ejtő elbeszélése, amikor a szemem ezután a kalandozás után újra

---

---

megpihent a meredélyen. Csodálattal töltött el az a láthatatlan kéz, amely útnak indított, hogy megkeressek valamit csak azért, hogy végül egy másik dologra bukkanjak. Áldottam ezért ezt a kezet a szívemben. Ekkor visszatért a szerzetes, és egy időtől megsárgult lenvászonba csomagolt kis csomagot nyújtott át nekem, majd így szólt:

"Az én küldetésem mostantól kezdve a te küldetésed. Maradj hű a küldetésedhez. Elérkezett történetemnek a második szakasza. Börtönöm ajtaja már kezd megnyílni, hogy befogadjon engem. Hamarosan becsukódik mögöttem, hogy magába zárjon. Csak Mirdad tudná megmondani, hogy ideig marad majd zárva. Shamadamot el fogják felejtetni. Milyen fájdalmas is feledésbe merülni! De miért mondom ez? Hiszen Mirdad semmit sem felejt el! Aki Mirdad emlékezetében él, az örökké él."

Ezután sokáig csend volt. Majd a rendfőnök felemelte a fejét, könnyes szemekkel rám nézett, és alig hallható hangon folytatta:

"Nemsokára lemész innen, vissza a világba. De meztelen vagy, és a világ irtózik a meztelenségtől. Mert a világ még a lelkét is rongyokba burkolja. Már nincsen szükségem a ruháimra. Bemegyek a barlangba, és levetkőzöm, így te az én ruháimmal elfedheted a meztelenségedet, bár Shamadam ruhái csak Shamadamra illenek. De remélem nem fognak téged akadályozni."

Nem fűztem megjegyzést ehhez a javaslatához, hanem örömteli csendben elfogadtam. Miközben a rendfőnök bement a barlangba, hogy levetkőzzön, kicsomagoltam a Könyvet, és ügyetlenül forgatni kezdtem az időtől megsárgult pergamen lapokat. De már az első lap fogjul ejtett. Tovább olvastam, és egyre jobban belemerültem a Könyvbe. Tudattalanul még arra vártam, hogy majd szól a rendfőnök, hogy levetkőzött, és hív engem, hogy öltözzem fel. De a percek csak múltak, és ő nem adott jelt magáról.

Amikor fölemeltem a tekintetemet a Könyv lapjairól, és benéztem a barlangba, ott láttam egy halomban a rendfőnök ruháit. De a rendfőnök maga sehol sem volt. Többször is szólítottam, egyre hangosabban. Semmi válasz. Nagyon zavarba jöttem és megijedtem. A barlangból nem lehetett máshol kijutni, csak azon a keskeny kijáraton, amelyik előtt én álltam. Itt nem jött ki a rendfőnök, efelől nem volt semmi kétségem. Talán csak egy jelenés lett volna? De hát az nem lehet, hiszem csontját a csontommal, húsát a hússommal éreztem! Ezenkívül itt van a kezemben a Könyv, és ott vannak a ruhák a barlangban. Talán a ruhák alá bújt? Bementem és egyenként felvettem a ruhadarabokat, közben arra gondoltam, milyen nevetséges is ez az ötlet. Több ilyen ruhacsomó sem tudná eltakarni a testes rendfőnököt. Talán mégis kisurrant valamilyen rejtélyes módon a barlangból, és a Fekete Szakadékba zuhant?

Amint ez eszembe jutott, rögtön kirohantam a barlangból, de alig tettem néhány lépést, földbe gyökereztek a lábaim, mert egy nagy sziklával találtam szembe magam, ami éppen a szakadék szélén állt. Ez a kő az előbb még nem volt ott. Valamiféle ülő állathoz hasonlított, de a feje mégis olyan volt, mint egy emberé, durva arcvonásokkal, erős és előreugró állal, szorosan összezárt állkapoccsal és félig lehunyt szemekkel, amelyek északi irányba nézve az űrt bámulják.

A KÖNYV

EZ MIRDAD KÖNYVE,

ahogyan azt
Naronda,
a legfiatalabb Testvér
feljegyezte;
világítótorony
és kikötő
mindazok számára,
akik a
megszabadulásra vágnak.

*Senki más
keze ne illesse!*

ELSŐ FEJEZET

Mirdad felfedi kilétét,
beszél a fátylacról és a pecsétékről

Naronda: Azon a napon, estefelé, mind a nyolcan együtt voltak a vacsoránál az asztal körül. Mirdad oldalt állt csendesén várva az utasításokat.

Az egyik régi szabály a testvérek között az volt, hogy amikor csak lehetett, mindig elkerülték az *én* szó használatát beszédjük során. Shamadam testvér éppen azzal dicsekedett, hogy mi mindent vitt végbe, mint a kolostor rendfőnöke. Számokkal hozakodott elő, azt bizonygatván, hogy mi mindennel növelte a Bárka gazdagságát és tekintélyét. Mindeközben

---

túlságosan is sokszor használta a tiltott szót. Micayon testvér szelíden megróttá ezért. Erre azonnal heves vita támadt a szabály értelmét illetően valamint arról, hogy ki is vezette be, vajon Noé atya-e, vagy pedig az első Testvér, azaz Sém. A heves vita mindenféle sértő megjegyzéseket szült, ezek pedig olyan zűrzavarhoz vezettek, hogy már semmit sem lehetett érteni.

Shamadam megpróbálta a zűrzavart tréfára fordítani, és leplezetlenül gúnyolódó hangon Mirdadhoz fordulva így szólt:

"Lássuk csak, van itt valaki, aki nagyobb, mint maga a pátriárka. Mirdad, mutasd meg nekünk, hogyan juthatunk ki a szavaknak ebből az útvesztőjéből."

A tekintetek mind Mirdad felé fordultak. Legnagyobb meglepetésünkre és örömünkre, hét év után először, Mirdad szóra nyitotta a száját, és így szólt:

MIRDAD: Testvérek ebben a Bárkában! Shamadamnak ez a kívánsága, bár ő gúnyolódásnak szánta, akarva-akaratlan Mirdad ünnepélyes döntését teljesíti be. Mivel Mirdad már azon a napon, amikor belépett ebbe a Bárkába, előre kijelölte éppen ezt az időpontot és éppen ezt a helyet - pontosan ezeket a körülményeket - amikor feltöri pecsétjeit, leveti fátylait, és leplezetlenül áll elétek és a világ elé.

Hét pecséttel zárta le Mirdad az ajkait. Hét fátyollal takarta el Mirdad az arcát, azért, hogy mikor majd érettekké váltok erre, taníthasson titeket és a világot, hogyan kell a szátoktól a pecséteket és szemeitekről a fátylakat elvenni, hogy így feltárja nektek legbensőbb lényeteket annak teljes dicsőségében.

Mert a szemeiteket túlságosan sok fátyol fedi. Egy-egy fátyol minden dolog, amire rátekintetek.

Ajkaitokat túl sok pecsét zárja le. Egy-egy pecsét minden szó, amit kimondotok.

Fátyol és kötelék minden dolog, bármilyen fajtájú és formájú is legyen, amely megkötözi és fátylak mögé rejti az életet. Hogyan vezethetnének tehát a ti szemeitek, amelyek maguk is fátylak és kötelékek, máshova, mint fátylakhoz és kötelékekhez? És a szavak - vajon a szavak nem betűkkel és szótagokkal lepecsételt dolgok-e? Ajkaitokkal, amelyek maguk is pecsétek, hogyan is tudátok bármi olyat kimondani, ami nem volna pecsét?

A szemek elfátyolozhatnak, de nem hatolhatnak át a fátylakon.

Az ajkak lepecsételhetnek, de nem törhetik fel a pecséteket.

Ne kérjeteek tehát tőlük semmit, amit ezek nem képesek nyújtani. A test munkájából ez az ő részük, és ennek nagyon jól meg is felelnek. Mert miközben elfátyoloznak és

---

lepecsételnek, hangosan szólítanak benneteket, hogy keressétek, mi van a fátylakon túl és a pecsétek alatt?

Ha át akartok hatolni a fátylakon, akkor olyan szemekre van szükségetek, amelyeket nem árnyékol be szemhéj, szempilla és szemöldök.

Ahhoz, hogy feltörjétek a pecséteket, más ajkakra van szükségetek, mint az a darabka hús az orrotok alatt.

Lássátok először helyesen a saját szemeiteket, s aztán majd helyesen fogjátok látni a többi dolgot is. Nem a szemeitekkel, hanem azok által kell néznetek, hogy a szemeiteken túli dolgokat is meglássátok.

Ismerjétek meg először mire valók az ajkaitok és a nyelveitek, ha helyesen akarjátok kimondani a szavakat. Nem az ajkakkal és a nyelvvel, hanem azok által kell beszélgetek, hogy a szavakon túli dolgokat kimondhassátok.

Ha nem láttok és nem beszéltek helyesen, akkor semmi mást nem fogtok látni, csak saját magatokat, és semmi mást sem fogtok kimondani, csak saját magatokat. Mert minden dologban és minden dolgon túl, minden szóban és minden szón túl ti vagytok akik néznek és akik beszélnek.

Ha tehát a ti világotok megfejthetetlen rejtély, akkor ez azért van, mert ti magatok vagytok ez a megfejthetetlen rejtély. Ha a ti világotok száralmas zűrzavar, akkor ez azért van, mert ti magatok vagytok ez a száralmas zűrzavar.

Hagyjátok a dolgokat úgy, ahogy vannak, és ne akarjátok mindenáron megváltoztatni. Azok csak azért tűnnek olyannak, amilyenek ti látjátok őket, mert ti olyanok vagytok, amilyenek vagytok. A dolgok nem látnak és nem beszélnek, csak ha ti látást és beszédet kölcsönöztök nekik. Így tehát, ha a dolgok durván szólnak, vizsgáljátok meg saját nyelveteket. Ha a dolgokat csúnyának látjátok, akkor legelőször saját szemeiteket vegyétek alaposan szemügyre.

Ne kérjétek a dolgoktól, hogy levessék a fátylaikat. Vessétek le ti a saját fátylaitokat, így azok majd a dolgokról is lehullanak. Ne kérjétek a dolgoktól, hogy föltörjék a pecsétjeiket. Törjétek föl ti a saját pecséteiteket, így azok minden dologról lehullanak majd.

A fátylak eltávolításának és a pecsétek feltörésének kulcsa egy szó, amit örökké az ajkaitokon kell hordoznotok. Minden szó közül a legnagyobb és a legkisebb. Mirdad ezt a szót a teremtő Igének nevezi.

Naronda: A Mester elhallgatott: mély és várakozással terhes csönd szállt le mindenkire. Végül Micayon szólalt meg lázas türelmetlenséggel.

Micayon: Füleink szomjasan vágynak az Igére. Szívünk mélységesen vágyakozik a kulcsra. Kérünk Mirdad, mondd ki ezt a szót.

MÁSODIK FEJEZET

A teremtő Igéről,

Az *én* minden dolog forrása és középpontja

MIRDAD: Amikor azt mondjátok: *én*, tegyétek hozzá rögtön a szívetekben, "Isten legyen a menedékem az *én* gonoszsága ellen, és vezetőm az *én* üdvösségéhez". Mert ez a szó, legyen mégoly kicsi is, magában rejti minden más szónak a lelkét. Szabadítsátok fel az értelmét ennek a szónak, és ajkaitokról és nyelveitekről méz fog folyni: szavaitokból az élet öröme fog áradni. Zárjátok be magatokat ebbe a szóba, és undorító lesz a lehetetek, és keserű a nyelveitek: minden szavatok a halál mérgét árasztja.

Mivel az *én*, ó szerzetesek, a teremtő Ige. Hacsak meg nem ragadjátok a belőle származó varázserőt, ha nem birtokoljátok a mesterek hatalmát, nyögni fogtok mindannyiszor, amikor énekelhetnétek, háborúzni fogtok, amikor békében élnétek, a sötétség börtönében fogtok szolgálni, holott a fényben szárnyalhatnátok.

A ti énetek nem más, mint a ti csendes és testetlen létezésetek, amely mégis szól és testé válik. Ő a nem hallható, ami bennetek hallhatóvá válik, a láthatatlan, ami láthatóvá lesz; ezt látva megláthatjátok a meg nem láthatót; és ezt hallva meghallhatjátok a meg nem hallhatót. Szemeitek és füleitek azonban még foglyok. Ha csak a szemeitekkel láttok, és csak a füleitekkel hallotok, akkor semmit sem láttok, és semmit sem hallotok.

Elég, ha csak azt gondoljátok: *én*, máris tengernyi gondolat háborog a fejetekben. Ez a gondolattenger pedig a ti énetek alkotása, aki egyszerre az elgondoló és az elgondolt is. Ha gondolataitok szúrnak, tépnek, karmolnak, akkor biztosak lehettek, hogy a bennetek levő *én* ruházta fel őket fullánkkal, fogakkal és karmokkal.

Mirdad azt szeretné, ha tudnátok: aki adni tud, az el is vehet.

Elég, ha csak érzitek: *én*, máris az érzések egész zuhatagát nyitjátok meg a szívetekben. Ez a zuhatag a ti énetek alkotása, aki egyszerre érző és az érzékelt is. Ha tüskebokor van a szívetekben, azt a bennetek levő *én* ültette oda

Mirdad azt szeretné, ha tudnátok: aki engedi a gyökereket meredni, az könnyen ki is téphetio azokat.

Ha csak kimondjátok: *én*, máris hatalmas szóözönt hívtok életre; minden egyes szó jelképe egy dolognak; minden egyes dolog jelképe egy világnak; minden egyes világ egy világmindenség alkotóeleme. Ez a világmindenség a ti énetek alkotása, aki egyszerre az alkotó és az alkotás is. Ha gonosz manók vannak a világmindenségben, biztosak lehettek abban, hogy az énetek hívta őket életre.

Mirdad azt szeretné, ha tudnátok: aki alkot, az meg is semmisítheti az alkotását.

Amilyen az alkotó, olyan az alkotása. Alkothat-e valaki nagyobbat önmagánál? Vagy alkothat-e valaki kisebbet önmagánál? A teremtő az ő alkotásában nem hoz létre sem többet, sem kevesebbet, mint önmagát.

Az én a forrás, ahonnan minden előtör, és ahova minden visszatér. Amilyen a forrás, olyan a csermely is.

Varázspálca az *én*. A varázspálca semmi olyat sem varázsolhat elő, ami ne lenne benne a varázslóban. Amilyen a varázsló, olyan lesz az elővarázsolt dolog is. Amilyen a tudatotok, olyan az énetek. Amilyen az énetek, olyan a világotok. Ha az énetek világos és egyértelmű, akkor a világotok is világos és egyértelmű; akkor szavaitok soha sem lesznek zavarosak, sem tetteitek nem válnak a fájdalom fészekévé. Ha az énetek homályos és bizonytalan, akkor a világotok is homályos és bizonytalan; akkor a szavaitok zavarosak lesznek; tetteitek pedig a fájdalom melegágyaivá válnak.

Ha az énetek változatlan és állhatatos, a világotok is változatlan és állhatatos; akkor hatalmasabbak lesztek, mint az idő és tágasabbak, mint a tér. Ha az énetek múló és változó, világotok is múló és változó, ti magatok pedig csak olyanok vagytok, mint egy füstgomolyag, amit a nap könnyedén feloszlat.

Ha az énetek egységes, a világotok is egy, és akkor örök békében éltek a mennyei seregekkel és a Föld lakóival. Ha az énetek többszörös, a világotok is többszörös, és örökös háboróban lesztek saját magatokkal és Isten mérhetetlen birodalmának minden teremtményével.

Az *én* az életek központja, ahonnan kisugároznak és ahol össze is futnak mindazon dolgok, amelyek a világotokat hozzák létre. Ha az énetek szilárd alapokon áll, akkor a világotok is szilárd alapokon fog állni, és sem pokoli, sem mennyei hatalmaságok nem fogják tudni sem jobbra, sem balra eltéríteni titeket. Ha az énetek ingatag, a világotok is ingatag lesz, ti pedig olyanok lesztek, mint a tehetetlen falevél, amelyet felkap és magával sodor a forgószél.

Lássatok hát! Megingathatatlan a ti világotok, de csak a ingatagságában az. Biztos a ti világotok, de a csak a bizonytalanságában az. Állhatatos a ti világotok, de csak az állhatatlanságában az. Egységes a ti világotok, de csak a sokféleségében az.

A ti világotok olyan, amelyben a bölcsők sírokká lesznek, a sírok pedig bölcsőkké; amelyben a napok fölfalják az éjszakákat, az éjszakák pedig napokat öklendeznek. A ti világotokban a béke hadat üzen, és a háború békéért könyörög; a mosolyok a könnyeken úsznak, és a könnyek a mosolyokon ragyognak.

A ti világotok állandóan a születésen munkálkodik, és a szülésznő maga a halál.

A ti világotok a sziták és a szűrők világa, amelyben nincs két egyforma szita vagy szűrő. Szüntelenül szenvedtek, mivel megpróbáljátok átszűrni a szűrőn, ami meg nem szűrhető, és megrostálnátok, ami meg nem rostálható.

A ti világotok önmagával meghasonlott világ, mivel meghasonlott a ti énetek is.

Világotok tele van korlátokkal és kerítésekkel, mivel korlát és kerítés a ti énetek is. Az énetek állítja föl a kerítést, hogy kirekessze azt, ami számára idegen. Egy másik kerítést állít föl, hogy ne engedje ki azt, ami számára kedves. A kerítések ellenére, ami kívül van belülré fog kerülni, ami pedig belül van, az kívülré fog jutni, mivel mind egy anyától származnak - a ti énetektől - ezért egymástól el nem választhatóak.

De ti ahelyett, hogy örvendeznétek a dolgok szerencsés találkozásán, folytatjátok a hiábavaló munkát, hogy elválasszátok az elválaszthatatlant. Ahelyett, hogy megszüntetnétek, az énetek meghasadtságát, egész életeteket azzal a hiábavaló kísérletezéssel teszitek tönkre, hogy éket verjete az énetek és aközé, amiről úgy gondoljátok, hogy nem tartozik az énetekhez.

Ezért itatja át méreg az ember szavait. Ezért merülnek el napjaik a szomorúságban. Ezért gyötri éjszakáikat fájdalom.

Mirdad, ó szerzetesek, meg szeretné szüntetni énetek hasadtságát, hogy békében élhessetek önmagatokkal, minden emberrel, és a világmindenséggel.

Miradad ki szeretné vonni a mérget az énetekből, hogy megízlelhessétek a belátás édességét.

Mirdad meg szeretne tanítani titeket arra, hogyan tegyétek mérlegre az éneteket, hogy megismerhessétek a tökéletes egyensúly örömét.

Naronda: A Mester megint elhallgatott, és mély csend szállt le ránk. De Micayon megtörte a csendet:

Micayon: Túlságosan gyötrelmesek a te szavaid, Mirdad. Több ajtót kinyitnak, mégis a küszöbön hagynak bennünket. Vezess tovább minket, hogy beléphessünk az ajtón.

HARMADIK FEJEZET

A Szent Háromság és a tökéletes egyensúly

MIRDAD: Jóllehet mindegyikötöknek saját énje a középpontja, mégis mindannyian egyetlen *én* - nevezetesen Isten egyetlen énje - körül keringtek.

Isten énje, ó, szerzetesek, Isten egyetlen, örök Igéje. Ebben az Igében nyilvánul meg Isten - a Legfelsőbb Tudat - Az Ige nélkül nem volna más, mint tökéletes csönd. Ezáltal alkotta magát a Teremtő. Ezáltal veszi fel az egyetlen formátlan a formák sokféleségét, amelyeken keresztül a teremtmények újra visszatérnek a formátlanságba.

Ahhoz, hogy érezze, gondolja és kifejezze magát, Istennek csak azt kell mondania: *Én*. Ezért az *Én* az ő egyetlen szava. Ezért ez a szó az IGE.

Amikor Isten azt mondja: *Én*, semmi sem maradt semmi kimondatlanul. Látható és láthatatlan világok; megszületett és majdan megszületendő dolgok; a múltó és az eljövendő idő - minden még a legapróbb homokszemet sem kivéve, benne foglaltaik és kimondatik ebben a szóban. Ezáltal jött lére minden, ami van. Az Ige tart fenn mindent.

Ha egy szónak nincs értelme, akkor az csupán visszhang az űrben.

Ha egy szónak nem örökké egy és ugyanaz az értelme, akkor az csak rákos daganat a torokban, és hólyag a nyelven.

Isten Igéje nem az űr visszhangja, nem a torok rákos daganata, és nem is hólyag a nyelven, csak azok számára, akikben nincs meg a belátás. Mivel a belátás a Szent Szellem, amely az Igét élete kelti és a tudattal összeköti. Ez az örök egyensúly mérlegének a nyelve, amelynek két tányérja az eredeti tudat, és az Ige.

Az eredeti tudat - az Ige - a belátás szelleme: íme, ó, szerzetesek, a létezés szent háromsága, a három amely egy, az egy, amely három, az együtt-egyenlő, az együtt-kiterjedő, az együtt-örök; az önmagát kiegyensúlyozó, az önmagát megismerő, az önmagát beteljesítő, amely sohasem gyarapodik, és sohasem csökken. Mindig békében van. Mindig változatlan. Ez, szerzetesek, a tökéletes egyensúly.

Az emberek Istennek nevezik, noha túlságosan csodálatos ahhoz, hogy névvel lehessen illetni. Mindazonáltal szent ez a név és szent a nyelv, mely szentként megőrzi.

Mi hát az ember, ha ennek az Istennek az ivadéka? Különbözhet-e az ember Istentől? Nem rejtezik-e benne a tölgy a makkban? Nem rejtőzik-e Isten az emberben?

Ezért az ember is szent háromság: tudat, ige, belátás. Teremtő az ember is, mint az Istene. Az ember teremtménye az ő énje. Miért nincs ő is egyensúlyban, mint az Istene?

Ha tudni akarjátok ennek a rejtélynek a megfejtését, halgassátok meg, mit mond nektek Miradad.

NEGYEDIK FEJEZET

Az ember pólyákba csavart isten

Az ember lyákba csavart isten. Az idő egy tekervénye ennek a pólyának. A tér is egy tekervénye ennek a pólyának. A test is egy tekervény ebben a pólyában, akárcsak az érzékszervek és az általuk észlelhető dolgok. Az anya jól tudja, hogy a pólya nem maga a gyermek. A gyermek viszont nem tudja ezt.

Az ember még nagyon benne él a pólya napról-napra és korról-korra változó tekervényeiben. Ezért a tudata isszüntelenül változik; ezért az ige, amellyel tudatát kifejezésre juttatja, sohasem világos, sohasem egyértelmű; ezért belátása is homályban marad; ezért élete soha nincs egyensúlyban. Ez a háromszorosan zavaros zűrzavar.

És lám az ember segítségért kiállt. Szívet tépő sikolya visszhangzik az eonokon át. A levegő színültig telt az ember nyögéseivel. A tenger sós a könnyeitől. A földet sírjai barázdálják. Az egek megsüketülnek a könyörgéseitől. Mindez azért, mert az ember még nem ismeri énjének értelmét, számára a pólya és az abba csavart gyermek egy és ugyanaz.

Amikor az ember azt mondja: *én*, kétfelé hasítja az Igét: az egyik fele a pólya - a másik pedig a hallhatatlan isteni szikra. Megoszthatja-e valóban az ember az oszthatatlant? Isten ments! Nincs hatalom, mely az oszthatatlant megoszthatná, még Isten hatalma sem képes erre. Az ember értetlenségében képzei, hogy megoszthatja azt, ami nem osztható. És az ember, a gyermek, felövezi magát a csatára, és háborúba vonul a végtelen mindent magába foglaló lény ellen, mivel léte ellenségének tekinti őt.

Ebben az egyenlőtlen harcban az ember darabjaira szaggatja testét, és patakokban ontja véréit, míg Isten, az Atya-Anya szeretettel nézi őt. Mivel ő tudja, hogy az ember csak súlyos fátylait szaggatja, és csak a keserű epét ontja, amelyek vakká teszik és nem engedik, hogy meglássa, hogy egy az Egyetlennel.

Ez az ember sorsa - harcolni, vérezni, aláhanyatlani, hogy végül felébredjen, és saját húsával szüntesse meg énje megosztottságát, és saját vérével pecsételje meg azt.

Íme szerzetesek, megkaptátok a figyelmeztetést - az igen bölcs figyelmeztetést -, hogy nagyon óvatosan éljete az *én* szóval. Mert amíg az *én* szóval a pólyára utaltok, és nem kizárólag a gyermekre, amíg számotokra ez inkább rosta, mint olvasztótégely, addig csak a hiúságokat rostáljátok és a halált gyűjtitek be, annak minden fájdmával és szenvedésével.

ÖTÖDIK FEJEZET

Olvasztótégely és rosta.

Isten Igéje és az ember igéje

Isten igéje olvasztótégely. Mindaz, amit Isten alkot, egyetlen egységbe olvad össze, senkit sem fogad el annak értékei miatt, és senkit sem utasít el mint értéktelent. Mivel birtokolja a belátás szellemét, nagyon jól tudja, hogy Ő és az alkotása egy és ugyanaz; tudja, hogy ha elutasít egy részletet, azzal az egészet utasítja el. Ezért tehátmindig ugyanaz a célja, és ugyanaz a szándéka.

Ezzel szemben az ember igéje olyan, mint a rosta. Amit az ember létrehoz, azt megmarkolja, de ugyanakkor szerte is szórja. A tegnapi barátból gyanú lesz mára ellenség, és a mai ellenségből holnapra barát.

Így tombol az ember saját maga ellen vívott kegyetlen és értelmetlen háborúja. Mindez pedig azért van, mert nincs meg az emberben a Szent Szellem, az egyetlen, amely meg tudná értetni vele, hogy ő és teremtménye egy és ugyanaz; ha eltaszítja az ellenfelet, eltaszítja a barátot is. Mivel "ellenfél" és a "barát" az ő igéjének - az ő énjének - a teremtményei.

Amit nem szerettek és félredobtok, mivel hitványnak tartjátok, azt más bizonyosan felszedi, mivelhogy jónak ítéli. Lehet-e azonban egyvalami két ellentétes dolog egyszerre? Nem, nem lehet sem az egyik, sem a másik, hanem a ti énetek csinált belőle gonoszt - egy másik én pedig jót.

Nem mondtam-e nektek, hogy aki alkotni tud, az meg is semmisítheti az alkotását? Ahogy megalkottátok az ellenséget, úgy meg is szüntethetitek, vagy újralakozhatjátok, mint barátot. Ehhez az éneteknek olvasztótégelynek kell lennie. Ehhez pedig a belátás szellemére van szükségetek.

Ezért mondom azt nektek, hogy ha egyáltalán imádkoztok valamiért, akkor először és utóljára a belátást kérjétek.

Sohase válljatok rostává, testvéreim. Mert az Isten Igéje élet, és az élet olvasztótégely, amelyben minden oszthatatlan egységgé olvad össze: minden tökéletes egyensúlyba kerül és méltóvá válik a létrehozójához - a Szent Háromsághoz. Akkor pedig mennyivel inkább méltó tihozzátok!

Sohase válljatok rostává, testvéreim. Keressétek először az Ige ismeretét, hogy megismerhessétek a saját igéteket. És ha majd megismeritek a saját igéteket, akkor türe vetitek minden rostátokat. Mert Isten igéje és a ti igétek ugyanaz, csak a tétékét még fátylak takarják.

Mirdad szeretné, ha levennétek ezeket a fátylakat.

Isten Igéje az időtlen idő és a végtelen tér. Volt-e valaha olyan idő, amikor nem voltatok Istennel? Van-e valahol olyan hely, ahol nem vagytok Istenben? Miért láncoljátok le tehát az örökkévalóságot órákkal és évszakokkal? Miért zárjátok be a teret araszokba és mérföldekbe?

Isten igéje a meg nem született élet, ezért hallhatatlan.

Akkor a ti igéteket miért torlaszolja el a születés és a halál? Nem egyedül Isten életét élitek? Lehet-e a halhatatlan a halál forrása?

Isten igéje magába foglalja a mindenséget. Nincsen benne sem kerítés, sem korlát. Akkor a tiéteket miért torlaszolja el kerítések és korlátok?

Azt mondom nektek, hogy még a hústok és csontjaitok sem csak a tiétek. Számptalan a kéz, mely a tiétekekkel együtt a föld és ég örök tárházába merül, ahonnan jött, és ahová vissza is tér a ti hústok és csontotok is.

Szemet fénye sem csak a tiétek. Ez a fény mindenkié, aki veletek együtt látja a Napot. Mit is nézhetne a ti szemetek az én szememben, aha nem lenne benne a fény? Az én fényem az, amely lát engem a ti szemetekben. És a ti fényetek az, amely titeket lát az én szememben. Ha én tökéletes sötétség volnék, a ti szemetek engem nézve tökéletesen elsötétülne.

Még a kebletekből felszálló lélegzet sem a tiétek. Mindazok, akik most vagy valaha akát egyet is sóhajtottak, veletek sóhajtanak ma is. Nem Ádámnak a lehellete áramlik-e a kabletekből? Nem Ádámnak a szíve dobog-e még mindig a szívetekben?

A gondolataitok sem egyedül a ti gondolataitok. A közös gondolatok tengere magáénak mondja azokat; és így van ez minden gondolkodó lényel, aki veletek együtt merít ebből a tengerből.

Az álmaitok sem csak a ti álmaitok. Az egész világ álmodik az álmaitokban.

A házatok sem csak a ti házatok. Hanem egyúttal a vendégeitek szállása is, a légyé az egéré, a macskáé és minden más teremtményé, aki a házat megosztja veletek.

Vigyázatok hát a kerítésekkel. Amikor kerítést állítotok fel, a tévedést kerítitek be, és az igazságot rekesztitek ki. Amikor megfordultok, hogy a kerítésen belülré menjetek, szembetaláljátok magatokat a halállal, ami a tévedés másik neve.

Az ember, ó, szerzetesek, elválaszthatatlan Istentől. Elválaszthatatlan tehát embertársaitól és minden teremtményétől, amely az Igéből származik.

Az Ige az óceán; ti vagytok a felhők. A felhő pedig nem attól felhő-e, amit az óceánból tartalmaz? Valóban nagy ostobaság lenne a felhőtől, ha arra vesztegetné az életét, hogy a térben megdermedve mindörökké megtartsa a formáját és azonosságát. Mi mást teremthetne ez az ostobaság, mint szertefoszlott reményeket és keserű hiábavalóságot? Ha nem veszíti el magát, nem is találhatja meg magát. Ha felhőként meg nem hal és el nem tűnik, nem fogja megtalálni magában az óceánt, ami az ő egyedüli valója.

Istent hordozó felhő az ember. Ha meg nem üresíti saját magát, soha meg nem találja igazi valóját. Ah, micsoda öröm üresnek lenni!

Ha nem veszítitek el magatokat örökre az Igében, nem fogjátok megérteni a saját igéteket - az éneteket. Ah, micsoda öröm elveszíteni magunkat!

Újra csak azt mondom nektek: imádkozzatok a belátásért. Amikor a szent belátás beköltözik a szívetekbe, akkor már semmi sem lesz Isten végtelen teremtésében, ami ne zengene vidám választ, valahányszor kimondjátok, hogy *én*.

Akkor maga a halál is csak fegyver lesz a kezetekben, amivel magát a halált legyőzhetitek. Akkor az élet saját maga helyezi szívetekbe az élet határtalan szívének a kulcsát. Ez pedig a szeretet aranykulcsa.

Shamadam: Soha, még álomban sem jutott eszembe, hogy egy mosogatórongyból vagy egy seprűből ennyi bölcsességet lehessen kifacsarni. (Ezzel Mirdad szolgálai mivoltára célzott.)

MIRDAD: A bölcs számára minden a bölcsesség forrása. De aki nem bölcs, annak a bölcsesség maga a bolondság.

Shamadam: Nagyon jól forog a nyelved, ez kétségtelen. Csoda, hogy olyan hosszú ideig féken tartottad. Bár szavaid túl kemények ahhoz, hogy hallgassuk őket.

MIRDAD: Az én szvaim szelídek, Shamadam. A te füleid keményedtek meg a hallásra. De jaj azoknak, akik hallván nem hallanak, és látván nem látnak.

Shamadam: Én nagyon is jól hallok, és nagyon is jól látok. De nem akarom mégegyszer hallani azt az ostobaségot, hogy Shamadam ugyanaz, mint Mirdad: hogy a mester és a szolga egyenlőek.

HATODIK FEJEZET

Mester és szolga

A testvérek véleményét mondanak Mirdadról

MIRDAD: Mirdad nem az egyetlen szolgája Shamadamnak. Meg tudod-e számolni, Shamadam, hány szolgád van?

Van-e olyan sas vagy sólyom, cédrus vagy tölgyfa, hegy vagy csillag, óceán vagy tó, van-e olyan angyal vagy király, ki ne szolgálná Shamadamot? Nincs-e az egész világ Shamadam szolgálatára?

Mirdad nem is az egyetlen mestere Shamadamnak. Meg tudod-e számolni, Shamadam, hány mestered van?

Van-e a világon egyetlen cserebogár vagy bolha, egyetlen bagoly vagy veréb, egyetlen kavics vagy kagyló, egyetlen harmatcsepp vagy akár egy egész tó, egyetlen koldus vagy zsvány, akiket Shamadam ne szolgálna? Nincs-e Shamadam az egész világ szolgálatára? Amikor a világ elvégzi a munkáját, végzi a te munkádat is. ÉS amikor te dolgozol, végzed a világ dolgait is.

A fej a has mestere, de nemkevésbé mestere a has a fejnek.

Senki sem szolgálhat úgy, hogy ugyanakkor őneki is ne szolgálnának. És senkinek sem lehet úgy szolgálni, hogy ő maga ne szolgálna az őt szolgálót.

Bizony mondom neked Shamadam és nektek is mind: a szolga a mesterek mestere; a mester pedig a szolgák szolgája. Ezért tehát a szolga ne hajtsa le a fejét. És a mester ne emelje magasra az övét. Hulljon porba a mester halálos büszkesége. Szakadjon ki gyökerestől a szolga szégyenletes szégyenkezése.

Emlékezzetek rá, hogy az Ige egy. És ti, mint az Ige szótagjai, valóban egyek vagytok. A szónak egyetlen szótagja sem nemesebb, mint a másik, sem nem fontosabb, mint a másik. A sok szótag együtt sem több, mint egyetlen szótag - maga az Ige. Egy szótagúvá kell lennetek, ha meg akarjátok ismerni annak a kimondhatatlan szeretetnek, az önmagatok iránti szeretetnek az elragadtatását, ami a minden és mindenki iránti szeretet.

Nem úgy beszélek most veled, mint mester a szolgával, sem pedig úgy mint szolga a mesterhez, hanem mint testvér a testvérhez. Miért háborítanak fel ennyire a szavaim?

Tagadj meg engem, ha akarsz. Én nem foglak megtagadni. Nem éppen az imént mondtam-e, hogy az én csontjaimat fedő hús ugyanaz, mint amely a te csontjaidat fedi? Sohasem döfnék beléd tört úgy, hogy ne az én vérem folyjon. Rejtsd el tehát a nyelved törét, ha nem akarod a saját véredet ontani. Nyisd meg felém a szívedet, ha be akarod azt zárni a szenvedések előtt.

Jobb neked, ha nincs nyelved, mint ha van, de a szvaid csapdák és túskebokrok. Amíg a nyelvet meg nem tisztítja a szent belátás, addig a szavak csapdába ejtenek és megsebeznek.

Arra kérlek ezért szerzetesek, hogy vizsgáljátok meg a szíveteket. Arra kérlek, hogy romboljátok le benne minden korlátot. Arra kérlek, vessétek le a pólyákat, amelybe még az énetek be van bugyolálva, hogy így megláthassátok: énetek egy Isten igéjével, aki örök békében él önmagával és minden belőle kiáradó világgal.

Így tanítottam Noét

Így tanítalak benneteket.

Naronda: Így szólt Mirdad, majd nagy zavarban hagyva minket visszavonult a cellájába. Rövid, már-már nyomasztó hallgatás után a testvérek lassan szétszéledtek, miközben mindegyikük elmondta, hogy mit gondol Mirdadról.

Shamadam: Koldus, aki királyi koronával álmodik.

Micayon: Ő a Rejtett. Nem mondta-e: "Így tanítottam Noét"?

Abimar: Összegabalyodott fonalgombolyag.

Micaster: Egy másik égbolt csillaga.

Benoon: Hatalmas az elméje, de ellentmondásokba vész.

Zamora: Csodálatos hárfá, amit számunkra ismeretlen kulccsal hangoltak.

Himbal: Baráti füleket kereső eltévedt szó.

HETEDIK FEJEZET

Micayon és Naronda éjszakai beszélgetése Mirdaddal
aki figyelmezteti őket az elkövetkező vízözönre
és kéri hogy álljanak készen

Naronda: A harmadik örváltás második órájában arra lettem figyelmes, hogy a cellám ajtaja kinyílik, és Micayon suttogását hallom:

"Ébren vagy, Naronda?"

"Az álom ma elkerülte a cellámat, Micayon."

"Az én szememre sem rakott széket. És ő? - Mit gondolsz, ő alszik?"

"A Mestert kérdezed?"

"Már Mesternek hívod? Tényleg talán ő a Mester. Nem nyughatom addig, míg meg nem tudom kicsoda. Menjünk most azonnal. Keressük meg."

Lábujjhegyen mentünk ki a cellából és mentünk be a Mesterébe. Ezüstös fénysugár hatolt be a cellába egyfalrepedésen keresztül, megvilágítva a Mester takarosan lerendezett szerény fekvőhelyét a földön, amely szemmél láthatólag érintetlenül maradt ezen az éjszakán. Akit keresünk, az nem ott volt, ahol kerestük.

Nagyon elszégyelltük magunkat, majd zavarodottan és csalódottan már-már visszafordultunk, amikor az ő szelíd hangját hallottuk, mielőtt még finom alakja feltűnt volna az ajtónyílásában.

MIRDAD: ne legyetek zavarban. Üljetek le nyugodtan. A hegyek csócsán az éjszaka hamarosan feloldódik a hajnalban. Ez az óra éppen megfelel a feloldozásra.

Micayon: (Tanácstalanul hebegve) Bocsásd meg az alkalmatlankodásunkat. De egész éjszaka nem aludtunk.

MIRDAD: Túlságosan rövid önfeledtség az álom. Jobb ébren megfójtani a személyiséget, mint gyűszűnyi álmokból kortyolgatni a feledést. Mit kívántok Mirdadtól?

Micayon: Azért jöttünk, hogy megtudjuk, ki vagy.

MIRDAD: Az emberek között isten vagyok, az Isten mellett ember vagyok. Érted ezt Micayon?

Micayon: Istenkáromlás, amit mondasz.

MIRDAD: Micayon istene ellen, talán. Mirdad istene ellen soha.

Micayon: Talán annyi isten van, ahány ember a földön, hogy azt mondod, van egy istene Micayonnak és egy másik Mirdadnak?

MIRDAD: Isten nem sok. Isten egyetlen. Sok és sokféle még az emberek árnyéka. És amíg az emberek árnyékukat a földre vetítik, addig az egyes ember istene sem lehet nagyobb, mint maga az árnyék. Csak akiknek nincs árnyékuk, azok ismerik az egyetlen Istent. Mert Isten fény, és csak a fény ismerheti meg a fényt.

Micayon: Ne beszélj nekünk rejtjékben. Igen erőtlen még a mi belátásunk.

MIRDAD: Minden rejtély annak, aki árnyékot követ, mert az ilyen csak kölcsönzött fényben jár, és megbotlik a saját árnyékában. Ha majd a belátásban lánggra lobbantok, akkor többé már nem fogtok árnyékot vetni.

Nemsokára eljön az óra, amikor Mirdad összegyűjti az árnyékaitokat, hogy elhamvassza azokat a Napban. Akkor majd minden, ami most rejtély a számotokra, ragyogó igazsággá válik, oly ragyogóvá, amely szükségtelenné tesz minden magyarázatot.

Micayon: Nem mondd meg nekünk, ki vagy? Ha tudnánk a nevedet - az igazi nevedet -, ha ismernénk a hazádat és az őseidet, akkor talán jobban megértenénk téged.

MIRDAD: Oh, Micayon! Akár ha a sast próbálnád visszakényszeríteni a tojásba, ahonnan már kikelt, olyan az, ha Mirdadota saját láncaitokkal akarjátok leláncolni, és fátylaitokkal eltakarni.

Milyen nevet lehet adni annak, aki már kibújt a "tojáshéjból"? Melyik ország mondhatja magáénak azt, akiben egy egész világmindenség lakozik? Milyen ősök formálhatnak jogot arra, akinek egytelen őse maga Isten?

Ahhoz Micayon, hogy engem jól megismerhess, előbb Micayont kell jól megismerned.

Micayon: Talán csak emberi formát öltött legenda vagy.

MIRDAD: Igen, valamikor majd azt mondják, hogy Mirdad csak egy legenda volt. De ti megtudjátok hamarosan, hogy mennyire valóságos ez a legenda - mennyivel valóságosabb, mint az emberek bármilyen valósága.

A világ most nem vesz tudomást Mirdadról. Mirdad azonban szüntelenül ügyel a világra. Nemsokára a világ is megismeri Mirdadot.

Micayon: Te vagy talán a Rejtett?

MIRDAD: Én vagyok a rejtett minden bárkában, amely a káprázatok özönvizét hasítja. Mindig én veszem a kezembe a kormánykereket, amikor a kapitány hozzám fordul segítségért. Bár ti nem tudtok róla, a ti szívetek már nagyon régóta hangosan kiált utánam. És íme! Mirdad itt van, hogy biztonságba kormányozzon benneteket, hogy majd ti is kivezethessétek a világot minden idők legnagyobb özönvizéből.

Micayon: Még egy özönvíz?

MIRDAD: Igen, de nem azért, hogy elmossa a földet, hanem azért, hogy elhozza az Eget a Földre. Nem azért, hogy még a nyomát is eltörölje, hanem azért, hogy felfedje az emberben Istent.

Micayon: Csak néhány nap telt el azóta, hogy egeinket beragyogta a szivárvány. Hogyan beszélhetsz egyújabb özönvízről?

MIRDAD: Noé özönvizénél sokkal pusztítóbb lesz az a vízözön, amely már kezdi elborítani a Földet. De a föld, melyet víz borít, a tavasz ígéretét hordozza magában. Az a föld azonban, amelyet a saját vére láza éget, nem ígér semmit.

Micayon: Akkor tehát a vég következik ránk? Azt mondták nekünk, a Rejtett eljövedele az idők végét jelenti.

MIRDAD: Ne aggódjatok a Föld miatt. Túlságosan fiatal még, és a keblei csordultig teltek. Több nemzedéket fog még dajkálni, mint amennyit meg tudtok számlálni.

Ne aggódjatok az ember miatt, ő a Föld elpusztíthatatlan ura.

Igen, eltörölhetetlen az ember. Kimeríthetetlen. A kovácsműhelybe mint ember lép be, és mint isten emelkedik ki belőle.

Maradjatok állhatatosak. Készüljete fel. Ügyeljete a szemetekre, a fületekre és a nyelvekre, hogy a szívetek tapasztalhasa azt a szent , amit ha egyszer csillaítottatok, soha többé meg nem éheztek.

Mindörökre jól kell laknotok, hogy enni adhassatok az éhezőknek. Mindig erősnek és szilárdnak kell lennetek, hogy védelmet nyújtsatok a gyengéknek és a habozóknak. Mindig készen kell állnotok a viharra, hogy menedéket nyújthassatok a viharvert árváknak. Örökkön fénylővé kell válnotok, hogy vezethessétek a sötétben járókat.

A gyengék súlyos terhet jelentenek a gyengék számára. De az erőseknek örömteli ez a teher. Keressétek a gyengéket. Az ő gyengeségük lesz a ti erőtök.

Az éhező az éhezőnek csak még nagyobb éhséget hoz. A jóllakottak számára viszont örömmel fogadott megkönnyebbülést. Keressétek az éhezőket. A ti beteltségeitek az ő megkönnyebbülésük.

A vakok számára a többi vak csak pusztá kő, amelyben megbotlanak. De mérföldkövek a látók számára. Keressétek a világtalanokat. Az ő sötétségük a ti fényetek.

Naronda: Ebben a pillanatban megszólalt a reggeli imához szólító kürt.

MIRDAD: Zamora kürtje új napra hív, a lefekvés és a felkelés között ásitó újabb csodára, hogy megtöltsétek, majd kiürítsétek a gyomrotokat, hogyhiábavaló szvakkal forgácsoljátok szét a nyelveket, hogy sok olyasmit tegyete, amit jobb lenne, ha nem tennétek, és hogy ne tegyétek meg mindazt, amit meg kellene tennetek.

Micayon: Akkor tehát ne menjünk a reggeli imához?

MIRDAD: Menjete! Imádkozzatek, ahogy tanították nektek! Imádkozzatek akárhogyan - akármiért. Menjete! Mindaddig tegyete meg mindent, amit parancsolnak nektek, amíg nem tudjátok önmagatokat tanítani és önmagatokat irányítani. Amíg meg nem

---

tanuljátok, hogy minden szavatok egy-egy ima legyen és minden cselekedetetek egy-egy áldozat. Menjetek békével. Mirdadnak gondoskodni kell arról, hogy a reggeli étkezések bőséges és édes legyen.

NYOLCADIK FEJEZET

A Hetek felkeresik Mirdadot Sasfészekben

Mirdad figyelmezteti őket,

hogy semmit se tegyenek a sötétség leple alatt

Naronda: Ezen a napon Micayon és én nem jelentünk meg a reggeli ájtatosságon. Shamadam észrevette távollétünket, s mert tudomást szerzett a Mesternél tett éjszakai látogatásunkról, nagyon egharagudott, De haragjának nem adott hangot, más alkombra tartogatta.

A többi testvért viselkedésünk nagyon kíváncsivá tette, és tudni akarták az okát. Néhányan azt gondolták, hogy a Mester tanácsolta, hogy ne imádkozzunk. Mások mindenféle találgatásba bocsátkoztak a Mester kilétét illetően. Azt gondolták, hogy ő hívott bennünket magához éjszaka, hogy csak nekünk fedje fel magát. Senki sem hitte azonban, hogy ő volna a Rejtett. De mind találkozni akartak vele, hogy mindenfélét kérdezzenek tőle.

A Mesternek az volt a szokása, hogy a Bárkában végzett szolgálatát befejezván, néhány órát a Fekete Szakadék fölött levő barlangban töltött, amit egymás között Sasfészeknek nevezünk. Shamadam kivételével még aznap délután mindnyájan odamentünk, hogy megkeressük. Mélyen magába merülve találtunk rá. Arca sugárzott, és még jobban felragyogott, amikor tekintetét felemelve meglátott bennünket.

MIRDAD: Milyen gyorsan megtaláltátok a fészket. Mirdad nagyon örül nekek.

Abimar: A mi fészünk a Bárka. Hogyan nevezheted ezt a barlangot a mi fészünknek?

MIRDAD: A Bárka valamikor a Sasfészek volt.

Abimar: És most micsoda?

MIRDAD: Vakondokok odúja, sajnos.

Abimar: Nyolc vidám vakondok, és Mirdad a kilencedik!

MIRDAD: Milyen könnyű a gúnyolódás, és milyen nehéz a belátás. A gúnyolódás mindazonáltal mindig csak a gúnyolódót csúfolja meg. Miért kell a nyelvnek hiabavalóságokat szólnia?

Abimar: Te gúnyolódsz velünk, vakondoknak nevezvén minket. Mivel érdemeltük ki ezt a gúnynevet? Hát nem tartottuk égve Noé tüzét? Nem általunk lett ebből a Bárkából, ami egykor maroknyi koldus menedéke volt, olyan gazdag hely, ami még egy fényesebb palota pompáját is felülmúlja? Nem terjesztettük-e ki úgy a határait, hogy hatalmas birodalommá vált? Ha vakondok vagyunk is, minden bizonnyal mestervakondok.

MIRDAD: Noé tüze ég, igaz, de csak az oltáron. De mi hasznok van belőle, hacsak nem ti magatok vagytok az oltár, és a ti szívetek az olaj és a tüzifa?

A Bárka most túlságosan is sok arannyal és ezüsttel terhelt; ezért recseg-ropog, hevesen hánykolódik, és elsüllyedéssel fenyeget. Régen az Anya-bárka túláradozó élettel volt teli, nem hordozott magában holt súlyt. Ezért a mélységek tehetetlenek voltak vele szemben.

Vigyázzatok a holt súlyokkal, testvéreim. Minden holt súly annak számára, aki szilárdan hisz isteniségében. Magában hordja a világot, de nem hordozza annak súlyát.

Bizony mondom nektek, ha ezüstötöket és aranyatokat a tengerbe nem vetitek, magukkal fognak húzni titeket a mélybe. Mert az embert minden magához láncolja, amit megragad. Lazítsatok a szorításon, amellyel markoljátok őket, akkor a dolgok sem fognak akadályozni titeket.

Ne szabjatok árat semminek sem, mert a dolgok legkisebbike is felbecsülhetetlen értékű. Ti árat szabtok egyszemet kenyérnek. Miért nem szabtok árat a napnak, a levegőnek, a földnek, a tengernek, a verejtéknek és az emberi leleményességnek, amely nélkül nem lenne kenyér?

Ne szabjatok árat a dolgoknak, hacsak nem akartok az életeteknek is árat szabni. Nem drágább az ember élete annál, amit ő maga a legdrágábbnak tart. Vigyázzatok, nehogy az arannyal tegyétek egyenértékűvé felbecsülhetetlen értékű életeteket.

Mérföldekre kiterjesztettétek a Bárka határait. De ha ezeket a határokat a világ végéig terjesztenétek is ki, akkor is körül lennétek kerítve és be lennétek zárva. Mirdad azt szeretné, ha a végtelenve merülnétek, ez zárna magába és takarna be titeket. A tenger sem más, mint egycsepp víz a föld ölén. Mégis, nem fogja-e körül és nem takarja-e be a földet? Mennyivel végtelenebb tenger az ember! Ne legyetek hát olyan gyermetegek, hogy azt gondoljátok, ha fejtől a lábáig megméríték akkor, akkor megtaláltátok a határait.

Lehet, hogy mestervakondokok vagytok, ahogy Abimar mondta. De a vakondokok, bármilyenek legyenek is, mégiscsak a sötétben dolgoznak. Minél jobbankiépítok a labirintusaikat, annál meszebb kerülnek a Naptól. Ismerem a ti labirintusaitokat, Abimar. Maroknyian vagytok, ahogy mondtad, s állítólag távol a világ kísértéseitől Istennek szentelitek magatokat. Mégis , kanyargós és sötét ösvények kötnek benneteket a világhoz. Hiszen nem hallom-e, ahogy szenvedélyeitek sziszegnek és nyüzsögnek? Nem látom-e, ahogy még az Istennek oltárán is ott kúszik és vonaglik az irigység kígyója? Maroknyian vagytok, igen! De ó, hány légió csörtet ebben a maroknyiban!

Ha valóban mestervakondokok lennétek, ahogy mondtad, akkor már rég alagutat vájtatok volna, nem csak a Földön keresztül, hanem még a Napon és minden más bolygón keresztül is, amely az égbolton kering.

Hagyjátok a vakondokokat, hadd ássák sötét útjaikat az orrukkal és a lábaikkal Nektek azonban még a szempillátok rezdítésére sincs szükségetek ahhoz, hogy a királyi utat megtaláljátok. Üljetek csak ebben a fészekben és hagyjátok, hogy a képzelet dolgozzon. A képzelet az az isteni vezető, aki elvezet benneteket a nyomot nem hagyó létezés csodálatos kincsestárához ami a ti királyságotok. Kövessétek ezt a vezetőt erős és rettenthetetlen szívvel. Mert a vezető lábnyomai, legyenek bár a legtávolabbi csillagon, jel és bizonyosság számotokra, hogy egyszer már voltatok ott. Mert semmi olyat nem tudtok elképzelni, ami ne bennetek lenne, vegy ne lenne a ti részetek.

Egyetlen fa sem terjedhet messzebb a gyökereinél. Az ember azonban a végtelenségig kiterjedhet, mivel az örökkévalóságban gyökerezik.

Ne szabjatok határt magatokna. Terjesszétek ki magatokat, amíg mindent magatokba nem foglaltok. Terjesszétek ki magatokat, hogy a világ bárhol ott lehessen, ahol ti vagytok. Terjesszétek ki magatokat, amíg Istent mindenhol ott nem találjátok, ahol ti vagytok. Emelkedjete fel! Emelkedjete fel!

Semmit ne tegyetek sötétségben abban a hiszemben, hogy a sötétség áthatolhatatlan köpönyeg. Ha nem szégyellitek magatokat a sötétségtől megvakított emberek előtt, legalább a szentjánosbogarak vagy a denevérek előtt szégyelljétek magatokat.

Nincs sötétség, testvéreim. De vannak a világosságnak fokozatai, amelyek úgy rendeződnek el, hogy a világ minden teremtményének kielégíthessék a szükségleteit. A ti vakító napsütésetek félhomály a fönix-madár számára. A ti sötét éjszakátok világos nappal a varangyos békának. Ha a sötétség felfedhető, akkor hogyan szolgálhatna fedezékül bárki számára is?

Ne próbáljatok eltitkolni semmit sem. Ha semmi fel nem fedné titkaitokat, akkor maga a fedezék fogja elárulni azokat. Nem tudja-e a fedő, hogy mi van a fazékban? Jaj annak a fazéknak, amely kígyókkal és férgekkel van teli, amikor leemelik a fedelet!

Bizony mondom nektek, hogy kebletekből egyetlen sóhaj sem száll fel, amely szét ne szórná a négy világtáj felé legbensőbb titkaitokat is. Egyetlen pillantás se hagyja el úgy a tekinteteket, hogy magával ne vinné minden emberi szemhez bujaságotokat, félelmeiteket, mosolyotokat és könnyeiteket. Egyetlen egy álmom sem lépett át soha úgy egy küszöböt, hogy előzőleg be ne zörgetett volna minden más ajtón is. Ügyeljetez tehát a pillantásokkal. Ügyeljetez arra, hogy milyen álmokat engedtek be vagy ki az ajtótokon.

Ha azonban az aggodalomtól és a szenvedéstől való megszabadulás újat keresitek, Mirdad örömmel mutatja meg azt nektek.

KILENCEDIK FEJEZET

Út a szenvedés nélküli élethez.

A Testvérek tudni akarják, hogy Mirdad-e a Rejtett

Micaster: Mutasd nekünk az utat!

MIRDAD: Íme az út, amely az aggodalmaktól és a szenvedésektől való megszabaduláshoz vezet:

Úgy gondolkodjatok, mintha minden gondolatotok lángoló betűkkel lenne az égre írva, ahol mindenki láthatja azokat. És ez valóban így is van.

Úgy beszéljetez, mintha az egész világ egyetlen fül lenne, amely hallani szeretné, mit mondotok. És ez valóban így is van.

Úgy cselekedjetez, mintha minden tettez a saját fejetezre szállna vissza. És ez valóban így is van.

Úgy kívánjatez, mintha ti magatok volnátok a kívánság. És valóban azok is vagytok.

Úgy éljetez, mintha Istennek magának lenne szüksége az életezre, hogy élhesse a saját életét - És valóban szüksége van rá.

Himbal: Meddig tartasz még bennünet bizonytalanságban? Úgy beszélsz velünk, mint ember még soha, s ahogy könyv sem szólt sohasem.

Benoon: Mondd meg nekünk, ki vagy, hogy tudjuk, milyen fülel hallgassunk téged. Ha te vagy a Rejtett, bizonyítsd be nekünk.

MIRDAD: Nagyon jó mondtad, Benoon. Neked sok füled van, ezért nem hallasz. Ha csak egy füled volna, hogy hallj és megérts, akkor nem követelnél bizonyítékokat.

Benoon: A Rejtett azért jön el, hogy megítélje a világot. Nekünk pedig, akik a Bárkában vagyunk, az oldalán kell majd ülnünk az ítéletnél. Készüljünk fel tehát az ítélet napjára?

TIZEDIK FEJEZET

Az ítéletről és az ítélet napjáról

MIRDAD: Az én ajkaimon nincs ítélet, hanem a szent belátás. Nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem, hogy felszabadítsam az ítélet alól. Mert csak a tudatlanság leli örömét abban, hogy a bírói talárt és parókat magára öltve törvényt ül és a büntetést kiszabja.

A tudatlanság legkönyörtelenebb bírója maga a tudatlanság. Nézzük csak az embert. Nem ő volt-e az, aki tudatlanságában kétfelé szakította önmagát, s ezzel fölidézte a halált a saját fejére és mindarra, ami a hasadt világot élteni?

Bizony mondom nektek nincs Isten és ember, hanem van az Isten-ember vagy az ember-isten. Csak Egy van. Bár megsokszorozódott és megosztottá lett, mégis Egy mindörökké.

Isten egysége Isten örök törvénye. Olyan törvény ez, amely saját magát tölti be. Sem bíróságokra, sem bírókra nincs szüksége, hogy kihirdessék és megvédjék méltóságát és erejét. Mert a világegyetem - úgy a látható, mint a láthatatlan is - egy szájként hirdeti azt mindazoknak, akiknek van fülük a hallásra.

Nem egyetlen csepp-e a tenger - bármilyen nagy és mély is legyen?

Nem egyetlen gömb a Föld - bármilyen messze is terjedjék a határai?

És a bolygók - bár számosak - enm egyetlen világegyetemet alkotnak-e?

Így az emberiség is egyetlen ember. Hasonlóképpen az ember is, minden világával együtt egyetlen teljességet képez. Isten egysége, testvéreim, a létezés egyetlen törvénye. A másik neve pedig a szeretet. Ha valaki ismeri ezt a törvényt, és benne él, az az életben van és abban marad. Ha valaki bármilyen más törvényben él, az nem-létben, vagyis a halálban él.

Az élet aratás. A halál szétszóródás. Az élet összekapcsolódás. A halál felbomlás. Az ember így - mivel kettős természetű - a kettő között ingadozik.

Összegyűjt, de csak azért, hogy szétszóródjon. Egyesíteni akar, de csak a felbontáson keresztül. Amikor arat és egyesít, akkor betartja a Törvényt, és jutalma az élet. Amikor szétszór és felbont, akkor vét a Törvény ellen, és a keserű eredmény a halál.

Mégis ti, akik önmagatokat ítéletek el, összegyűlnétek ítélkezni mások felett, akik hozzátok hasonlóan már ítélték önmaguk felett. Micsoda szörnyű bírók, és micsoda szörnyű ítélet! Még az sem lehetne ilyen szörnyű, ha két rablógyilkos kölcsönösen akasztófára ítélné egymást!

És az sem lehetne ilyen nevetséges, ha a közös igába fogott ökrök így szólnának egymáshoz: "igába foglak téged"!

Kevésbé lenne visszataszító, ha közös sírban fekvő két hulla kölcsönösen halálra ítélné egymást!

Kevésbé lenne szájalomra méltó, ha két vak akarná kölcsönösen egymás szemét kivájni!

Soha ne üljetek bírói székbe, testvéreim, mert ahhoz, hogy valaki vagy valami ellen ítéletet hozzátok, nemcsak a törvényt kell ismernetek és aszerint élnetek, hanem a tanúkat is meg kell hallgatnotok. És kit idéznétek meg tanúként, bármelyik esetben is?

Talán a szeleket hívnátok, hogy tanúskodjon? Hisz a szél mindent segít és ösztönöz, bármi történjék is az ég alatt. Vagy talán a csillagokat idéznétek meg? Hiszen a csillagok mindenben cinkosok, ami a világon történik.

Vagy talán idézést küldenétek minden halottnak, Ádámtól egészen mostanáig? Hiszen minden halott él az élőkben.

Ahhoz, hogy bármely esetben teljes vallomást kapjatok, az egész világmindenséget kell megidéznetek. Ha az egész világmindenséget a bíróság elé tudjátok idézni, már nincs is szükségetek bíróságra. Akkor leszálltok a bírói székről és hagyjátok, hogy a tanú legyen a bíró.

Ha majd mindent tudtok, akkor nem ítéletek el többé senkit sem.

Ha majd minden világban arattok, akkor már egyet sem fogtok elítélni azok közül, akik tékoznak. Mert tudni fogjátok, hogy maga a tékozlás az ítélet a tékozló ellen, és ahelyett, hogy elítélnétek azt, aki önmaga felett már ítéletet tartott, inkább azon igyekeztek majd, hogy eltöröljétek az ítéletet.

Az ember túl sok teherrel rakta meg magát. Túlságosan egyenetlen és kanyargós az ő útja. Minden ítélet egy-egy újabb teher, úgy az ítélőnek, mint a megítéltnek is. Ha könnyíteni akartok a terheiteken, akkor tartózkodjatok az ítélkezéstől. Ha azt akarjátok, hogy a terheitek

---

maguktól eltűnjenek, akkor merüljete el, veszítsétek el magatokat mindörökre az Igében. Hagyjátok, hogy a belátás vezesse a lépteiteket, ha azt akarjátok, hogy utatok egyenletes és sima legyen.

Nem ítélkezni jöttem, hanem a szent belátást hoztam el nektek.

Benoon: És az ítélet napja?

MIRDAD: Minden nap az ítélet napja, Benoon. Minden szempillantásban kiegyenlítődik minden teremtmény mérlege. Semmi sem marad rejtve. Semmi sem marad megmértlenül.

Nincs egyetlen gondolat, egyetlen cselekedet vagy vágy sem, ami ne lenne feljegyezve a gondolkodóban, a cselekvőben vagy a vágyakozóban. Egyetlen gondolat, vágy vagy cselekedet sem marad terméketlen ezen a világon, hanem mind termést hoz, fajtájának és természetének megfelelően. Minden, ami Isten törvénye szerint való, be lesz gyűjtve az élet számára. Ami pedig szembeszegül vele, azt a halál aratja le.

A napjaid, Benoon, nem egyformák. Egyesek derűsek. Ezek a helyesen élt órák gyümölcsei.

De vannak felhőktől elsötétült napjaid is. Ezek azoknak az óráknak az ajándékai, amelyeket félálomban a halálban és félig éberen az életben töltöttél.

Míg más napok viharral rontanak rád, villámokkal a szemükben és menydörgéssel az orrlyukukban. Felülről összetörnek és alulról ostoroznak, jobbra-balra dobálnak téged: a földre tipornak, hogy kíméletlen kínodban a port nyeled és azt kívánod, bár sose születnél volna. Az ilyen napok a Törvénnyel szembeni nyakas viaskodással töltött órák gyümölcsei.

Így van ez a világgal is. Az árnyékok, amelyek az égből már fenyegetően közelednek, nem kevésbé bajjóslatúak, mint azok, amelyek az Özönvizet harangozták be. Nyissátok hát a szemeiteket, hogy lássatok.

Ha látjátok a felhőket, amint a déli szél észak felé fújja őket, azt mondjátok, esőt hoznak. Miért nem vagytok ilyen bölcsek az emberi felhők vonulásának megfigyelésében is? Nem látjátok, hogy az emberek milyen gyorsan belegabalyodnak saját hálójukba?

Közel van már a nap, amikor a hálóból kiszabadítják magukat. A megpróbáltatások micsoda napja lesz az!

Sok-sok évszázadon át szőtték az emberek hálójukat lelkük és szívük véreireivel. Ha meg akarnak szabadulni saját hálójuktól, saját húsukba kell tépniük; saját csontjaikat kell összezúzniuk. Ezt csak sajátmaguk tehetik meg.

Amikor majd felemelik a fedőket - és biztosan felemelik - és láthatóvá lesz a fazekak tartalma - mert biztosan láthatóvá lesz -, hová rejthetik majd az emberek a szegényüket, és hova fognak menekülni?

Azon a napon az élők irigyelni fogják a halottakat, s a halottak átkozni fogják majd az élőket. Az embereknek torkukon akad majd a szó, és a fny megfagy szempilláikon. Szíveikből skorpiók és viperák fognak előmászni és rettegve kiálltanak majd: "Honnan jöttek ezek a skorpiók és viperák?" mert elfelejtették, hogy ők maguk adtak szállást nekik és melengették őket a szíveikben.

Nyissátok ki a szemeteket, és lássatok. Még itt, a Bárkában is, amelyet világítótornynak szántak a botladozó világ számára, akkora a sár, hogy alig lehet mozdulni tőle. Ha a világítótorony ilyen sáros verem lett, akkor milyen szörnyű lehet azok helyzete, akik kint hanyódnak a tengeren!

Mirdad új bárkát épít nektek. Itt, ebben a fészekben fogja azt megépíteni és felszerelni. Ebből a fészekből repültök ki a világba: nem azért, hogy olajágot, hanem hogy a kimeríthetetlen életet vigyétek el az embereknek. Ezért kell megismerneketk a Törvényt.

Zamora: Hogyan ismerhetjük és tarthatjuk meg Isten törvényét?

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Isten törvénye a szeretet.

Mirdad felfedi az ellenségeskedést két testvér között,
hárfát kér, és elénekli az új Bárka Himnuszát

MIRDAD: Isten törvénye a szeretet. Azért éltek, hogy megtanuljatok szeretni. Azért szerettek, hogy megtanuljatok élni. Az embernek nincs szüksége más ismeretre.

És mi mást jelentene szeretni, mint azt, hogy a szerető teljesen egyesüljön a szeretettel, mindörökre magába olvasztva azt, úgy hogy a kettő eggyé váljék?

Mit, vagy kit kell szeretnünk? Válasszuk ki talán az élet fájáról egy levelet, és öntsük ki rászívünk minden szeretetét? De akkor hol marad az ág, amely a levelet növesztette, vagy a törzs, amely az ágat hozta létre, vagy a fakéreg, mely a törzset védi, és hol vannak a gyökerek, amelyek a fa kérget, a törzset, az ágakat és a leveleket táplálják? Mi lesz a gyökereket átölelő talajjal? Mit mondjunk a napról, a tengerről, a levegőről, amelyek termékenyvé teszik a talajt?

Ha egy fa kis levele megérdemli, hogy szeressék, mennyivel inkább megérdemli az egész fa? A szeretet, amely az egészről egy kis darabot hasít ki, magát eleve szenvedésre ítéli.

Azt mondjátok: "Dehát egy fának nagyon sok levele van. Vannak egészséges levelei, és vannak beteg levelei; egyesek gyönyörűségesek, míg mások csúnyák; egyesek óriásiak, mások törpék. Hogyan lehet elkerülni a választást?"

Ekkor azt mondom nektek: a beteg sápadtságából származik az egészséges virulása. És még azt is mondom nektek: a csúnyaság a szépség palettája, festékje és ecsetje; és a törpe nem lenne törpe, ha természetek egy részét nem adta volna az óriásnak.

Ti vagytok az élet fája. Vigyázzatok, hogy ne osszátok meg magatokat! Ne állítsátok szembe egyik gyümölcsötöket a másikkal, egyik levelet a másikkal, egyik ágatokat a másikkal; és ne állítsátok szembe az ágat a gyökérrel vagy a fát az anyafölddel. Mert pontosan ezt teszitek, amikor az egyik rést jobban szeretitek, a többit pedig kizárjátok a szeretetekből.

Ti vagytok az élet fája. A ti gyökereitek ott vannak mindenhol. Ágaitok és leveleitek is mindenütt ott vannak. Gyümölcsöketeket ízleli minden száj. Bármilyenek is ennek a fának a gyümölcsői, bármilyenek is legyenek a levelei és az ágai vagy a gyökerei, ezek a ti gyümölcsöitek, a ti leveleitek, a ti ágaitok, és a ti gyökereitek. Ha azt akarjátok, hogy a fa édes és illatos gyümölcsöt teremjen, hogy mindig erős és zöld legyen, akkor ügyeljete rá, hogy mivel öntözték a gyökereit.

A szeretet az élet éltető nedve. A gyűlölet a halál mérge. A szeretetnek éppúgy szabadon kell áramlania ereitekben, mint a véreteknek. Torlaszold el a vér útját: fenyegető veszedelemmé, betegséggé válik. És mi más volna a gyűlölet, mint elfojtott, vagy visszatartott szeretet, amely halálos méreggé válik a tápláló és a táplált számára, a gyűlölő, és a gyűlölt számára is?

Egy sárga levél az élet fáján csak azért olyan, mert nélkülözi a szeretetet. Ne az elsárgult levelet hibáztassátok.

Egy elszáradt ág csak egy szeretetre éhes ág. Ne az elszáradt ágat hibáztassátok.

Egy rothadt gyümölcs csak olyan gyümölcs, amelyet a gyűlölettel tápláltak. Ne a rothadt gyümölcsöt hibáztassátok. Hanem inkább saját vak és zsugori szíveteket, amely az élet tápláló nedvét csak keveseknek juttatta, míg a többiektől megvonta, megtagadva azt így végső soron saját magától is.

Nem lehet másképpen szeretni, csak ha saját magunkat szeretjük. Egyetlen lény sem valóságos, csak az, amely mindent magához ölel. Isten ezért szeret: mert Isten szereti saját magát.

Ha a szeretet miatt szenvedtek, ez azért van, mert még nem találtátok meg saját igazi lényeteket, nem találtátok még meg a szeretet aranykulcsát. Ha múlandó lényt szerettek, a szeretetetek is múlandó lesz.

A férfi szeretete a nő iránt nem szeretet. Annak csak valami egészen távoli visszfénye. A szülők szeretete a gyermekük iránt csak a szeretet szent templomának a küszöbe. Ha nem szeret minden férfi minden nőt és minden nő minden férfit; ha nem szülője minden szülő minden gyermeknek, és nem gyermeke minden gyermek minden apának és anyának, addig csak hús tapad a húshoz, és csont ragaszkodik a csonthoz, de ezt sohasem illethetitek a szeretet szent nevével. Ez istenkáromlás lenne.

Nincs egyetlen barátotok sem addig, míg egyvalakit is az ellenszereknek tekintetek. A szív, mely szállást ad a gyűlölködésnek, hogyan is lehetne biztos menedéke a barátságoknak?

Sohasem ismeritek meg a szeretet örömét, amíg gyűlölet van a szívetekben. Ha minden dolgot dolgot az élet nedvével tápláltok is, de egy kicsiny féregtől megtagadjátok azt, akkor ez a kis féreg egyedül képes lesz megkeseríteni az életeteket. Mert mikor valakit vagy valamit szerettek, akkor valójában saját magatokat szeretitek. Ugyanígy, ha bárkit, vagy bármit gyűlöltök, akkor valójában csak saját magatokat gyűlölitek. Mert az, amit gyűlöltök, éppúgy elválaszthatatlan attól, amit szerettek, akár csak az érem két oldala. Ha becsületesek akartok lenni saját magatokhoz, akkor előbb azokat szeressétek, akiket gyűlöltök, és akik gyűlölnék titeket, mint hogy azokat szeressétek, akiket szerettek és akik titeket szeretnek.

A szeretet nem erény. A szeretet szükséglet: sokkal inkább, mint a kenyér és a víz, sokkal inkább, mint a fény és a levegő.

Senki se kérkedjék a szeretetével. Olyan természetesen és szabadon kell a szeretetben lélegznetek, mint ahogy a levegőt lélegzitek ki és be.

A szeretetnek nincs szüksége arra, hogy bárki is magasztalja. A szeretet maga fogja felmagasztalni azt a szívet, amelyet méltónak talál önmagára.

Ne várjatok jutalmat a szeretetért cserébe. A szeretet önmagában elegendő jutalma a szeretetnek, ugyanúgy, mint ahogy a gyűlölet is elegendő büntetés a gyűlölet számára.

Ne kérjétek számon semmit a szeretettől. Mert a szeretet csak önmagának tartozik számadással.

A szeretetet nem adják és nem kapják kölcsön; a szeretet nem adják és nem veszik; de amikor a szeretet ad, akkor teljességgel ad; s amikor vesz, akkor teljességgel vesz. Mindent elvesz, amikor ad. Mindent ad, amikor elvesz. Következésképpen a szeretet sohasem változik, mindig ugyanaz, ma, holnap, mindörökké.

Mint ahogy a hatalmas folyó is a tengerbe ömölve szüntelen megüresedése révén telik meg mindig újra, úgy kell nektek is üressé válnotok a szeretetben, hogy mindig újra megtölthessen titeket. A tó, amely vissza akarja tartani a tenger ajándékát, az állóvíz posványává válik.

A szeretetben nincs olyan, hogy több vagy kevesebb. Abban a pillanatban, amikor a szeretetet elkezditek méricskélteni és becsülgetni, eltűnik, és csak keserű emlék marad utána.

A szeretetben nincs most és azután, és nincs itt vagy ott. Minden évszak a szeretet évszaka. Minden hely alkalmas hajlék a szeretet számára.

A szeretet nem ismer határokat, sem akadályokat. Az a szeretet, aminek bármi is akadályt gördíthet az útjába, nem érdemli meg a szeretet nevet.

Sokszor hallom, amint azt mondjátok, hogy a szeretet vak, azaz nem látja a hibát abban, akit szeret. Ez a fajta vakság a legmagasabb szintű látás.

Bár mindig olyan vakok lennétek, hogy ne lássatok hibát senkiben és semmiben.

A szeretet pillantása világos és átható. Ezért nem lát hibákat. Majd, ha a szeretet megtisztítja a látásokat, akkor semmi olyat nem fogtok látni, amit méltatlannak találnátok a szeretetetekre. Csak a szerettől megfosztott hibás látás keres szüntelenül buzgólkodva hibákat. És minden hiba amit talál, az ő saját hibája.

A szeretet egyesít. A gyűlölet szétforgácsol. Ez a hatalmas föld- és kötömeg, amelynek az Oltárcsúcs nevet adtátok, pillanat alatt széthullna, ha nem tartaná össze a szeretet keze. Még a ti szemmel láthatóan romlandó testetek ellenállhatna a szétesésnek, ha minden sejtjét egyforma hévvel szeretnétek.

A szeretet béke, amely az élet dallamaival van teli. A gyűlölet háború, amely a halál sátáni csapásaira vágyik.

Mit akartok inkább: szeretet, amely örök békét ad nektek, vagy gyűlöletet, amely örökös háborút hoz rátok?

Az egész Föld bennetek él. Az egész Égbolt és minden csillaga bennetek él. Szeressétek hát a Földet és minden gyermekét, ha magatokat szeretni akarjátok. Szeressétek az Eget és minden lakóját, ha magatokat szeretni akarjátok.

Miért gyűlölöd Narondát, Abimar?

Naronda: Mindenkit megdöbbenett a hirtelen változás a Mester hangjában és gondolatainak irányában; míg Abimar és én teljesen elképedtünk erre a nyílegyenes célzásra, amely a közöttünk levő nézeteltérésre vonatkozott, amit mindenki előtt gondosan eltitkoltunk,

---

és okunk volt azt gondolni, hogy senki sem tud róla. Mindnyájan a legnagyobb csodálkozással néztek ránk, és várták Abimar válaszát.

Abimar: (Szemrehányó tekintettel nézve rám:) Talán elmondtál valamit a Mesternek, Naronda?

Naronda: Amikor Abimar azt mondta "a Mesternek", a szívem az örömtől nagyot dobbant. Pontosan ez volt az a szó, ami körül a nézeteltérés támadt közöttünk, még jóval azelőtt, hogy Mirdad felfedte volna kilétét; nekem az volt a véleményem, hogy Mirdad a tanító, aki azért jött, hogy megvilágosítsa az embereket, de Abimar kitartott amellett, hogy Mirdad csak egy közönséges ember.

MIRDAD: Ne nézz ilyen görbe szemmel Narondára Abimar, mert ártatlanul vádolódom őt.

Abimar: Akkor ki mondta el neked? Vagy talán olvasni tudsz az emberek gondolataiban is?

MIRDAD: Mirdadnak nincs szüksége besúgókra, sem pedig közvetítőkre. Ha úgy szeretnéd Mirdadot, mint ahogy ő szeret téged, te is könnyen olvasnál a gondolataiban, és belelátnál a szívébe.

Abimar: Bocsáss meg, Mester, egy vak és süket embernek. Nyisd meg a szememet és a füleimet, mert látni és hallani akarok.

MIRDAD: Csak a szeretet képes csodákat tenni. Ha valóban látni akarsz, akkor hagyd, hogy a szeretet őrizze a te szemedet. Ha valóban hallani akarsz, akkor hagyd hogy a szeretet őrizze a füleid bejáratát.

Abimar: De én nem gyűlölök senkit, még Narondát sem.

MIRDAD: Ha nem gyűlölünk, az még nem jelenti azt, hogy szeretünk, Abimar. A szeretet tevékeny erő. Ha nem a szeretet vezérli minden cselekedetedet és minden lépésedet, akkor nem fogod megtalálni az utadat; ha nem a szeretet hatja át minden vágyad és gondolatodat, akkor vágyaid csalánná lesznek az álmaidba; gondolataid gyászénekek lesznek minden napodon.

A szívem most olyan, mint valmi hárfá, énekelni támad kedvem. Hol a hárfád, jó Zamora?

Zamora: Akkor idehozzam, Mester?

MIRDAD: Menj, Zamora.

Naronda: Zamora azonnal felállt, és elindult a hárfáért. A többiek egymásra néztek, és csodálkozva csendben maradtak.

Zamora visszajött a hárfával. A Mester gyengéden a kezébe vette a hangszert, és szeretettel föléhajolva, minden húrt egyenként gondosan behangolva játszani és énekelni kezdett.

MIRDAD:

Isten a parancsnok: röpj Bárka!
Bár tenger sok elszabadult pokol-fúria
veti magát dühösen az élőkre és a holtakra,
hogy a Földet ólomszürke masszává olvassza,
és az Égről minden jelet le is söpör a Sátán,
Isten a parancsnok: te csak röpj Bárkám!

A szeretet az iránytűd: tovább, Bárka!
Szállj északra és délre, keletre és nyugatra,
mindnek osszad kincsesládád gazdagságát.
Lovagold meg bátran a viharos hullám taraját,
fényed felé forduljanak a sötétben a vitorlák.
A szeretet az iránytűd: te csak repülj Bárkám!

A hit a te jorgonyod: rajta Bárka!
Jöhet mennydörgés, lecsaphat villám-dárda,
hegyek remeghetnek meg és rogyhatnak össze,
az ember szíve a félelemtől lehet olyan gyöngye,
hogy a szent szikrát a feledés homálya betakarja,
a hit a te horgonyod: rajta, Bárkám, rajta!

Naronda: A Mester befejezte az éneklést, de még mindig a hárfá fölé hajolt, mint ahogy egy anya hajol szeretetteljesen a keblén nyugvó gyermek fölé. Noha a húrok már nem remegtek, a hárfá még mindig zengett: "Isten a parancsnok, röpj, Bárkám!" S noha a Mester ajkai már bezárultak, a hangja még visszhangzott egy darabig a Fészekben, és lágyan hullámozott a viharvert hegycsúcsokon át, a dombok fölött, le egészen a völgybe, a fáradhatatlanul hullámozó tengerig, onnan pedig visszaverődött a kék égboltra.

A Mester hangjában egész csillageső zengett és szivárvány hídja ragyogott. Földrengések és viharok szóltak benne, váltakozva a lágyan éneklő szellővel és a hangjától megrészegült fülemüle énekével. Előbb a viharos tenger zúgott, majd a lágy reggeli párafelhő borult az óceán fölé. Úgy tűnt, mintha az egész teremtés vidáman és hálásan figyelt volna rá.

Olyan volt az egész, mintha a Hófehér Hegyek, közepén az Oltár Csúccsal hirtelen elváltak volna a Földtől, hogy a térben lebegjenek fennségesen, hatalmasan, saját küldetésük tudatában.

A következő három napon át a Mester nem szólt senkihez egy szót sem.

TIZENEKETTEDIK FEJEZET

A teremtő csendről.

A beszéd legjobb esetben is
csak becsületes hazugság.

Naronda: Miután eltelt három nap, mi heten, mint akiket ellenállhatatlan erő hajt, újra összegyűltünk, és a Sasfészekbe mentünk. A Mester úgy üdvözölt minket, mint aki biztos volt benne, hogy eljövünk.

MIRDAD: Isten hozott benneteket, tollatlan fiókáim, örülök, hogy visszatértetek a fészketekbe. Mondjátok el Mirdadnak gondolataitokat és kívánságaitokat.

Micayon: Az egyetlen gondolatunk és vágyunk az, hogy a közeledben legyünk, Mirdad, hogy halljuk és érezzük a te igazságodat - akkor talán hozzád hasonlóan mi is árnynélkülivé válunk. De most nagyon aggódunk, hogy ennyire csendben vagy. Megbántottunk talán valamivel?

MIRDAD: Nem azért maradtam csendben három napig, hogy eltávolítsalak benneteket magamtól, hanem azért, hogy még közelebb kerüljetek hozzám. Hogy megbántottatok-e engem? Aki ismeri a csend legyézhetetlen békéjét, azt nem lehet megbántani, és nem is bánt meg senkit.

Micayon: Jobb talán hallgatni, mint beszélni?

MIRDAD: A beszéd legjobb esetben is csak becsületes hazugság. A csend legrosszabb esetben is meztelen igazság.

Abimar: Ebből azt a következtetést kell levonnunk, hogy még a te szavaid is, Mirdad, bár becsületes szava, mégis hazugságok?

MIRDAD: Igen, még Mirdad szavai is hazugságok azok számára akiknek az énje nem azonos Mirdad énjével. Amíg a gondolataitok nem egyetlen tárnából kerülnek ki, és vágyaitok nem ugyanabból a forrásból fakadnak, addig a szavaitok, bár becsületesek, mégis hazugságok lesznek.

Majd, ha a ti énetek és az én énem egyé válnak, ahogy egy az én énem Istenével, már nem lesz szükségünk szavakra, és tökéletes közösségben osztozunk majd az igazság csendjében.

Mivel azonban a ti énetek és az én énem nem egy és ugyanaz, ezért szavakkal hadakozom ellenetek, hogy saját fegyveretekkel győztelek le benneteket, és így elvihesselek titeket az én tárnámhoz és az én forrásomhoz.

Csak így lesztek majd képesek kimenni a világba, hogy legyőzzétek azt, ugyanúgy, ahogy én győzlek le benneteket. Csak így lesztek elég felkészültek ahhoz, hogy a világot a Legfelsőbb Tudat csendjébe vezessétek, az Ige tárnájához és a szent belátás forrásához.

Amíg Mirdad így le nem győz benneteket, addig nem lesztek képesek az igazság legyőzhetetlen harcosaivá, hatalmas hódítókká válni. Ha ti nem győzitek le a világot, a világ sem lesz képes megtisztulni folytonos balfogásainak gyalázatából.

Övezzétek fel magatokat a csatára, Fényesítsétek ki pajzsotokat és páncélotokat, élesítsétek meg lándzsáitokat és kardjaitokat,

Engedjétek azonban, hogy a csend verje a dobokat és emelje magasra a zászlót.

Benoon: Miféle csend az, amelyik a dobot veri, és magasra emeli a zászlót?

MIRDAD: Az a csend, ahová szeretnék levinni benneteket, az a végtelen kiterjedés, ahol a nem-lét létté válik, és a létezés nem-létté. Az a félelmetes üresség ez, ahol minden hang létrejön és elenyészik, ahol minden forma keletkezik és összetörik; ahol minden személyiség létrejön, majd lebomlik; ahol semmi sincs, csak AZ.

Ha csak csendes szemlélődésben át nem mentek ezen az ürességen, ezen a kiterjedésen, akkor sohasem tudhatjátok meg, mennyire valóságos a ti lényetek, s mennyire valótlan a nem-lét. Akkor azt sem tudjátok meg, hogy a ti valóságotok mennyire egy a mindenség valóságával.

Azt akarom, hogy ti ebben a csendben járjatok, hogy elhagyhassátok a régi szűk bőrruhát, és megszabadulhassatok bilincseitektől és korlátaiktól.

Azt akarom, hogy odavigyétek minden félelmeteket és aggodalmatokat, minden szenvedéseket és vágyatokat, minden irigységeket és bujaságotokat, hogy lássátok, hogyan tűnnek el ezek mind, egyik a másik után, megszabadítva füleiteket szüntelen kiáltásaiktól és egkímélve oldalaitokat az éles sarkantyúik okozta fájdalomtól.

Azt akarom, hogy hajítsátok bele ebbe a csendbe minden evilági íjatokat és nyilatokat, amelyekkel az öröme és a kielégülésre vadásztok, de amelyek valójában csak nyugtalanságot szereznek számotokra. Azt akarom, hogy ebben a csendben hagyjátok el énetke sötét és fullasztó kagylóját, hogykijussatok az Én fényére és szabad levegőjére. A csend az, ahova én vezetlek benneteket, de nem a fecsegéstől elfáradt nyelvek pihenőjét kínálom nektek. A Föld termékeny csendjét mutatom nektek, nem a bűnözők és gazemberek rémült hallgatását.

A kotlóstyúk türelmes csendjét ajánlom nektek, nem a tojó türelmetlen kotkodácsolását. Mert a kotlóstyúk türelmesen és nyugodtan vár huszonegy napig, bizakodó csendben, hogy a Titokzatos Kéz elvégezze a csodát az ő lágytollú melle és szárnyai alatt, míg a másik csak ugrál a fészken és bolondul kotkodácsol, hogy tudassa az egész világgal: tojást tojt.

Vigyázzatok a hangosan kotkodácsoló erénnyel, testvéreim. Ahogy a szégyeneteket csendben viselitek, viseljétek csendben a tisztességeteket is, mivel a kotkodácsoló tisztesség rosszabb, mint a csendes szégyenkezés; mint ahogy a fennen hangoztatott erény is rosszabb a néma bünnél.

Tartózkodjatok a sok beszédűtől. Minden ezer kimondott szóban jó esetben is csak egy, egyetlen egy van, amely valóban szükséges volt kimondani. A többi csak arra jó, hogy elhomályosítsa az elmét, betömje a füleket, kifárasza a nyelvet és elvakítsa a szívet. Milyen nehéz is azt a szót kimondani, amelyet valóban ki kell mondani!

Minden ezer lejegyzett szóban jó esetben is csak egy van, egyetlen egy, amelyet valóban le kellett írni. A többi csak tinta és papír pazarlása, amikor a percek ólomlábakon járnak, ahelyett, hogy a fény szárnyán röpnének.

Milyen nehéz is leírni azt az egy szót, amelyet valóban le kell írni!

Benoon: Mit mondasz az imádságról, Mirdad Mester? Az imádságokban mindig túl sok a szó és tengernyi a kérelem, mégiscsak nagyon ritkán teljesül akár egy is közülük.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Az imádságról.

MIRDAD: Hiábavaló az imádságotok, ha nem saját legbelső lényetekhez fordultok kérdésekkel, hanem valamilyen külső istenhez. Mert bennetek van az erő, amely vonzani képes és bennetek van az erő amely eltaszít.

És bennetek vannak a dolgok, amelyeket magatokhoz szeretnétek vonzani, ahogy bennetek van az is, amit el szeretnétek taszítani agatoktól. Mert ha valaki képes megkapni valamit, az azt jelenti, hogy ugyanazt adni is tudja.

Ahol éhség van, ott megvan a táplálék is. Ahol táplálék van, ott szükségképpen meg kell jelennie az éhségnek is. Az éhség fájdalmát elszenvedni azt jelenti, hogy képesek vagyunk örülni az elteltség áldásának.

Igen, magában a szükségben már megvan a szükség betöltésének a módja is.

Nem biztosítéka-e a kulcs a zárnak? És nem biztosíték-e a zár és a kulcs együtt az ajtóhoz?

Ne siessetek mindig a lakatoshoz alkalmatlankodni, ha nem tudjátok hova tettétek a kulcsot. A lakatos elvégezte a munkáját, és jól végezte azt; ezért nem szabad arra kérni, hogy újra meg újra ugyanazt tegye. Végezzétek el ti is a ti munkátokat, és hagyjátok a lakatos békén; mert minekutána ő nektek dolgozott, most más dolga van. Engedjétek ki az áporodott levegőt, és szórjátok ki a limlomot az emlékezetetekből, akkor bizonyára meg fogjátok találni a kulcsot is.

Amikor Isten, a kimondhatatlan, titeket kimondott, akkor magát is kimondta benneteket. Ezért vagytok ti is hozzá hasonlóan kimondhatatlanok.

Isten nemcsak egy kis részt adományozott nektek saját magából - mivel Ő oszthatatlan; egész oszthatatlan, kimondhatatlan isteniségét odaadta mindegyikötöknek. Lehet-e igényetek nagyobb örökségre? És ki vagy mi tarthat benneteket vissza attól, hogy átvegyétek ezt az örökséget, ha nem saját vakságotok és félelmetek?

Egyesek ahelyett, hogy hálásak lennének ezért az örökségért, és azon igyekeznének, hogy birtokba vegyék - vakok és hálátlanok! - Istentől valamiféle lomtárat csinálnak, hogy odahordhassák fog- és hasfájásukat, balul elsült üzleteiket, veszekedéseiket, kicsinyes bosszúikat és álmatlan éjszakáikat.

Mások kincsházat akarnak csinálni Istenből saját külön használatukra, ahonnan bármikor megszerezhetik a világnak minden talmi csillogását, amire csak kedvük támad.

Olyanok is vannak, akik Istent saját udvari könyvelőjüknek tekintik. Ennek a könyvelőnek nemcsak az lenne a dolga, hogy számon tartsa a követeléseiket és adósságaikat, hanem arról is neki kellene gondoskodnia, hogy begyűjtse a kinnlevőségeiket, és mindig takaros és zsíros nyereséget mutasson ki a javukra.

Igen, az emberek nagyon sok és sokféle feladat teljesítését várják el Istentől. Kevesen gondolnak azonban arra, hogy ha mindez valóban Isten dolga lenne, akkor mindezt egyedül is meg tudná oldani, és nem lenne szüksége arra, hogy az ember ösztökélje és feladataira emlékeztesse.

Talán bizony kell-e emlékeztetnetek Istent arra, hogy eljött az ideje a Nap felkeltének, vagy a Hold lenyugvásának?

Kell-e emlékeztetni Istent arra, hogy mikor kell a kukorica vetésének kikelnie a földből?

Kell-e őt emlékeztetni arra, hogy a póknak meg kell szónie a hálóját?

Talán szüksége van arra, hogy ti szóljatok neki, gondoskodjon azokról a verébfiókákról ott a fészekben?

Talán bizomy nektek kell őt figyelmeztetni mindarra a számtalan dologra, ami megtölti ezt a végelen világegyetemet?

Miért akarjátok mindig az emlékezetét jelentéktelen szükségleteitekkel terhelni? Úgy gondoljátok talán, hogy kevesebbet értek az ő szemében, mint a verébfiókák, a kukorica, vagy a pók? Miért nem fogadjátok el úgy, mint ők, az ajándékait, és miért nem mentek ezután a dolgokra, mindenféle hűhó, térdre borulás és karnyújtogatás nélkül, s hogy folyton aggódva lesnétek, mit hoz a holnap?

Mit gondoltok, hol van Isten, hogy állandóan a fülébe kell kiabálnotok szeszélyeiteket, dicséreteteket és panaszaitokat? Nem tudjátok, hogy Isten bennetek és körülöttetek van? Nem tudjátok, hogy az ő füle sokkal közelebb van a szátokhoz, mint nyelvetek az ínyetekhez?

Elég Istennek az ő istenisége, amelynek a magja tibennetek van.

Ha Istennek kellene gondoskodnia az egyszer már belévetett isteni magról, és nem nektek, akkor mi volna a ti érdemetek? És mi lenne a ti életetek munkája? És ha nektek nem lenne semmilyen munkátok, hanem Istennek kellene helyettetek elvégezni, mi értelme lenne a ti életeteknek? És mire valók akkor az imádságok?

Ne terheljétek Istent vég nélküli aggodalmaskodásaitokkal és reménykedéseitekkel. Ne kérjétek tőle, hogy ő nyissa ki előttetek azt az ajtót, amelyhez már odadta nektek a kulcsot. Tárjátok fel inkább a szívetek mélységeit, mivel a szív mélységeiben ott van a kulcs, amely minden ajtót nyit. Mélyen a szívetekben van mindaz, amire szomjaztok és éheztek, legyen az jó vagy rossz.

Hatalamas sereg várja a hívásokat, készen arra, hogy a legkisebb kívánságotokat is teljesítse. Ha ezt a sereget megfelelően szerelitek fel, bölcsen fegyelmeztitek és bátran irányítjátok, akkor örökkévalóságokat tud átugrani és lerombol minden akadályt, amely a célotok előtt tornyosul. Ha azonban a seregetek rosszul felszerelt, fegyelmetlen, a félnkség kormányozza, akkor csak haszontalanul bolyong össze-vissza, és a legkisebb akadály láttán is gyorsan visszavonul szégyenletes vereséget szenvedve.

Nem mások, ó szerzetesek, ennek a hadnak a katonái, mint azok a vörös színű testcskék, amelyek most csendben keringenek az ereitekben, mindegyikük csodálatos erővel bír önmagában, mindegyikük egész életetek teljes és hű feljegyzését hordja magában, sőt nemcsak a ti életetekét, hanem az egész életét, a legapróbb részletekig.

Ez a hadsereg a szívben üt tábornok, és a szívből árad ki feladatát véghezvinni. Ezért olyan híres és megbecsült a szív. A szívből törnek elő az öröm és a bánat könnyei. A szívben fut össze az élet és a halál minden félelme. A vágyaitok és kívánságaitok látják el a seregnak a felszerelését. A lelkek fegyelmezi ezt a sereget. Az akaratotok a kiképzőtiszt és a parancsnok.

Amikor képesek lesztek a véreket egyetlen mester-kívánsággal felszerelni, ami minden más kívánságot árnyékba borít és minden más vágyat elhallgattat; ha az egyetlen mester-gondolatot bízzátok meg a fegyelmezéssel; ha az egyetlen mester-akarat veszi kézbe a kiképzést és a parancsnokságot, akkor majd biztosan képesek lesztek ezt az egyetlen vágyat betölteni.

Hogyan éri el a szent a szentség állapotát, ha nem úgy, hogy eltávolít a véreből minden olyan vágyat és gondolatot, amely a szentséggel nem fér össze, és ezután szilárd akarattal csakis arra összpontosít, hogy a szentséget elérje?

Bizony mondom nektek, hogy akkor minden szent vágy, minden szent gondolat és minden szent akarat, amely csak megszületett Ádámtól egészen mostanáig, mind annak segítségére fog sietni, aki minden erejével a szentség elérésére törekszik. Mert öröktől fogva úgy van, hogy a vizek mindenhol, mindig a tengert keresik, és a fénysugarak is a Nap felé törekednek.

Hogyan hajtja végre a gyilkos az ő terveit, ha nem úgy, hogy addig korbácsolja a vérét, míg az megtelik a gyilkosság örült szomjúságával, tömött sorokban felsorakoztatja minden sejtjét a gyilkosság mindent betöltő gondolatának ostora alatt, míg végül a parancsnok, a fáradhatatlan akarat, a halálos csapás elvégzéséhez vezeti őket?

Bizony mondom nektek, hogy minden gyilkos, Káintól egészen napjainkig, kéretlenül is ennek a gyilkosság gondolatától megittasult embernek a segítségére fog sietni, hogy erőt és eltökéltséget adjon a lesújtó karnak. Mert öröktől fogva úgy van, hogy a holló a hollót, a hiéna pedig a hiéna társaságát keresi.

Imádkozni annyit jelent, mint a vérünket átítatni egy mester-vágygal, mester-gondolattal, és mester-akarattal. Azt jelenti tehát, hogy az ént ráhangoljuk, tökéletes harmóniába hozzuk az ima céljával, bármi is legyen az.

Bolygónk légköre, amely minden részletében visszatükröződik a szívetekben, állandóan forrong és kavargó mindazon dolgok emlékeitől, amelyeknek születése óta tanúja volt.

Nincsen egyetlen szó vagy egyetlen cselekedet, egyetlen vágy, vagy sóhaj, nincs egyetlen futó gondolat vagyálom, egyetlen törekvés sem, jöjjön az embertől vagy állattól, nincs olyan árnyék vagy légvár, amely kitörülhetetlenül bele ne véste volna titokzatos lenyomatát ebbe a légkörbe az idők kezdetétől napjainkig, és tovább, az idők végezetéig. Ha szíveteket ezek közül bármelyikre ráhangoljátok, az minden bizonnyal játszani fog a szívetek húrjain.

Az imádsághoz nem kellenek ajkak, sem nyelv. Inkább csendes és éber szíve van szükségetek: egy mester-vágyra, mester-gondolatra és mindenekfelett a mester-akaratra, amely nem kételkedi és nem tévóázik. A szavak semmit sem érnek, ha nincs jelen minden szótagban az éber szív. Ha viszont a szív jelen van és éberen figyel, akkor jobb ha a nyelv alszik, vagy elrejtőzik a lepecsételt ajkak mögött.

Az imádkozáshoz templomra sincs szükségetek.

Aki nem talál templomra a saját szívében, az a saját szívét sem fogja megtalálni semmilyen templomban sem.

Ezeket a dolgokat azonban csak nektek, s hozzátok hasonlóknak mondom, mert a legtöbb ember még olyan, mint valami gazdátlan hajó. Érzik, hogy szükségük van az imádságra, de még nem tudják, hogyan imádkozzanak. Csak szavakal tudnak imádkozni, de nem találják a szavakat, ha ti nem adjátok azokat a szájukba. Elvesztnek érzik magukat, és félnek, ha szívük végtelenségét kell bejárniuk, de megnyugszanak és megvigasztalódnak a templomaik falai között, a hozzájuk hasonló teremtmények nyájában.

Hagyjátok őket templomokat emelni. Hagyjátok őket imáikat dalolni.

De ti és a hozzátok hasonlóak a belátásért imádkozzatok. Ha minden vágyatok teljesülne is, de a belátást nem nyernétek el, soha meg nem elégítenétek.

Emlékezzetek rá, hogy az élet kulcsa a teremtő Ige. A teremtő Ige kulcs pedig a szeretet. A szeretet kulcsa pedig a belátás. Ezekkel töltsétek meg a szíveiteket, és kíméljétek meg a nyelveiteket a sok szó okozta fájdalomtól, és őrizzétek elméteket a túl sok imádság súlyától. És szabadítsátok meg a szíveiteket az istenekhez fűző kötelékektől, akik csak rabszolgákká tennének benneteket adományaikkal; akik egyik kezükkel simogatnak, a másikkal pedig ütnek benneteket. Az ilyen istenek elégedettek és jóindulatúak, ha dicséritek őket, de megtelnek gyűlölettel és bosszúvágygal, ha szemrehányással illetitek őket. Ezek csak akkor hallanak titeket, ha hozzájuk fordultok, semmit sem adnak nektek, ha nem könyörögtök érte; ha adnak is, túl gyakran megbánják, hogy adtak; akik a ti könnyeitekkel tömjénezik magukat, és akiknek dicsősége a ti szégyenetek.

Igen, szabadítsátok meg a szíveteket ezektől az istenektől, hogy megtalálhassátok benne az egyetlen Istent, akivel ha egyszer megtelik a szívetek, akkor már örökké vele lesz.

Benoon: Néha úgy beszélsz az emberről, mint valami mindenhatóról, máskor meg úgy mint valami páriáról. Így csak homályban hagyasz bennünket.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Két arkangyal valamint két főördög párbeszéde
az ember időtlen megszületésének alkalmából

MIRDAD: Az ember időtlen megszületésekor ez a párbeszéd zajlott le két arkangyal között a világmindenség felső pólusán:

Így szólt az első arkangyal:

Csodálatos gyermek született a Földre; és a Föld fénybe borult.

Így szólt a második arkangyal:

Dicsőséges királya született a Mennyeknek, és a Mennyek zengenek az örömtől.

Első: Ő az Ég és a Föld egybekelésének a gyümölcse.

Második: Ő az örök egység - apa, anya, és a gyermek.

1. - Őbenne dicsőül meg a Föld.

2. - Őbenne igazul meg az Ég.

1. - A Nap az ő szemeiben alszik.

2. - Az éjszaka az ő szívében van ébren.

1. - Keble a viharok fészke.

2. - Ajka dalokkal van teli.

1. - Karjai a hegyeket ölelik.

2. - Ujjai elérnek a csillagokig.

1. - Csontjaiban tengerek hullámsanak.

2. - Ereiben napok áramlanak.

1. - Szája kovácműhely és öntőforma.

2. - Nyelve üllő és kalapács.

1. - Lábai körül a holnap láncai vannak.

2. - Szívében hordja e láncok kulcsát.

1. - Még a porban ring ennek a gyermeknek a bölcsője.

---

2. - De az eonok pólyáiba van burkolva.

1. - Mint Isten, ő is ismeri a számoknak minden titkát. Mint Isten, ő is ismeri a szavak rejtélyét.

2. - Minden számot ismer ő, csak a szent számot nem mely az első és az utolsó. Ismer minden szót, csak a teremtő Igét nem, amely az első és az utolsó.

1. - De meg fogja ismerni a számot és az Igét.

2. - Csak akkor, ha lábai már nem járnak a tér úttalan útjain; csak akkor, ha szemei már nem az idő ijesztő üregeit fürkészik

1. - Csodálatos, igen, csodálatos a Földnek e gyermeke.

2. - Dicsőséges, igen, dicsőséges az Egeknek e királya.

1. - Az, akinek nincs neve, az Ember nevet adta neki.

2. - És ő, az ember, Istennek nevezte azt, akinek nincsen neve.

1. - Az ember Isten szava.

2. - Az Isten az ember szava.

1. - Dicsőség annak, kinek szava ember.

2. - Dicsőség annak, kinek szava Isten.

1. - Most és mindörökké.

2. - Itt és mindenütt.

Így beszélgetett a két arkangyal a világegyetem felső pólusán az ember időtlen születésekor

Ugyanakkor két főördög is beszélgetett egymással a világegyetem alsó pólusán.

Így szólt az első:

Egy bátor harcos lépett a sorainkba Az ő segítségével győzni fogunk.

Így szólt a második főördög:

Mondd inkább, hogy egy nyavajgó és síránkozó gyáva született. Árulás van a homlokára írva. És szörnyű az ő gyávasága, és rettenetes az árulása.

1. - Rettenthetetlen és vad az ő tekintete.

2. - Könnyekkel teli és bátortalan az ő szíve. De félelmetes ő a bátortalanságában és a könnyeivel.

1. - Elméje éles és állhatatos.

2. - Lusta és ostoba a hallása. De veszélyes lustaságában és ostobaságában.

1. - Gyors és pontos az ő keze.

---

2. - Tétovák és lomhák az ő léptei. De rémisztő lomhaságában és vészt hozó tétovázásában.

1. - Ami kenyერünk acél lesz az idegeinek. A borunk tűz lesz a vérének.

2. - Csillapíthatatlan éhségével és olthatatlan szomjúságával legyőzhetelen lesz, és lzdást fog szítani a sorainkban.

1. - De a halál lesz a kocsi vezetője.

2. - Ha a halál lesz a kocsi vezetője, ő halhatatlanná válik.

1. - Hová vezeti őt a halál, ha nem a halálba?

2. - Oh! A halált annyira ki fogják fárasztani az ő állandó siránkozásai, hogy végül az élet táborában fog kikötni vele.

1. - Talán a halál árulója lesz?

2. - Nem. Az élet lesz hű az élethez.

1. - Majd a mi ritka ízletes gyümölcsök fogják csiklandozni az ínyét.

2. - Ő olyan gyümölcsök után fog vágyakozni, amelyek nem nőnek ezen az égtájon.

1. - Szemeit és orrát majd a mi gyönyörű és illatos virágaink fogják csábítani.

2. - Az ő szemei más virágokat fognak keresni, és orra más illatokra vágyik majd.

1. - Hallását édes, noha távoli melódiákkal bűvoljuk el.

2. - De az ő hallása más kórus felé fordul majd.

1. - A félelem majd rabszolgánkká teszi.

2. - A remény megvédi majd a félelemtől.

1. - A fájdalom majd a mi igánkba hajtja.

2. - A hit megszabadítja a fájdalomtól.

1. - Alvását megtöltjük rejtélyes álmokkal, és titokzatos árnyékokkal szórjuk tele éber útjait.

2. - Képzelőereje feloszlatja majd az árnyékokat, és megfejt a rejtélyeket.

1. - Mindenestre számíthatunk majd rá, mint közölünk valóra.

2. - Ha akarod, akkor vedd úgy, hogy közölünk való, de sorold őt ugyanakkor ellenségeink közé is.

1. - Lehet-e egyszerre közölünk való és ellenségünk is?

2. - Magányos harcos ő a csatatéren. Egyetlen ellenfele pedig a saját árnyéka. Ahogy változik az árnyéka, úgy változik csata is. Velünk van ő akkor, amikor az árnyéka előtte jár. És ellenünk van, ha az árnyéka mögötte van.

1. - Hát akkor miért nem tartjuk állandóan háttal a Napnak?

---

2. - De ki lesz az aki a Napot állandóan mögötte tartja majd?

1. - Ez a harcos kész rejtély.

2. - Ez az árnyék kész rejtély.

1. - Üdv a magányos lovagnak.

2. - Üdv a magányos árnyéknak.

1. - Üdv neki amikor mellettünk van.

2. - Üdv neki amikor ellenünk van.

1. - Most és mindörökké.

2. - Itt és mindenütt.

Így beszélt a két főördög a világegyetem alsó pólusán az ember időtlen születésekor.

TIZENNÖTÖDIK FEJEZET

Shamadam megkísérli eltávolítani Mirdadot
a Bárkából. A Mester beszél a sértésről és a sértettségéről,
valamint arról, hogyan kell szent megértéssel
fordulni a világ felé

Naronda: Alighogy a Mester elhallgatott, megjelent a Sasfészek bejáratában a rendfőnök testes alakja, mintha ki akarná rekeszteni a barlangból a levegőt és a fényt. Abban a pillanatban az villant át rajtam, hogy a Sasfészek bejáratában feltűnő alak egyike a két főördögnek, akiről a Mester éppen most beszélt.

A rendfőnök szemei szikrát hánytak, és hegyes szakála az égnek meredt, amint a Mester felé ment, majd karon ragadta őt, nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy kihajítsa.

Shamadam: Hallom ám, hogy micsoda alávaló dolgokat okádsz itt ki magadból. A szádból csak ömlik a méreg. Baljóslatú a te jelenléted itt. Mint a Bárka rendőnöke megparancsolom, hogy azonnal hagyd el ezt a helyet!

Naronda: A Mester bár nagyon törékeny volt, tökéletes könnyedséggel tartotta magát, mintha óriás lenne, Shamadam pedig csak egy kis csecsemő. Bámulatba ejtő nyugalommal nézett Shamadamra, és így szólt:

MIRDAD: Csak annak van hatalma távozásra felszólítani, akinek van hatalma meghívni a belépésre. Te, Shamadam, talán meghívtál engem ide?

Shamadam: A nyomorultságod indította könyörületességre a szívemet, azért engedtelek be.

MIRDAD: Az én szeretetem volt az, Shamadam, ami felindult a te nyomorultságodon, És lásd, most itt vagyok, és velem van a szeretetem. De te, sajnos, nem vagy sehol, sem itt, sem ott. Csak a te árnyékok az, ami hol ide, hol oda repked. Én pedig azért jöttem, hogy összegyűjtsek minden árnyékot, és elégessem azokat a Napban.

Shamadam: Én már jóval azelőtt ennek a Bárkának a rendfőnöke voltam, hogy a te leheleted elkezdte megmérgezni a levegőt. Hogy merészeli a te gyalázatos nyelved azt mondani, hogy nem vagyok itt?

MIRDAD: Mielőtt ezek a hegyek keletkeztek, én már voltam, és leszek akkor is, ha ezek a hegyek porrá omlottak.

Én vagyok a Bárka, az oltár és a tűz. Ha nem menekültök énhozzám, áldozatául estek a viharoknak. Ha nem áldoztatok fel magatokat előttem, akkor nem tudjátok majd elkerülni a halál megszámlálhatatlan mészárosának örökké éles késeit. Ha nem emészt fel benneteket az én gyengéd tüzem, akkor a Pokol kegyetlen tüzében lesztek tűzifa.

Shamadam: Halljátok ezt! Hallottátok ezt testvérek! Dobjuk a szakadékba ezt az istenkáromló gazembert!

Naronda: Shamadam újra a Mesterre vetette magát, karon ragadta, hogy kihajítsa. De a Mester meg se rezdült; a testvérek sem tettek egyetlen mozdulatot sem. Feszült csend támadt, majd Shamadam lehorgasztotta a fejét, és kimenekült a Sasfészekből, magában motyogva: "Én vagyok ennek a Bárkának a rendfőnöke Érvényesíteni fogom a hatalmam, amit Isten ruházott rám"

A Mester sokáig tűnődött csendesen. De Zamora nem állta meg, hogy meg ne szólaljon.

Zamora: Sahamadam megsértette a Mesterünket. Mit akarsz, Mester, mit csináljunk vele? Parancsold meg, és ellátjuk a baját.

MIRDAD: Imádkoztatok Shamadamért, testvérek. Csak azt kívánom, hogy imádkoztatok érte. Imádkoztatok, lehulljon szeméről a fátyol, és feloszoljon az árnyéka. Épp olyan könnyű a jót magunkhoz vonzani, mint a rosszat. Épp olyankönnyű a szeretetre ráhangolódni, mint a gyűlöletre.

Hozzatok a végtelen térből és szívetek mélységeiből áldást a világnak, az áldás a ti számotokra is.

Imádkozzatok minden teremtmény javáért, Mert minden jó, ami valamely teremtményt ér a ti javatokra si válik, de éppenúgy, minden rossznak is, ami őket éri, ti is kárát látjátok.

Nem olyanok vagytok-e mindannyian, mint a léthez vezető létra egy-egy folyon változó foka? Mindazoknak akik a szent szabadság szféráiba akarnak felemelkedni, minden bizonnyal mások vállain kell felkapaszkodniuk. Ezért maguk során a vállait nekik is létrafokokká kell tenniük, hogy azon az utánnuk jövők is felmehessenek.

Mi más volna Shamadam, mint egy ilyen látrafok a létetekben? És mi más volnátok ti, mint egy-egy építőkő az ő életének és minden más teremtmény életének az épületében? Törekedjete tehát arra, hogy Shamadam hibátlan építőkő legyen, ha azt akarjátok, hogy a ti épületek teljesen hibátlan legyen. Legyetek folttalanok, hogy makulátlan lehessen mindazok élete, akiknek az épületében ti is építőkövek lettetek.

Azt hiszitek, hogy nincsen, csak két szemetek? Bizony mondom nektek, hogy minden szem, amely a földön, a föld alatt és a föld felett lát, a ti szemetek meghosszabbítása. Amennyire tiszta a felebarátodnak a látása, olyan mértékben a ti látásotok is tiszta lesz. Amennyire homályos felebarátotok látása, olyan mértékben a ti látásotok is elhomályosul.

Minden vakban elveszítetek egy szempárt, ami különben a ti látásotokat erősítené. Órizzétek a saját látásotokat, hogy nehogy a szomszédotok megbotolva elessen, és éppen a ti ajtótokat torlaszolja el.

Zamora úgy gondolja, hogy Shamadam megsértett engem. Hogyan lenne képes Shamadam tudatlansága megzavarni az én belátásomat?

Egy sáros csermely besározhat egy másik csermelyt, de bepiszkolhatja az iszapos patak az egész tengert? A tenger örömmel fogadja az iszapot, szétteríti a tengerfenéken, és cserébe tiszta vizet ad vissza a patakknak.

Beszennyezhettek és terméketlenné tehettek egy négyzetméter földet, talán egy négyzetkilométert is. De ki tudná beeszennyezni és terméketlenné tenni az egész Földet? A Föld az ember és az állatok minden tisztátalanságát magába fogadja, és viszonzásul bőségesen ellátja őket édes gyümölcsökkel, illatos virágokkal, gabonával és zöld füvel.

Egy kard pengéje megsebezheti a húst. De akármilyen éles legyen is a penge, és bármilyen erős is a kar, amely azt tartja, megsebezheti a levegőt?

Csak a vak és parázna tudatlanság szülte kicsinyes és hitvány én buszkesége tud sértegetni és képes megsértődni, csak ez akarja a sértést sértéssel megtorolni, csak ez akarja a mocskot mocsokkal tisztára mosni.

A gögtől fertőzött és önmagától megmérgezett világ sértéseket zúdít majd a fejetekre. Rongyos törvényeinek, romlott hitének és penészes tisztességének vérszomjas kutyáit uszítja majd rátok. A rend ellenségeinek, a zűrzavar és a romlás ügynökeinek fog benneteket kikiálltani. Kelepcével fogja teleszórni utatokat és csalánnal fogja ékesíteni ágyatokat. Szitkokkal szórja tele füleiteket, és megvetést köp az arcotokba.

Ne hagyjátok, hogy a szívetek megrettenjen és elgyengüljön. Legyetek, mint a tenger, mélyek és tágasak, és áldjátok mindazokat, akik csak átkozni tudnak titeket.

És legyetek, mint a Föld bőkezűek és nyugodtak, és az emberek szívének tisztátalanságát változtassátok tisztasággá, egészséggé és szépséggé.

Legyetek, mint a levegő, szabadok és lágyan simogatóak. Akkor a kard, mely lesúlytana rátok, végül élet vesztí és megrozsdásodik. A kar, amely ártalmatokra lenne, végül elgyüngül és lehull.

A világ, nem ismervén titeket, nem képes befogadni benneteket. Ezért fog vicsorítani rátok. De ti, ismervén a világot, befogadhatjátok azt. Jósággal kell lecsendesítenetek dühét, és szerető belátással kell elárasztanotok gyalázkodását.

És a belátás nyomán felvirrad majd a hajnal.

Így tanítottam Noét.

Így tanítalak most titeket.

Naronda: Ezután, a Hetek csendben szétszéledtek. Tudtuk, hogy valahányszor a Mester ezeket a szavakat kiejtette: "Így tanítottam Noét", ez annak a jele volt, hogy nem kíván többet szólni.

TIZENHATODIK FEJEZET

A hitelezőkről és az adósokról

Mi a pénz?

Rustidon megszabadul a Bárlával szembeni adósságától

Naronda: Egy nap, amikor a Hetek és a Mester éppen visszatérőben voltak a Sasfészekből a Bárkába, látták, amint Shamadam a kapuban állva papírsarabot lobogtat a kezében egy lábaihoz boruló ember fölött. Shamadam dühösen kiabált: "Törvényszegésed

---

---

minden határon túl megy. Elfogyott a türelmem, nem tudok tovább várni. Fizess, vagy rohadj meg a börtönben!"

Az emberben felismertük Rustidont, a Bárka számos bérlőjének egyikét, aki bizonyos összeg fejében eladósodott a Bárkával szemben. Az öregségtől és gyengeségtől meggörnyedt Rustidon azért könyörgött a rendfőnöknek, hogyadjom időt neki a kamatok megfizetésére, mondván, hogy egyetlen hét leforgás alatt elveszítette egy szem fiát és egyetlen tehenét, ami miatt öreg feleségét szelűtés érte. Shamadam szíve azonban nem lágyult meg.

A Mester odament Rustidonhoz és karjainál fogva gyengéden felemelte így szólt hozzá:

MIRDAD: Áll fel Rustion. Te is Isten képmása vagy. Isten képmásának pedig nem kell térdre hullania egyetlen árnyék előtt sem. (Majd Shamadamhoz fordulva így szólt☺)

Mutasd az adóslevelet.

Naronda: Az imént még oly dühös Shamadam mindenki ámulatára szelídebb lett, mint a kezes bárány, és alázatosan nyújtotta oda a Mesternek a kezében levő papírt.

A Mester gondosan megvizsgálta az írást, miközben Shamadam csendesen várt, mint akit varázslat tart a hatalmában.

MIRDAD: Nem volt uzsorás az, aki a Bárkát alapította. Talán pénzt hagyott rád, hogy uzsorakamatra kölcsönözd? Örökölélt tőle vagyont, hogy kereskedj vele, vagy földeket, hogy busás haszonért bérbe add azokat? Talán bizony testvéreid verjtékét és vérét hagyta rád örökölni, és azt parancsolta, hogy vesd börtönbe azt, akiből az utolsó csepp verejtéket és az utolsó csepp vérét is kipréselted?

Bárka, oltár és világosság - ezt hagyta rád örökölni, semmi mást. A Bárka, ami az ő élő teste. Az oltár, ami az ő rettenthetetlen szíve. A világosság, ami az ő lángoló hite. Ő azt parancsolta neked, hogy mindezeket tisztán és érintetlenül őrizd meg egy olyan világban, amely a halál furulyájára táncol, és az igazságtalanság sarában fetreng, mivel nincs hite.

És hogy a testről való gondoskodás ne vonjon el benneteket a szellemtől, a hívek kegyes adományaiból élhettetek. Nem is volt hiány kegyes adományokból soha, mióta csak a Bárka létezik.

De lásd! Átokká tetted az adományokat a magatok számára és az adományozók számára is. Adományaik révén leigázod az adományozókat. Azokkal a kötelekkel ostorozod őket, amelyek ők fontak neked. Azokkal a ruhákkal teszed őket mezítelenné, amelyeket ők szőttek neked. Azzal a kenyérrel ítéled éhhalálra őket, amelyet ők dagasztottak neked. Azokból a kövekből építész számokra börtönöket, amelyeket ők a saját kezükkel fejtettek és

---

---

faragtak neked. A fából, amelyet azért vágta ki, hogy te melgedhess a tűzénél, igát és koporsót készítesz a számukra. Uzsorakamatra adod kölcsön nekik. Saját verejtékük és vérük az, amit visszaadsz nekik uzsorakamatra.

Mert mi más volna a pénz, ha nem az ember verejtéke és vére, amiből az agyafurta garasokat és forintokat veretnek, amivel az embert megbéklyózzák? És mi más volna a gazdagság, ha nem az emberek verejtéke és vére, amit azok halmoznak fel, akik a legkevesebbet verejtékeznek és véreznek, amivel azután rabszolgasorba taszítják azokat, akik a legtöbbet verejtékeznek és véreznek?

Jaj, bizony mindazoknak, akik elméjüket és szívüket azzal égetik el, a napjaikat és éjszakáikat azzal emésztik fel, hogy gazdagságot halmozzanak. Nem tudják ők, hogy mit gyűjtenek halomra!

A szajhák, gyilkosok és tolvajok, a tüdőbajosok, leprások és bénák, a vakok, sánték és nyomorékok verejtékét, a szántóvető és ökre, a birkapásztor, az aratómunkás és a tarlóm gyűjtogető izzadságát - mindezeket és még ennél is többet - gyűjtenek ők halomba raktáraikban.

Az árvák és a gazfickók vérét; a zsarnokok és a mártírok, az igazak és igaztalanok, a rablók és megrablottak, a kivégzettek és kivégzők, a kizsákmányolók és kizsákmányoltak, az élősködők, a szélhámosok és kisémmizettek, a becsapottak vércseppjeit - mindezeket és még ennél is többet - gyűjtenek ők halomba a raktáraikban.

Jaj, bizony jaj mindazoknak, akiknek a gazdagsága és piszkos üzleteinek a haszna az emberek verejtékéből és véreből született. Mert a verejték és a vér végül behajtja az árát. Szörnyű lesz ez az ár és ijesztő a számadás.

Kölcsönzöni, ráadásul kamatra! Ez valóban túl szemtelen hálátlanság ahhoz, hogy megbocsátható legyen.

Mert mi a tied, amit kölcsönadhatnál? Nem ajándék-e saját életed is? Ha Isten kamatokat szedne még akár a legkisebb ajándékaiért is, vajon mivel fizetnél?

Nem közös kincstár-e a világ, amelyben minden ember mindent beletesz, amiye van, hogy ezzel mindenki létehez hozzájáruljon?

A pacsirta kölcsönbe adja talán a dalait, vagy a forrás a belőle feltörő gyöngyöző vizet?

Kölcsönbe adja a tölgyfa az árnyékát, vagy a datolyafa a mézédés datolyát?

Kamatra adja nektek a bárány a gyapjút és a tehén a tejet?

Pénzért adják-e nektek a felhők az esőt, a nap a meleget és a fényt?

Mi lenne az életemekből, ha nem volnának ezek a dolgok, és még több ezer más is? És ki tudná közületek megmondani, hogy ki helyezte el a világ kincstárában a legtöbbet, és ki a legkevesebbet?

Talán te, Shamadam, ki tudod számítani, hogy Rustidon mennyivel járult hozzá a Bárka kincstárához? Mágis azt akarod kölcsönadni neki - talán annak is egy kis részét -, amit ő adott a Bárkának, és arra is kamatot számítasz fel. És még börtönbe is vetnéd, és hagynád, hogy ott rohadjon meg?

Milyen kamatokat követelsz te Rustidontól? Nem látod, hogy milyen jövedelmező volt számára a kölcsönd? Milyen fizetséget kérsz még? Nem elég egy halott fiú, egy kimúlt tehen és egy béna asszony? Milyen kamatokat követelhetsz még, ha nem penészes rongyokat, amelyek görnyedt testét fedik?

Dörzsöld meg a szemedet, Shamadam. Ébredj fel, nehogy tőled is adósságaid megfizetését követeljék, kamatostul, hogy börtönbe vessenek, ha nem tudsz fizetni, és ott hagyjanak megrohadni.

Ezt mindőtöknek mondom, testvérek. Dörzsöljétek meg a szemeteket, és ébredjétek fel.

Adjatok, amit csak adhattok, és mindent adjatok oda, amit csak tudtok. De soha ne adjatok kölcsön, ha nem akarjátok, hogy mindenetek, még az életemek is adóssággá, lejárt adóssággá váljon, nehogy egyszerre fizetéseképtelenné váljatok és börtönbe vessenek titeket.

Naronda: A Mester ekkor megint a kezében levő papírdarabra tekintett, majd megfontoltan darabokra szaggatta, a darabokat pedig a szélbe szórta. Ezután Himbalhoz, a kincstároshoz fordult:

MIRDAD: Adj Rustidonnak annyi pénzt, hogy vehessen két tehenet, és gondoskodni tudjon feleségéről és saját magáról életük végéig.

Te pedig Rustidon, menj békével. Megszabadultál az adósságottól. Vigyázz, nehogy valaha is hitelezővé legyél, mivel annak az adóssága, aki kölcsönad, sokkal nagyobb és súlyosabb, mint azé, aki kölcsönvesz.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Shamadam megvesztegetéshez folyamodik

Mirdad elleni harcában

Naronda: A Bárkában napokig Rustidon esete volt a fő beszéd téma. Micayon, Micaster és Zamora lelkesen dicsérték a Mestert, Zamora egyenesen azt mondta, hogy a pénzre rá sem tud nézni, nemhogy meg is fogná. Benoon és Abimar pedig nyíltan ellenezte, ami történt, mondván, hogy a világ nem tudna pénz nélkül létezni, a gazdagság Istentől kiérdemelt jutalom a takarékoságért és a szorgalomért, mint ahogy a szegénység Isten nyilvánvaló büntetése a lustaságért és a pazarlásért. Adósok és hitelezők pedig az idők végezetéig lesznek az emberek között.

Sahamadam mindeközben azon munkálkodott, hogy visszaszerezze rendfőnöki tekintélyét. Egyszer behívott engem a cellájába, hogy négyszemközt beszélhessem velem, és a következőket mondta:

"Te vagy ennek a Bárkának az írnoke és történetírója; te egy szegény ember fia vagy. Apádnak nincsenek földjei, de van hét fia és egy felesége, akikre dolgoznia kell, hogy ne szenvedjenek szűkséget. Egy szót se jegyezz fel erről a szerencsétlen eseményről, mert ha feljegyeznéd, az utánnunk jövők csak nevetnének Shamadamon. Hagyd azt a semmirekellő Mirdadot, akkor apádból földbirtokost csinálók, megtöltöm a magtárait és pénzesládáját."

Erre az feletem, hogy Isten majd gondoskodik az apámról és a családjáról, sokkal jobban, mint ahogy az Shamadam valaha is tehetné. Ami pedig a Mestert illeti, én őt Mesternek és szabadítómnak tekintem, és hamarabb válnék meg az életemtől, mint tőle. A Bárka történetét pedig az eseményekhez híven, legjobb tudásom és képességeim szerint fogom feljegyezni.

Később megtudtam, hogy Shamadam hasonló ajánlatot tett mindegyik testvérnek; de hogy milyen eredménnyel, azt nem tudnám megmondani. Mindenesetre figyelemre méltó volt, hogy Himbal már nem jelent meg olyan rendszeresen a Sasfészekben, mint korábban.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Mirdad megérzi Himbal apjának halálát,
és kitalálja, milyen körülmények között halt meg

A Mester beszél a halálról

Az idő a legnagyobb ámitó

Az idő kereke, abroncsa és tengelye

Naronda: Sok víz folyt le a hegyekből és ömlött a tengerbe, mielőtt a testvérek, Himbal kivételével, újra a Mester köré gyűltek a Sasfészekben. A Mester az Egyetemes Akaratról beszélt. De hirtelen megállt és azt mondta:

MIRDAD: Himbal nagyon szomorú. Felkeresne minket, hogy vigaszt találjon, de túlságosan szégyelli magát, ezért lábai nem hozzák őt mihozzánk. Menj, segíts neki, Abimar.

Naronda: Abimar elment és rövidesen Himballal együtt tért vissza, akit ráott a zokogás, és nagyon boldogtalannak látszott.

MIRDAD: Jer közelebb, Himbal. Oh, Himbal, Himbal! Mert az apád meghalt, hagyod, hogy a szívedet a szomorúság marcangolja, és a véredet könnyekké változtassa? Mit csinálnál, ha a világ összes apái, anyái és testvérei a szemed előtt halnának meg?

Himbal: Oh, Mester! Az apám erőszakos halált halt. Egy bika, amelyet nemrég vásárolt, feloklelte őt, és betörte a koponyáját tegnap este. Éppen az imént tudtam meg egy hírnöktől. Ó, én szerencsétlen! Ó, én szerencsétlen!

MIRDAD: És minden jel szerint akkor halt meg, amikor az evilági szerencse kezdett rámosolyogni.

Himbal: Így van, Mester, pontosan így.

MIRDAD: A halála azért is okoz neked nagy szenvedést, mert azt a bikát az általad küldött pénzen vásárolta.

Himbal: Így van, Mester, pontosan így. Úgy látszik Mester, te mindent tudsz.

MIRDAD: Ez a pénz a Mirdad iránti szereteted bére volt.

Naronda: Himbal egy szót sem tudott szólni, csak könnyekben tört ki.

MIRDAD: A te apád nem halt meg, Himbal. Nem halt meg sem a formája, sem az árnyéka. A te érzékszerveid azok, amelyek vaéójában halottak, mivel nem érzékelik apád megváltozott alakját és árnyékát. Vannak olyan finom formák és olyan áttetsző árnyékok, amelyeket a közöses ember szemek nem képesek meglátni.

A cédrus árnyéka az erdőben nem ugyanolyan, mint a cédrusból készült hajóárbóc vagy templomi oszlop, vagy a belőle ácsolt vérpad árnyéka. A cédrus árnyéka más a nap ragyogásában, és megint más a hold és a csillagok fényében, vagy a pirkadat lila párájában.

Mégis, ez a cédrus, bármennyire megváltozott is a formája, ugyanaz a cédrus maradt, noha az erdőben élő cédrusok nem ismereik fel benne a nővérüket.

A levélen mászó selyemhernyó felismeri-e testvérét, a selyemgubóban alvó lepkebábót? Avagy a gubóban alvó lepkebáb felismeri-e testvérének a röpködő lepkét?

Vajon a földben alvó búzaszem felismeri-e saját magát, a földből kibújó növényben?

Talán a levegő párája és a tenger vize ráismer nővéreire és fivéreire a hegyi barlangban csüngő jégcsapban?

A föld felismeri-e a tér mélységeiből becsapódó meteoritban a testvérét?

Meglátja-e magát a tölgyfa a makkban?

Azért, mert a te apád most olyan fényben van, amelyhez a te szemeid nincsenek szokva, és olyan formában, amelel te nem tudsz érzékelni, azt mondod, hogy apád nincs többé. De az ember anyagi énje, bármennyire megváltozzék és bárhová költözzék is, mindig árnyékot fog vetni, amíg fel nem oszlik az ember isteni Énjének fényében.

Egy darab fa, ami ma zöld ág egy fán, holnap pedig fogas egy falon, továbbra is fa marad, s addig fogja változtatni az alakját és árnyékát, amíg a benne levő tűz fel nem emészti. Ugyanígy, az ember továbbra is ember marad, akár elő, akár holt, míg fel nem emészti őt a benne levő Isten; vagy másként mondva, amíg az ember rá nem ébred az Egyetlennel való egységére. De ez nem az a szempillantás alatt történik meg, amit az emberek szeretnek egy emberöltőnek nevezni.

Az idő teljes egész egyetlen emberöltő, tesvéreim.

Az időben nincsenek megállások és újramezések. Az időben nincsenek vendégfogadók, ahol az utasok egy kicsit felfrissülhetnek és megpihenhetnek.

Az idő önmagába érő folyamatosság. Az idő eleje és vége egymásba folyik. Semmi sem ér véget és semmi sem oszlik fel az időben; semmi sincs, ami az időben kezdődött vagy befejeződött volna.

Az idő az érzékszervek által teremtett kerék, amelyet az érzékszervek hoznak mozgásba a térben.

Érzitek az évszakok zavarba ejtő váltakozását, és ezért azt gondoljátok, hogy minden a változás karmai között van. De ugyanakkor elfogadjátok, hogy a hatalom, amely kiengedi és bezárja az évszakokat, örökkévaló, egy és mindig ugyanaz.

Látjátok a dolgok növekedését és hanyatlását, mire csüggedten kijelentitek, hogy minden növekedésnek hanyatlás a vége. De nem veszitek figyelembe, hogy az erő, amely dolgokat növekedésre, majd hanyatlásra kényszeríti, sohasem növekszik, és nem is csökken.

Érzitek, hogy a szél sebesebben száguld, mint a szellő; ezért azt mondjátok, hogy a szél messze a leggyorsabb. Mindezek ellenére elismeritek, hogy ugyanaz mozgatja a szellőt és a szelet, de ez a valami nem fut együtt a széllel és nem tipeg a szellővel.

Milyen hiszékenyek vagytok! Milyen könnyen becsapnak benneteket az érzékszerveitek mutatványai! Hol marad a képzeletetek? A képzeletetek révén képesek volnátok

---

---

meglátni, hogy mindazok a változások, amelyek elképesztenek benneteket, csupán bűvészmutatványok.

Hogyan lehetne gyorsabb a szél, mint a szellő? Nem a szellőből születik a szél? Nem viszi-e a szél a szellőt is magával?

Ti, földnek vándorai, miért méritek a távolságot, amit bejártok, lépésekben vagy mérföldekben? Teljesen mindegy, hogy lassan bandukoltok vagy siettek, juthattok-e máshova, mint azokba a terekbe és tájakra, ahová maga a Föld vitetik? Nem ugyanaz-e a járásotok, mint a Földé? Nem hordozzák-e ugyanakkor magát a Földet is más égitestek, ami miatt viszont a Föld követi ezek ritmusát?

Igen, a lassú a gyors szülőanyja. A gyors a lassú hordozója. A lassú és a gyors elválaszthatatlanok az idő és a tér minden pontján.

Hogyan mondhatjátok, hogy a növekedés az növekedés és a hanyatlás az hanyatlás, és hogy egyik a másiknak ellensége? Fakadhet-e növekedés másból, mint hanyatlásból? És a hanyatlás nem valaminek a növekedéséből ered-e?

Nem folytonos hanyatlás révén növekedtek ti magatok is? Nem állandó hanyatlás-e a növekedésetek?

Nem szolgálnak-e a halottak termőtalajul az élők számára, és nem magtárai az élők a holtaknak?:

Ha a növekedés a hanyatlás gyermeke, a hanyatlás pedig a növekedés gyermeke; ha az élet a halál szülőanyja, a halál pedig az élet édesanyja, akkor valójában a kettő egy és ugyanaz az idő és a tér minden pontján. Az az igazság, hogy életemek és növekedésetek miatti örömtök éppoly ostobaság, mint a hanyatlásotok és halálotok miatti bánatotok.

Miért mondjátok, hogy csak az ősz a szőlő évszaka? Bizony mondom nektek, hogy a szőlő télen is érett, amikor az életnedvek csak gyengén lüktetnek, észrevétlenül, de már a szőlőtőről álmodnak; és tavasszal is érett, amikor a smaragd színű fürtjeit formálja; és nyáron is amikor a fürtök növekedésnek indulnak, a szőlőszemek pedig megduzzadnak és a nap aranyától kapják meg a színüket.

Ha mindegyik évszak magában hordozza a másik hármát is, akkor valójában minden évszak egy és ugyanaz az idő és a tér minden pontján.

Oh!... az idő a legnagyobb varázsló, és az emberek nagyon együgyűek.

Mint a mókus a kerékben, olyan az ember, aki beindította az idő kerekét, és mozgása annyira elbűvölte és magával ragadta, hogy már el sem tudja hinni, hogy ő maga mozgatja a kereket, és "időt sem képes találni" arra, hogy megállítsa az idő forgását.

Mint a macska, amely nyelvével a köszörűkövet nyaldosva azt hiszi, hogy a vér a kőből szívárog; úgy az ember is saját vérét nyalja az idő abroncsáról, és saját húsát rágja, amelyet az idő küllői szagatnak, és közben azt hiszi, hogy mindez az idő vére és az idő húsa.

Az idő kereke a tér ürességében forog. Az abroncsán levezkednek el mindazok a dolgok, amelyek az érzékek az időben és a térben észlelhetnek. Így a dolgok mindig feltűnnek, majd eltűnnek. Ami az idő és a tér valamely pontján eltűnik valaki számára, az az idő és a tér egy másik pontján előtűnik másvalakinek. Ami fel lehet az egyiknek, az le a másiknak. Ami az egyiknek nappal, az a másiknak éjszaka, mindig a szemlélő általi "holttól és mikortól" függően.

Egy az útja életnek és halálnak, óh szerzetesek, az idő kerekének az abroncsán. Mivel a körben való mozgás sohasem juthat nyugvópontra, és nem is fogyhat el. A világban pedig minden mozgás körben való mozgás.

Akkor tehát az ember soha nem is szabadíthatja meg magát az idő ördögi körétől?

De igen, meg fog szabadulni, mivel az ember Isten szent szabadságának az örököse.

Az idő kereke ugyan forog, de a tengelye mindig nyugalomban van.

Isten az idő kerekének a tengelye. Noha minden ökörülötte forog a térben és az időben, ő mindig kiterjedés nélküli, időtlen és nyugodt. Mivel pedig minden az ő Igéjéből jön elő, ezért az ő Igéje is éppen annyira időtlen és kiterjedés nélküli, mint ő maga.

A tengelyen nyugszik a béke. Az abroncs csupa nyüzsgés. Hol akartok inkább lenni?

Bizony mondom, jobb nektek, ha elhagyjátok az idő abroncsát, és a tengelyhez közelítetek, és megkíméletek magatokat a mozgás okozta émelygéstől. Hagyjátok, hogy az idő forogjon körülöttetek, de ti ne forogjatok együtt az idővel.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Logika és hit. Az én megtagadása az Én érdekében.

Hogyan lehet megállítani az idő kerekét?

Sírás és nevetés

Benoon: Bocsáss meg nekem, Mester. De a logikád a logikátlansága miatt zavarba hoz engem.

MIRDAD: Ezen nem csodálkozom, *Benoon:* téged egykor a "bírónak" hívtak. Az eset logikáját kell megismerned, mielőtt dönteni tudnál. Te, aki oly sokáig voltál bíró, még nem

---

ébredtél rá, hogy a logika egyetlen haszna, hogy az embert magától a logikától megszabadítva elvezesse a hithez, ami viszont a megértéshez vezet?

A logika az éretlenség, amely az ökönyálból szövöget hálót, hogy azzal fogja meg az ismeret behemójtját. Amikor a logika éretté válik, saját hálójába gabalyodva megfullad, és hitté, vagyis mély ismeretté alakul át.

A logika mankó a sántának, de teher a gyors lábúnak; és ólom mindazoknak, akiknek szárnyaik vannak.

A logika a második gyermekkorában levő hit. A hit viszont logika, amely az érett korba jutott. Amikor logikád eljut az érettséghez, Benoon, ami minden bizonnyal hamarosan elkövetkezik, akkor már nem fogod többé a logikát emlegetni.

Benoon: Ahhoz, hogy az idő kerekének az abroncsáról a tengelyéhez mehessünk, szükségképpen meg kell tagadnunk önmagunkat. Megtagadhatja-e az ember saját létezését?

MIRDAD: Ehhez valóban meg kell tagadnod azt az ént, ami pusztán játékszer az idő kezében. Így megerősítheted az Ént, amit az idő már nem képes megráfalni.

Benoon: Az egyik létezés megtagadása megerősítheti-e a másikat?

MIRDAD: Igem, az *én* megtagadásával erősíted az Ént. Míg az egyik meghal, hogy megváltozzon, az utóbbi azért születik, hogy ne változzon sohasem. Az emberek legnagyobb része azért él, hogy meghaljon. Boldogok, akik azért halnak meg, hogy éljenek.

Benoon: Az embernek viszont drága az éntudata. Hogyan merülhetne el Istenben úgy, hogy ugyanakkor megőrizze önmagával való azonosságát is?

MIRDAD: Talán bizony kárára van a patak, hogy belevész a tengerbe, és így tengernek fogja tudni magát? Az ember számára önmagával való azonosságának Istenben való elvesztése csak árnyékának elvesztését és léte árnyék nélküli lényegének a megtalálását jelenti.

Micaster: Az ember aki az idő teremtménye, hogyan szabadulhat meg az idő karmaiból?

MIRDAD: Ahogy a halál meg fog szabadítani téged a haláltól, az élet el fog oldozni az élettől, úgy az idő ki fog emelni az időből.

Az ember végül bele fog fáradni az örökös változásba, ezért egész lénye arra fog vágyani, mindenestül szenvedélyesen az után fog vágyakozni, ami hatalmasabb a vágyakozásnál. És bizonyosan meg is fogja azt találni önmagában.

Boldogok, akik eztán sóvárognak, mért ők a szabadság küszöbén állnak. Őket keresem, és nekik kiáltok. Nem azért választottalak-e titeket, mert meghallottam sóvárgásokat?

De jaj azoknak, akik az idő körhintájába kapaszkodnak, és ott akarják megtalálni a szabadságot, és a békét. Még el sem kezdtek születésüknek örülni, már is kezhetnek haláluk miatt jajgatni. Éppen csak megtelnek, máris kiürülnek. Alighogy elfogják a béke galambját, az máris a háború keselyűjévé változik át a kezeik között. Minél többet vélnek tudni, annál kevesebbet ismernek valójában. Minél előbbre jutnak, annál hátrább kerülnek. Minél magasabbra kapaszkodnak, annál mélyebbre zuhannak le.

Az ilyenek számára az én szavam csak érthetetlen, bosszantó mormogások lesznek; annyit érnek majd számukra, mint az ima a bolondok házában, vagy mint a vakok előtt fellobbantott fáklya. Nem előbb fogják füleiket szavaim előtt megnyitni, mint amikor majd ők is a szabadság után kezdenek vágyakozni.

Himbal: (Sírva) Nem csak a füleimet nyitottad meg, Mester, hanem a szívemet is. Bocsáss meg a tegnapi süket és vak Himbalnak.

MIRDAD: Töröld le a könnyeidet, Himbal. Könnyekből sohasem válik szem, amely az időn és téren túli horizontokat kutatja. Hagyjátok azokat, akik nevetnek, amikor az idő hamiskás ujjai csiklandozzák őket, hogy sírjanak, amikor bőrüket karmaival szaggatja.

Hagyjátok azokat, akik táncolnak és énekelnek a ragyogó ifjúság láttán, hogy botorkáljanak s nyöszörögjenek, amikor meglátják az öregség ráncait.

Hagyjátok az idő karneváljainak mókamestereit, hadd szórjanak hamut a fejükre a temetés idején.

Nektek azonban minig derűsnek kell lennetek. A változások színjátékában csak változatlant keressétek.

Nincs semmi az időben, ami megérne akár csak egy könnycseppet is. Semmi, ami okot adna a nevetésre. A nevető arc és a síró arc egyformán illetlen és torz.

El szeretnéd kerülni a könnyek sóját? Kerüld akkor a nevetés fintorait.

A könny, amikor elpárolog, vihogássá lesz. A vihogás, ha besűrűsödik, könnycseppé lesz.

Kerüljétek az illékony örömeket is a sűrűsödő bánatot. Tekintsetek inkább egyforma derűsen mindkettőre.

HUSZADIK FEJEZET

Hová megyünk halálunk után?

A megbánásról

Micaster: Mester, hova megyünk, ha meghalunk?

MIRDAD: Hol vagy most Micaster?

Micaster: A Sasfészekben.

MIRDAD: Úgy gondolod, hogy ez a Sasfészek elég nagy, hogy magába zárjon téged? Úgy gondolod, hogy a Föld az ember egyetlen otthona?

A testetek, mivel az idő és a tér fogja körül, mindabból származik, ami az időben és a térben van. Mindaz, ami bennetek a Napból való, az a Napban él. Mindaz ami bennetek a Földből való, a Földön él. Hasonlóképpen van ez minden más szférával és a közöttük levő kifürkészhetetlen területtel is.

Csak a balgák szeretik azt gondolni, hogy a Föld az ember egyetlen lakóhelye, és hogy a térben úszó megszámlálhatatlanul sok test pusztán a szem gyönyörködtetésére és az ember otthonának a díszítésére szolgál.

A Hajnalsillag, a Tejút és a Fiastyúk nem kevésbé otthona az embernek, mint ez a Föld. Ezek mindannyiszor magukhoz emelik őt, valahányszor egy sugarat küldenek a szemeihez. Valahányszor az ember elmegy alattuk, magához vonzza őket.

Minden dolog benne foglaltatik az embereben, és az ember is részes minden dologban. Az egész világegyetem egyetlen test. A legkisebb része is azonos magával az egésszel, és nektek is közösségeitek van mindennel.

Mint ahogy az élet folyamatos meghalás, úgy a halál folyamatos élet; ha nem ebben a testben, akkor más alakban. De mindaddig részed lesz a testi létezés, amíg bele nem olvadsz Istenbe; vagy ami ugyanazt jelenti: amíg minden változást le nem győzől.

Micaster: Változásról változásra kanyargó utunk során visszatérünk erre a Földre?

MIRDAD: Az idő törvénye az ismétlés. Ami egyszer megtörtént az időben, annak az a sorsa, hogy újra és újra megtörténjék. Az ember estében az ismétlések között hosszabb vagy rövidebb idő tlik el, attól függően, hogy mennyire erős az ő ismétlésre irányuló vágya és akarata.

Amikor kiléptek az életnek ismert körből, és beléptek a halálként ismert körbe, és a Föld iránti megeléghetetlen szomjúságot és a szenvedélyei iránti csillapíthatatlan éhséget viziték magatokkal, akkor a Föld vonzása újra és újra a Föld ölére fog vonni benneteket. És a

---

Föld fog benneteket dajkálni, és az idő fog elválasztani életről életre, halálról halálra mindaddig, amíg képesek nem lesztek saját magatokat, saját akaratotokból egyszer s mindenkorra elválasztani.

Abimar: A mi Földünknek van hatalma rajtad is, Mester? Mert úgy látszik, közülünk való vagy te is.

MIRDAD: Én akkor jövök, amikor akarok, és amikor akarok, elmegyek. Azért jövök, hogy a Föld lakóit megszabadítsam a kötelékektől, amelyek a Földhöz kötik őket.

Micayon: Én örökre el akarok szakadni a Földtől. Hogyan tudom ezt megtenni, Mester?

MIRDAD: Azzal, hogy szereted a Földet és annak minden gyermekét. Ha majd a földi számadásod egyenlege a szeretet lesz, akkor a Föld eltörli az adósságodat.

Micayon: De a szeretet kötődés, és a kötődés fogság.

MIRDAD: Nem. A szeretet a kötődéstől való szabadulás egyetlen lehetősége. Amikor mindent szeretsz, akkor semmihez sem vagy kötve.

Zamora: A szeretet által megmenekülhet-e valaki a szeretet elleni véték ismétlődéseitől, és megállíthatja-e így az idő kerekét?

MIRDAD: Igen, ezt megteheted, a megbánás által. Amikor a nyelvedről elröppenő átok vissza akar hozzád térni, és úgy találja, hogy a te nyelvedet már csak szeretetteljes áldás borítja, akkor elfordul tőled. Így vet gátat a szeretet az átok sokszorozódásának.

A buja pillantás buja tekintetet keresve tér vissza útnak indítójához, de azok a szemek már csak szeretetteljes pillantásokat sugároznak. Így állítja meg a szeretet a bujaság sokszorozódását.

A gonosz szívből kibocsátott gonosz szándék máshol fog fészket rakni magának, amikor visszatérve úgy találja, hogy szív, amely kibocsátotta, szeretetteljes szándékokkal van tele. Így hiusítja meg a szeretet a gonosz szándék megismétlődését.

Ez a megbánás.

Az idő már csak a szeretetet tudja ismételni számodra, ha benned már csak a szeretet lakik. Amikor a szeretet az egyetlen dolog, ami minden időben és minden helyen megismétlődik, akkor szüntelenül ez tölt meg minden időt és teret, ezzel megszüntetve mindkettőt.

Himbal: Egy még mindig zavart kelt a szívemben, és elhomályosítja a belátásomat, Mester. Miért ilyen halált halt az én apám, és nem másilyent?

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A szent Egyetemes Akarat.

Miért történnek úgy a dolgok, ahogy megtörténnek,
és mikor történnek meg?

MIRDAD: Milyen különös, hogy ti, az idő és a tér gyermekei még nem vagytok tudatában annak, hogy az idő a tér tábláira följegyzett egyetemes emlékezet.

Ha annak ellenére, hogy érzékszerveitek korlátoznak benneteket, képesek vagytok emlékezni néhány olyan dologra, ami a születések és a halálotok között történik, akkor mennyivel inkább képes erre az idő, ami már megvolt születések előtt, és lesz végtelenül sokáig a ti halálotok után is?

Azt mondom azért nektek, hogy az idő mindenre emlékszik; nemcsak arra, ami élénken él az emlékezetetekben, hanem arra is aminek egyáltalán nem vagytok tudatában.

Mert az időben nincs feledés, az idő nem felejt el a legjelentéktelenebb mozdulatot sem, nem felejt el egyetlen sóhajt, egyetlen szeszélyt sem. És mindaz, amit az idő emlékezete megőrzött, mélyen belevésődik a tér dolgaiba.

A föld, amin jártok, a levegő, amit belélegeztek, a házak, amelyekben laktok, könnyeb felfedhetnék számotokra életetek legkisebb részletét is - a múltól, a jelenből, vagy a jövőből - ha ti képesek lennétek azt elolvasni, és meg akarnátok fejteni az értelmét.

Sem az életben, sem a halálban, sem a Földön, sem a Földön túl, sohasem vagytok egyedül, hanem állandóan más lények és dolgok társaságában, amelyeknek része van az életetekben és halálotokban, mint ahogy nektek is megvan a részetek az ő életükben és az ő halálukban. Ahogy titeket részetek van bennük, ugyanúgy nekik is részük van bennetek; ahogy ti keresitek őket, úgy keresnek ők is titeket.

Az embernek minden dologhoz köze van és minden dolognak köze van az emberhez. A kölcsönhatás egy pillanatra sem szakad meg. Micsoda szánalmasan rossz könyvelő az ember kihagyó emlékezete. Nem úgy az idő tökéletes emlékezete, amely pontos számadást vezet az embereknek a felbarátaihoz és a világegyetem minden más lényéhez fűződő kapcsolatiról, és kényszeríti az embert, hogy minden szempillantásban egyenlítse ki a számláját., életről életre és halálról halálra.

A villám soha nem csapna bele egyházba, ha a ház nem vonzaná a villámot. A ház legalább annyira felelős a romjaiért, mint a villám.

Egy bika sohasem öklelné fel egy embert, ha az ember nem hívná fel a bikát, hogy öklelje fel őt. Az igazság az, hogy az ember sokkal inkább felelős a vére kiontásáért, mint a bika.

Az áldozat élesíti a gyilkos törét, és ketten együtt mérik a halálos csapást.

A kifosztott irányítja a a rabló mozdulatait, és ketten együtt viszik véghez a tettet.

Igen, az ember hívja fel magára a csapásokat, amelyek érik, és utána tiltakozik az alkalmatlan vendégek ellen, mert elfelejtette, hogy mikor és hogyan írta és küldte a meghívókat. Az idő azonban sohasem felejt; az idő mindig a kellő időben a pontos címre kézbesíti a meghívókat; az idő minden meghívottat elvezet a házigazda hajlékához.

Bizony mondom néktek, sohase tiltakoztatok egy vendég ellen, nehogy megsértett önérzetében úgy álljon bosszút, hogy túl sokáig marad, vagy gyakrabban felkeres, mint azt különben tette volna.

Legyetek mindig kedvesek és vendégszeretők vendégeitekkel, bár,ilyen legyen is a megjelenésük vagy a viselkedésük; mivel valójában ők a ti hitelezőitek. Különösen a legalkalmatlanabbaknak adjatok többet, mint amit adnotok illene, hogy hálásan és elégedetten távozzanak, hogy ah megint visszatérnek, barátként és ne hitelezőként jöjjenek.

Bánjatok minden vendéggel a legnagyobb megbecsüléssel, hogy bizalmát elnyerve megtudhassátok látogatásának rejtett okait.

Úgy fogadjátok a szerencsétlenséget, mintha szerencse volna. Mivel a szerencsétlenség, ha megértitek, hamarosan átváltozik szerencsévé. Másrészt viszont a félreértett szerencse igen hamar szerencsétlenséggé lesz.

Ti választjátok meg születésetek és halálotok óráját, helyét és módját, bár csökönyös emlékezetetek, amely nem más, mint hamisságból szót háló rikitő lyukakkal és repedésekkel, nem akar tudni erről.

Az úgy nevezett bölcsök kijelentik, hogy az ember semmilyen befolyással nem bír születését és halálát illetően. A közömbös, aki szemének szűk nyílásán át sandít ki az időre és a térre, örömmel fogja azt állítani, hogy a térben és az időben történő dolgok legnagyobb része pusztán a véletlen játéka. Óvakodjatok önhittségüktől és csalárdságuktól, tesvéreim.

Semmi sincs az időben és a térben, ami a véletlen műve lenne. Minden doogot az Egyetemes Akarat rendez el, ez pedig semmiben sem téved, és semmi sem kerüli el a figyelmét.

Amint az esőcseppek összegyűjnek a forrásban, a források pedig előtörnek, hogy csermelyekké és patakokká folyjanak össze, a csermelyek és patakok pedig nagyobb folyók

---

mellékfolyóivá válnak, hatalmas folyamok a vizüket a tengerekbe viszik, a tengerek a nagy óceánban egyesülnek - így van ez minden lelkes és lelketlen lény akaratával is, aemlyek mellékfolyókként áradnak bele az Egyetemes Akaratba.

Bizony mondom néktek, mindennek van akarata. Még a kő, amely látszólag oly süket, néma és élet nélküli, még az sincs akarat híján. Másképp nem is létezhetne, nem lenne hatással semmire, és semmi sem lehetne hatással őrá. Akarásának és létének tudata különbözhet az emberétől, de csakmértékében, lényegét tekintve nem.

Életetek egy napjának mekkora részéről mondhatjátok el igazán, hogy azt valóban tudatosan élitek meg? Valójában nagyon jelentéktelen részéről.

Ha ti, akik rendelkeztek aggyal, emlékezzetek, az érzelmek és gondolatok feljegyzésére szolgáló szervekkel, életetek egyetlen napjának legnagyobb részét mégis öntudatlanul töltitek, akkor miért csodálkoztok, ha a kő nincs tudatában életének és akaratának?

Mint ahogy éltek és mozogtok, de oly gyakran nem vagytok ennek tudatában, ugyanígy van ez az akaratotokkal is. De az Egyetemes Akarat tudatában van a ti öntudatlanságotoknak, mint ahogy tudatában van a világegyetem minden egyes teremtménye öntudatlanságának is.

Amikor az Egyetemes Akarat szétszítja önmagát, amit ez szokása az idő minden pillanatában és a tér minden pontján, akkor minden embernek és minden dolognak azt juttatja vissza, amit azok kívántak, bármi is legyen az, se többet sem kevesebbet, akár tudatosan, akár másként kívánták azt.

Az emberek azonban nem tudják ezt, és ezért nagyon gyakran meglepődnek azon, ami osztályrészükül jut az Egyetemes Akarat mindent magába rejtő zsákjából. És kedvetlenül tiltakoznak, és sikertelenségük miatt a sors szeszélyeit okolják.

Nem a sors állhatatlan, ő szerzetesek; a sors csak az Egyetemes Akarat másik neve. Az ember akarata az, ami még túlságosan is szeszélyes, ingatag és bizonytalan. Kelet felé igyekszik ma, hogy holnap nyugat felé rohanjon. Emitt jónak nyilvánítja az egyik dolgot, amiről másutt kijelenti, hogy rossz. Az egyik pillanatban barátjának fogad valakit, csak azért, hogy később mint ellenségével küzdjön vele.

A ti akaratotoknak nem szabad szeszélyesnek lennie, testvéreim. Gondoljatok arra, hogy a dolgokkal és az emberekkel való viszonyotokat az határozza meg, hogy akartok tőlük, és ahogy azok mit akarnak tőletek. Amit pedig az emberektől és a dolgoktól akartok, az emghatározza azt, hogy azok mit akarnak tőletek.

Azért mondtam neketek, és mondom most megint: ügyeljetek, hogyan lélegeztek, hogyan beszéltek, mit kívántok, mit gondoltok és mit tesztek. Mert minden lélegzetvételekben és minden szavatokban, minden vágyatokban, gondolatokban és tetteikben benne rejtőzik az akaratotok. És ami rejtve marad előttetek, az mindig nyilvánvaló az Egyetemes Akarat számára.

Senkitől se akarjatok örömhöz jutni úgy, hogy az a másikkal fájdalmat okozzon, nehogy örömtől jobban fájjon majd, mint maga a fájdalom.

Ne akarjatok előnyhöz jutni, hogy kárt okozzon valaminek, nehogy bajt idézzetek a fejetekekre.

Hanem minden embertől és minden dologtól a szeretetüket kérjétek; mert csak így lesznek eltávolítva fátylaid, és csak így szülehet belátás a szívetekben, és csak így lesz akaratotok beavatva az Egyetemes Akarat csodálatos rejtélyeibe.

Amíg nem váltok tudatossá minden dologban, addig nem érthetitek akaratuk bennetekre való hatását, s em a ti akaratotokat öbennük.

Amíg nem ébredtek tudatára akaratotok minden dolgokban való működésének, azok akaratának a bennetekre való működésére, addig nem ismerhetitek meg az Egyetemes Akarat misztériumait.

És amíg nem ismeritek meg az Egyetemes Akarat misztériumait, addig akaratotokat nem szabad szembeállítanotok vele; mert minden bizonytalanságot szenvedtek. Minden összeesésből sebekkel borítva és keserűséggel eltelve fogtok kikerülni. Bosszú után fogtok lihegni, csak azért, hogy a régi sebekhez újabbakat szerezzetek, és a színültig telt pohárból túlsorduljon az epe.

Bizony mondom neketek, fogadjátok el az Egyetemes Akaratot, ha a vereséget győzelemmé akarjátok változtatni. Fogadjátok zúgolódás nélkül mindent, ami rejtélyes zsákjából elétek hull; fogadjátok mindent hálával és azzal a meggyőződéssel, hogy az a ti igazságos és jogos részetek az Egyetemes Akaratból. Fogadjátok mindent azzal a vágyal, hogy megértétek értékét és jelentését.

Amikor majd megértitek saját akaratotok rejtett útjait, akkor megértitek az Egyetemes Akaratot is.

Fogadjátok el azt, amit nem tudtok, hogy ez elvezessen benneteket a megértéshez. Lázadjatok az ismeretlen ellen, akkor az továbbra is csak bosszantó rejtély marad számotokra.

Tegyétek akaratotokat az Egyetemes Akarat szolgálóleányává, míg végül a belátás az Egyetemes Akaratot teszi a ti akaratotok szolgájává.

Így tanítottam Noét.

Így tanítalak most titeket.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Mirdad megszabadítja Zamorát a titkától,
beszél férfiről és a nőről, a házasságról,
az önmegtartóztatásról és a megszabadulásról

MIRDAD: Naronda, hűséges emlékezetem! Mit mondanak neked ezek a liliomok?

Naronda: Semmi olyat, amit hallhatnék, Mesterem.

MIRDAD: Én hallom, amint így szólnak: "Szeretjük Narondát és örömmel adjuk neki illatos lelkünket, szeretetünk jeleként." Naronda, állhatatos szívem! Mit mondanak neked e tó hullámai?

Naronda: Semmi olyat, amit hallhatnék, Mesterem.

MIRDAD: Én hallom, amint így szólnak: "Szeretjük Narondát, ezért oltjuk a szomját és szeretett liliomaiét is."

Naronda, mindig éber tekintetem! Mit mond neked ez a mai nap mindazokkal a dolgokkal, amelyeket oly gyöngéden dédelget napfényes karjaiban?

Naronda: Semmi olyat, amit hallhatnék, Mesterem.

MIRDAD: Én hallom, amint így szólnak: "Szeretem Narondát, ezért ringatom gyöngéden őt is napfényes karjaimban családom többi tagjával együtt".

Ennyi mindennel, amit szerethetünk és amik szerethetnek bennünket, nem túl teljes-e Naronda élete ahhoz, hogy mindenféle haszontalan álmok és gondolatok rakhassanak benne fészket és költögethessék a fiókáikat?

Valóban, az ember a világegyetem dédelgetettje. Minden dolog örül, ha őt kényeztetheti. De kevés az olyan ember, aki nem válik elbizakodottá ennyi kényeztetéstől, és még kevesebb az olyan, aki nem harap bele a simogató kézbe.

A romlatlanoknak még a kígyó marása is a szeretet csókja. De a romlottaknak még a szeretet csókja is kígyómarás. Nem így van Zamora?

Naronda: Így beszélt a Mester egy napos délután, amíg ő, Zamora, és én a Bárka kertjében a virágágyásokat locsoltuk. Zamora, aki mindeközben meglehetősen szórakozott, levert és szótlan volt, a Mester kérdésére felrezzent.

Zamora: Mivel minden igaz amit a Mester mond, ennek is igaznak kell lennie.

MIRDAD: Nem így van-e a te esetedben is, Zamora? Nem mérgezett-e meg téged sok szerető csók? Nem mérgezett szerelmed emléke gyötör-e most téged?

Zamora: (Könnyekben úszva a Mester lábaihoz vetette magát) Óh, Mester! Micsoda gyerekes és hiú dolog a részemről, vagy bárki részéről is megpróbálni valamit a te szemeid előtt elrejteni, akár a szív legmélyebb zugaiba is!

MIRDAD: (Magához emelvén Zamorát) Igen, milyen gyerekes és hiábavaló dolog elrejteni akár ezek előtt a liliomok előtt is!

Zamora: Tudom, hogy a szívem még nem tiszta, mivel múlt éjjel tisztátalan álmaim voltak.

Ma szeretném megtisztítani a szívem. Szeretném feltárni előtted? Mester, Naronda előtt, a liliomok és a liliomok gyökerei között csúszkáló férgek előtt. Szeretném megkönníteni a lelkemet egy titok terhétől, ami már régóta nyomja a lelkemet. Vigye el ez a bágyadt szellő ezt a titkot a világ minden teremtményéhez.

Fiatal koromban szerettem egy lányt. Szébb volt ő, mint a hajnal csillaga. Neve sokkal édesebb volt a nyelvemnek, mint az álom a szemeimnek. Amikor az imádságról és a vér áramáról beszéltél nekünk, én voltam a legelső, aki magába itta szavaid gyógyító nektárját. Mert Hoglah - ez volt a lány neve - volt vérem parancsnoka, és jól tudom, hogy mire képes egy ilyen parancsnok vezetése alatt a vér.

Hoglah szerelmével enyém volt az örökkévalóság. Úgy viseltem őt, mint egy jeggyűrűt. Magát a halált is páncélingként öltöttem magamra. Úgy éreztem, idősebb vagyok minden tegnapnál, és fiatalabb az éppen születőben levő halnaphalálnál is. Az én karjaim tartották az eget, és az én lábaim hajtották pályáján a földet, szívemben pedig számtalan nap ragyogott.

De Hoglah meghalt, és Zamora, a lángoló főnix, egy halom hamuvá lett, hideg és élettelen hamuvá, amelyből nem született új főnix. Zamora, a vakmerő oroszlán, riadt nyúllá változott. Zamora, az egek oszlopa, szánalmas hajóroncs lett, poshadó vizek zátonyán.

Megpróbáltam megmenteni Zamorából, amit csak lehetett, és ide jöttem, a Bárkába, hogy élve eltemetkezzem az özönvíz emlékeiben és árnyékaiban. A jó szerencse velem volt, mert éppen akkor értem ide, amikor egy testvér elhagyta ezt a világot, és ezért befogadtak.

A Bárka testvérei tizenöt éven keresztül látták és hallották Zamorát, de sohasem tudtak Zamora titkáról. Meglehet, a Bárka öreg falainak és komor folyosóinak nem teljesen ismeretlen ez a titok. Meglehet, hogy e kert fáai, virágai és madarai is tudnak róla valamit. De

---

---

bizonyos, hogy a hárfám húrjai is többet tudnának mesélni róla, oh Mester, az én Hoglahomról, mint én magam.

Éppen akkor, amikor a te szavaid elkezdtek melegíteni és ébresztgetni Zamora hamvait, s már majdnem biztosra vettem, hogy új Zamora születik, meglátogatott Hoglah álmomban, s felforralva a véremet, a volóság kemény sziklájához csapott engem - mint egy elégett fáklyát, holtan született elragadtatást, és maréknyi élettelen hamut. Ó Hoglah, Hoglah!

Bocsáss meg nekem, Mester. Nem tudom visszatartani könnyeimet. Mi más lehet a test, mint test? Könyörülj meg ezen a testen. Könyörülj meg Zamorán.

MIRDAD: A könyörületnek magának is könyörületre van szüksége. Mirdadban nincs könyörület. De van szeretete bőséggel minden dolog iránt, még a test iránt is; és még inkább a szellem iránt, amely csak azért veszi fel a test durva alakját, hogy saját formátlanságába olvassza azt. És Mirdad szeretete fel fogja emelni Zamorát a hamvaiból, és megszabadulttá teszi.

A megszabadultat hirdetem nektek - az egységessé vált embert, aki saját maga mestere.

Az a férfi, aki egy nő szerelmének a foglya, és a nő, aki egy férfi szerelmének a rabja, egyként méltatlan a szabadság drága koronájára. De a szeretet révén eggyé, elválaszthatatlanná és megkülönböztethetetlené vált férfi és nő valóban méltóvá vált a jutalomra.

Nem szeretet az a szeretet, mely leigázza a szeretőt.

Nem szeretet az a szeretet, mely húsból és vérből táplálkozik.

Nem szeretet az a szeretet, mely azért vonzza az asszonyt a férfihoz, hogy még több asszonyt és még több férfit hozzanak a világra, hogy örökké a hús rabszolgáivá tegyék őket.

Én a megszabadultat hirdetem - a Főnix-embert - aki túlságosan szabad ahhoz, hogy csak hím legyen, és túlságosan finom ahhoz, hogy csak nőtény legyen.

Ahogy az élet legsűrűbb szféráiban a hím és a nőtény egy, úgy egyek ők az élet légiesebb szféráiban is. A kettő között csak az örökkévalóság egy kis szelete van, amiben a kettősség téveszméje uralkodik. Azok, aki nem látnak sem előre, sem hátra, úgy gondolják, hogy az örökkévalóságnak ez a kis szelete maga az örökkévalóság. Ragaszkodnak a kettősség téveszméjéhez, mintha magának az életnek volna a magja és lényege, nem tudván, hogy az élet törvénye az egység.

A kettősség csak egy útszakasz az időben. Ahogy az egységből ered, úgy vissza is vezet az egységhez. Minél gyorsabban juttok túl ezen a szakaszon, annál hamarabb nyeritek el a szabadságot.

Mi más a férfi és a nő, mint az egyetlen ember, aki nincs tudatában egységének, és csak azért lett kettéhasítva, hogy a kettősség keserű epéjét nyelve sóvárojon az egység nektárja után; és sóvárogva keressen is; keresve találja is meg azt, és tudatosan birtokolja páratlan szabadságát?

Hagyjátok csak, hogy a csődör a kanca után nyerítsen, és az ózsuta hívja a hímszarvast. Maga a természet készíti őket erre, és tettükön örvendezve áldását adja rájuk, mivel ők nem tudnak önmaguk szaporításánál magasabb hivatásról.

Hagyjátok csak, hogy a férfiak és az asszonyok, akik még nem távolodtak el eléggé a csődörtől és a kancától, az ózsutától és a hímszarvastól, hadd keressék egymást kölcsönösen a hús sötét magába zártságában. Hagyjátok csak, hogy a hálószobák szabadosságát összevegyítsék a házassági kötelék jogosítványaival. Hagyjátok, hogy örömeiket leljék szerveik termékenyítő erejében és méheik termékenységében. Hagyjátok csak, hogy szaporítsák fajtájukat. Maga a természet lesz boldog keresztapa és bába; és maga a természet fogja ágyukat rózsából megvetni, amelyből nem fogja kifelejteni a töviseket sem.

De a vágyakozó férfiaknak és nőknek az egységüket még a testben kell megvalósítani; nem a test egyesülése révén, hanem a hústól és a hús minden kötöttségétől való szabadság akarásával, a tökéletes egység és a szent belátás felé vezető útjukon.

Gyakran hallhatjátok, amint az emberek az "emberi természetről" beszélnek, mintha ez valami merev, jól körülhatárolt, jól meghatározott, teljesen kikutatott és szilárd alapokon álló dolog lenne, amit minden oldalról erősen korlátoz valami, amit nemiségnek neveznek.

A nemi szenvedélyek kielégítése úgymond az emberi természet lényege. Ha igába akarjuk fogni a viharos rohamokat, és a nemiségen való felülkerekedés eszközeként akajuk használni, akkor kimondottan ellene szegülünk az emberi természetnek, aminek csak szenvedés lehet a vége. Ezt mondják az emberek. Ne hallgassatok az ilyen fecsegésre.

Határtalan az ember, és felmérhetetlen a természete. Változatosak a képességei és kimeríthetetlen az ereje. Vigyázzatok azokkal, akik korlátok közé akarják szorítani.

Bizonyos, hogy a test súlyosan megsarcolja az embert. De ezt csak egy ideig kell elviselnie. Ki akarna közületek egy egész örökkévalóságig szolgálja lenni? Mely szolgálja nem álmodik arról, hogy lerázza magáról ura igáját, ezzel felszabadítva magát az adófizetés alól?

Az ember nem szolgálásra született, még saját ember voltának szolgálására sem. És az ember örökké arra vágyik, hogy megszabaduljon minden szolgálástól. És minden biztonnyal övé lesz egyszer a szabadság.

Mik a vér kötelékei azok számára, akik megszabadulásra vágnak? Csak bilincsek, amelyeket az akarattal kell összetörni.

Aki megszabadult, az a vérét minden vérrel rokonnak érzi. Következésképpen egyiknek sem rabja.

Hagyjátok a faj terjesztését a nem-vágyakozókra. A vágyakozóknak más fajt kell terjeszteniük: ez pedig a megszabadultak faja.

A megszabadultak faja nem lágyékból és anyaméhből jön létre. A tiszta szívből emelkedik ki, amelynek vérét a megszabadulás rettenthetetlen akarása uralja.

Tudom, hogy ti és a hozzátok hasonló ember szerte a világon önmegtartóztatási fogadalmat tettetek. Mégis messze vagytok attól, hogy igazi önmegtartóztatásban éljete, mint ezt Zamora múlt éjszakai álma is tanúsítja.

Nem attól él önmegtartóztatásban valaki, hogy papi öltözéket visel, és vastag falak meg erős vaskapuk mögé zárkózik. Sok szerzetes és apáca paráznább a legparáznábbnál is, bár megesküdhetnek - és igazat mondanak - hogy más testtel sohasem egyesültek. Az önmegtartóztatók azok, akiknek a szíve és elméje tiszta, legyenek akár kolostorban vagy a piactereken.

Tiszteljétek, testvéreim, az Asszonyt és szenteljétek meg őt. Nem mint a faj anyját, sem pedig mint feleséget vagy szeretőt, hanem, mint a férfi ikertestvérét és társát, testét a testéből, aki ugyanúgy kiveszi a részét a kettős élet fájdalmas küszködéséből, fáradtságából és szenvedéséből. Mivel a nő nélkül a férfi nem juthat át a kettősség útszakaszán. De a nőben a férfi megtalálja az egységét, és a férfiban a nő megtalálja a kettősségtől való szabadulását. A kellő időben az ikrek eggyé válnak - mégpedig megszabadulttá, aki sem nem férfi, sem nem nő; ez a Tökéletes Ember.

A megszabadultat hirdetem nektek - az egységessé vált embert, aki önmaga mestere. Mindegyikötök közül egy-egy megszabadult lesz, mielőtt Mirdad eltávozna tőletek.

Zamora: Elszomorodik a szívem, amikor arról beszélsz, hogy elhagysz bennünket. Ha valaha eljön az a nap, amikor keresünk téged, de nem találunk, azon a napon fogja Zamora az utolsót sóhajtani.

MIRDAD: Sok mindent akarhatsz, Zamora - akarhatsz mindent, ami csak létezik. De egy dolgot nem akarhatsz: véget vetni az akaratodnak, ami az élet akarata, ami az Egyetemes Akarat. Mivel az élet, ami a lét, sohasem akarhatja saját nemlétét; a nemlétnek pedig nem lehet akarata. Nem, még maga Isten sem vethet véget Zamorának.

Ami pedig azt illeti, hogy én elhagylak benneteket: bizonyára eljön az a nap, amikor keresni fogtok engem a testben, de nem találtok. Máshol lesz dolgom, nem ezen a Földön. De sehol sem hagyom félbe a munkám. Örvendeztetek tehát. Mirdad nem hagy el benneteket addig, amíg nem tett titeket megszabadultakká - egységessé vált és tökéletes embereké, akik önmaguk mesterei.

Amikor majd saját magatok mesterei lesztek és elnyertétek az egységet, megtaláljátok Mirdadot, mint szívetek állandó lakóját, és neve sohasem homályosodik el az emlékezetetekben.

Így tanítottam Noét.

Így tanítalak most titeket is.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Mirdad meggyógyítja Sim-Simet,
és beszél az öregségről

Naronda: Sim-Sim, a Bárka istállójának legöregebb tehene már öt napja beteg volt, ételre, itatra rá sem nézett, amikor Shamadam mézáróért küldött, mondván, okosabb lesz a tehenet leölni, húsa és bőre eladásából haszonra szert tenni, mint hagyni, hogy kimúljon és csak veszteséget okozzon.

Amikor a Mester tudomást szerzett erről, komolyan gondolkoóra esett, majd sietve az istállóba ment, egyenesen Sim-Simhez. A Hetek mentek utána, szorosán a nyomában.

Sim-Sim szomorúan és szinte mozdulatlanul állt, feje mélyen lehorgasztva, szemei félig becsukva, szőre borzas és fénytelen. Csak nagy ritkán legyintett egyet-egyed valamelyik fülével, hogy gey szemtelen legyet elhessítsen. Nagy tőgye üresen, pletyhüdten csüngött alá combjai között; mivel hosszú és gyömolcsöző élete alkonyán már nem adtak meg az anyaság édes aggodalmait. Csipőcsontjai zordan és szánalmasan ugrottak elő, akár két sírkő. Bordáit és csigolyáit könnyen meg lehetett számlálni. Bojtos szőrcomóban végződés hosszú és vékony farka egyenesen és mereven csüngött alá.

A Mester odament a beteg állathoz, megsimogatta a fejét a szemei és a szarvai között, majd az álla alatt. Olykor az oldalát és a hasát is végigsimította, miközben úgy beszélt hozzá, mintha emberi lényhez szólna.

MIRDAD: Hol az étel, amin kérézhethnél, derék Sim-Sim? Olyan sokat adott Sim-Sim, hogy saját magának nem hagyott meg egy kicsiny falatot sem amin elkérődzhetne. És Sim-Simnek még nagyon sok adnivalója van. Még ma is pirosan áramlik az ereinkben Sim-Sim hótiszta teje. Erős borjúi húzzák a nehéz ekéket szántóinkon, segítve nekünk jóllakatni számtalan éhes szájat. Bájos üszői árasztják el legelőinket ivadékaikkal. Még hulladéka is zamatos ízeget juttat asztalunkra a kertekből, és mézédés gyümölcsöket, a gyömlcsösből

Vízmosásaink még mindig a jó Sim-Sim erőteljes bögését viszhangozzák. Forrásaink még mindig jóságos és szeretetteljes arcát tükrözik vissza. Földjeink még féltékenyen dédelgetik és őrzik patáinak eltörölhetetlen nyomát.

Túlságos boldogság füveinknek, hogy Sim-Simet táplálhatják.. Nagyon is boldog a nap, hogy őt simogathatja. Csak boldogok lehetnek a szellők, hogy, hogy fényes bundája felett suhanhatnak. Nagyon is hálás Mirdad, hogy láthatja őt az öregség sivatagján áthaladni, és elvezetheti más napok és szellők földjének legelőire.

Sokat adott és sokat kapott Sim-Sim, de még több amit az, amit Sim-Sim még adni és kapni fog.

Micaster: Megértheti-e Sim-Sim a szavaidat, hogy úgy beszélsz vele, mintha emberi értelme volna?

MIRDAD: Nem a szó az, ami számít, jó Micaster. Az a fontos, ami a szóban rezeg. Erre még egy állat is fogékony. Sim-Sim szelíd szemeiből azonban egy asszony tekintetét látom felém fordulni.

Micaster: Mire jó így beszélni az öreg és beteg Sim-Simhez? Abban bízol talán, hogy feltartóztathatod az idő pusztítását és meghosszabbíthatod Sim-Sim napjait?

MIRDAD: Félelmetes teher az öregség embernek állatnak egyaránt. És nemtörődöm szívtelenségével az ember ezt csak tovább fokozza. Az újszülött gyermeket elhalmozzák a legnagyobb gondoskodással és szeretettel. A korral terhelt ember számára azonban inkább a közömbösséget tartogatják, semmint a gondoskodást, inkább az utálatot, semmint a rokonszenvet. Amilyen türelmetlenül várják, hogy a szopós csecsemő a felnőttkorba növekedjen, éppoly türelmetlenül lesik, mikor nyeli el az öregembert a sír.

A nagyon fiatalok és a nagyon öregek egyaránt tehetetlenek. A gyerekek tehetetlenségét azonban mások szeretetteljes önfeláldozását és segítőkészségé hívja fel. Az öregek elesettsége csak kelletlen segítséget képes kikényszeríteni, azt is csak kevesekből. Pedig az igazság az, hogy az öregek jobban megérdemlik a rokonszenvet, mint a fiatalok.

Amikor a szónak már erősen és sokáig kell kopogtatnia, hogy bebocsátást nyerjen a fülekbe, ami egykor a leglágyabb suttogásra is oly érzékeny és figyelmes volt;

amikor a régen oly tiszta szem a legkülönösebb árnyak foltok és árnyak táncparkettjévé válik;

amikor a térd már nem hajlik, és a fej csak báb a nyakon;

amikor a malomkő már elkopott, és a malom maga is csak ijesztő barlang;

amikor a felkelés nem más, mint verejtékezés az eleséstől való félelemtől, és minden leülés fájdalmat kétség: vajon lesz-e még valaha is felemelkedés;

amikor az evés és ivás a következményektől való félelelmmé válik, a nem-evés és nem-ivás pedig azt jelenti, hogy a gyűlöletes halál ólalkodik az ember körül.

Igen, amikor az öregség utóléri az embert, testvéreim, akkor eljött az órája annak, hogy füleket és szemeket kölcsönözzünk neki, kezeket és lábakat adjunk neki, hogy szeretetbe burkoljuk a hanyatló erőt, és így éreztessük vele, hogy cseppet sem kevésbé kedves az élet számára a hanyatlás napjaiban, mint volt a fejlődő gyermekkorában és ifjúságában.

Négyszer húsz év az örökkévalóságban nem lehet több, mint egy szempillantás. De annak az embernek, aki nyolcvan éven át szórta szét magát, sokkal több az, mint egy szempillantás. Mert ő a tápláléka mindazoknak, akik az ő életét szüretelik. És melyik élet az, emelynek gyümölcsseit nem szüreteli mindenki?

Talán bizony nem úgy van-e, hogy ebben a pillanatban is szüretelitek minden férfi és minden nő életének gyümölcsét, akik valaha ezen a Földön jártak? Mi a ti beszédetek, ha nem az ő szavaik aratása? Mik a ti gondolataitok, ha nem az ő gondolataik leszületelése? Ruháitok, házaitok, ételeitek, szerszámaitek, törvényeitek, hagyományaitok és szokásaitok nem azoknak a ruhái, házai, ételei, szerszámai, törvényei, hagyományai és szokásai-e, akik a földön előttetek jártak és már elmentek?

Nem egy dolgot aratsz egy időpontban, hanem minden dolgot minden időben. Ti vagytok a magvetők, az aratás, az aratók, a szántóföld és a szérű. Ha az aratásotok szegényes, nézzétek meg a magokat, amelyeket másokban vetettetek el, és nézzétek meg, milyen magokat engedtetek vetni azoknak magatokban. Nézzétek meg az aratót is és sarlóját, nézzétek meg a szántóföldet és a szérűt.

Az idős ember, akinek életét ti arattátok le, és a termését ti gyűjtöttétek be a magtárba, bizonyára megérdemli tőletek a legnagyobb gondosságot. Ha a közönyösségetekkel megkeserítitek éveit, amelyek még bőséges aratnivalóval vannak teli, akkor mindaz amit már

---

learattatok és megőriztetek, vagy az, amit még aratni fogtok megkeseredik a szájatokban. Hasonlóképpen van ez a kiöregedett állattal is.

Nem becsületes dolog az aratásból hasznot húzni, majd gyalázni a megvetőt és a szántóföldet.

Legyetek jóságosak minden emberhez, legyen az bármelyik fajta vagy égtáj gyermeke. Ők a ti élelmetek Istenhez vezető utatokon. És legyetek jóságosak különösen az öreg emberekhez, nehogy barátságtalanságotok miatt étketek megromoljon, és sohase érhesétek el utazásotok célját.

Legyetek jóságosak mindenfajta és minden korú állathoz. Ők a ti néma, de hű segítőtitek az út hosszú és fáradtságos előkészítésében. De legyetek különösen jók az elöregedett állatokhoz, nehogy az ő hűségük a ti szívetek keménysége árulásba forduljon, és segítségük akadállyá változzon.

Visszatetsző hálátlanság szép hasznot húzni Sim-Sim tejéből, majd amikor már nincs mit adnia, nyakát a mészáros kése alá hajtani.

Naronda: Alig fejezte be mondandóját a Mester, amikor megjelent Shamadam és a mészáros. A mészáros azonnal Sim-Simhez ment és amint meglátta az állatot, örömteli gúnyolódással kiáltott fel: "Hogy mondhattál olyat, hogy ez a tehén beteg és halódik? Sokkal egészségesebb, mint én, a különbség csak az, hogy ő éhezik - szegény állat - én pedig nem. Adjatok neki enni."

És nagy volt az elképedésünk, amikor Sim-Simre nézve láttuk, hogyan kérődzik. Még Shamadam szíve is meglágyult, és megparancsolta, hogy a legfinomabb tehéncsemegéket vigyék Sim-Simnek. És Sim-Sim jó étvágyal mindent megevett.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Ölhetünk-e azért, hogy legyen mit ennünk?

Amikor Shamadam és a mészáros elmentek, Micayon ezzel a kérdéssel fordult a Mesterhez:

Micayon: Mester megengedi a Törvényt az ölést azért, hogy táplálékhoz jussunk?

MIRDAD: Aki a halál révén táplálkozik, maga is a halál eledelévé lesz. Aki mások fájdalmából él, maga is a fájdalom zsákmánya lesz. Így rendelte az Egyetemes Akarat. Ennek tudatában dönts el, hogy mit kell tenned, Micayon.

Micayon: Ha választhatnék, akkor úgy élnék, mint a fönix, a dolgok illatából, s nem a húsából.

MIRDAD: Ez valóban kitűnő választás. Hidd el Micayon, közeleg a nap, amikor az emberek a dolgok illata, vagyis szelleme révén fognak élni, nem pedig húsból és a vérükből. És ez a nap nincs mesze a vágyódók számára.

Mert a vágyódók tudják, hogy a test élete nem más, mint híd a testen túli élethez.

A vágyódók azt is tudják, hogy a durva és tökéletlen érzékek csak arra jók, hogy rajtuk, mint kulcsjukon keresztül a végtelenül finom és tökéletes érzékek világára lehessen kiesni.

A vágyódók tudják, hogy minden általuk megszaggatott húst előbb-utóbb saját hússal kell megfoltozniuk; minden csontot, amelyet szétmorzsolnak, saját csontjukkal kell helyettesíteniük; és minden csepp vért, amelyet kiontanak, saját vérükkel kell pótolniuk. Mert ez a test törvénye.

A vágyódók meg szeretnék szabadulni ennek a törvénynek a rabságától. Ezért csökkentik testi szükségleteiket a lehető legalacsonyabb szintre. Amivel a hóssal szembeni adósságuk is csökken, ami igazság szerint nem más, mint a fájdalomnak és a halálnak való tartozás.

A vágyódót saját akarata és vágya korlátozza; míg az, aki nem vágyakozik, arra vár, hogy mások korlátozzák. Számptalan olyan dolog van, ami helyes a nem vágyakozók számára, de amit a vágyódók mint helytelent elvetnek maguktól.

Míg azok, akik nem vágyakoznak, újra és újra olyan dolgokat kaparintanak meg, amivel megtölthetik a zsebüket és a hasukat, addig a vágyódó mennek az útjukon, zsebek nélkül, a hasuk pedig tiszta más teremtmények vérétől és kínjaitól.

A nem vágyakozók nagystílű ügyleteik révén tesznek szert - vagy vélnek szert tenni - nyereségre, a vágyódók viszont a szellem világosságát és a megértés édességét nyerik el.

Két ember nézi a zöldellő vetést: az egyik azt találgatja hágy véka gabonát fog neki hozni; azt számítgatja, mennyit ez ezüstben, aranyban. A másik szemeivel megába issza a vetés gyönyörű zöldjét, gondolatban megcsókol minden egyes levélkét, és lelkében testvérének fogad minden egyes gyökerecskét és kavicsot, a földnek minden rögét.

Bizony mondom néktek, hogy ez utóbbi a zöldellő vetés jogos tulajdonosa, míg a másik egyszerűen bérlője annak.

Két ember üldögél egy házban, az egyik a tulajdonos, a másik csak vendég. A tulajdonos hosszasan ecseteli, mibe került az épület, és mennyit kell a fenntartására költeni;

---

dicsekszik a függönyök, szőnyegek, bútorok és egyéb berendezések értékével. Ezalatt a vendég megáldja szívében a kezeket, amelyek a köveket kibányászták, megmunkálták, és a házat felépítették; megáldja a kezeket, amelyek a függönyöket és a szőnyeget szőtték; áldja azokat is, amelyek az erdő fájából ablakokat, ajtókat, székeket és asztalokat faragtak. És lelkében az Alkotó Kezét magasztalja, amely mindezeket lehetővé tette.

Bizony mondom néktek, hogy a vendég az igazi lakója annak a háznak, míg a jog szerinti tulajdonos csak a háttára vette azt, mint valami teherhordó állat, de valójában nem él benne.

Két ember közül, akik egy borjúval osztoznak az anyjának tején, az egyik, miközben a borjút nézi, arra gondol, hogy annak gyöngé húsából milyen finom borjúsült kerülne neki meg a barátainak a közelgő születésnapján. A másik úgy néz a borjúra, mint tejtestvérére, és eltellik szeretettel a borjút és annak anyja iránt.

Bizony mondom néktek, az utóbbit táplálja igazán annak a borjúnak a húsa; de az elsőnek mérge az.

Igen, nagyon sok minden kerül a bendőbe, amiek valójában a szívben lenne a helye.

Nagyon sok dolog kerül a zsebbe és az éléskamrába, amit pedig a szemnek és az orrnak kellene magába fogadnia.

Nagyon kevés dologra van szüksége a testnek a fennmaradáshoz. Minél kevesebbet adsz neki, annál többet kapsz tőle vissza. Minél többet adsz neki, annál kevesebbet kapsz tőle vissza.

Bizony, mondom néktek, sokkal jobban táplálnak benneteket azok a dolgok, amelyek nem kerülnek az éléskamrátokba vagy a gyomrotokba, mint azok, amelyeket megesztek.

Ezért, amíg még nem elég nektek a dolgok pusztá illata élethez fenntartásához, addig vegyétek el félelem nélkül a Föld nagylelkű szívéből, amire szükségetek van - de ne többet annál. Mert a Föld oly vendégszerető és szeretetteljes, hogy szíve mindig tárva-nyitva áll gyermekei előtt.

Hogyan lehetne másmilyen a Föld, és hová fordulhatna önmagán kívül, hogy saját magát táplálja? A Földnek kell a Földet táplálnia, és a Föld nem nyomorúságos vendéglátó, hanem asztala mindig bőséggel és mindenki számára terítve van.

Éppen úgy ahogy a Föld meghív benneteket megterített asztalához, semmit meg nem tagadva tőletek, ugyanúgy kell nektek is meghívnotok a Földet a ti asztalotokhoz, forró szeretettel, őszintén szólva hozzá:

"Ó, Anya, te kimondhatatlan! Ahogy elémtártad szívedet, hogy elvegyem onnan azt, amire szükségem van, úgy tárom ki én is szívemet előtted, hogy végy belőle szándékos szerint."

Ha ez a szellem vezérel benneteket, mikor a Föld szívéből esztek, akkor nem sokat számít az, hogy mi a táplálékotok.

De ha valóban a szellem vezérel benneteket, akkor lesz bennetek elegendő bölcsesség és szeretet ahhoz, hogy ne fosszátok meg a Földet egyetlen gyermekétől sem, különösen nem azoktól, akik azért jöttek, hogy érezzék a az élet örömet és a meghalás fájdalmát - tehát akik elértek a kettősség világába. Nekik is megvan az útjuk, amit lassan és fáradtságosan követnek, hogy elérkezzenek az egységhez. Az ő útjuk hosszabb, mint a tiétek, Akadályozzátok őket az útjukon, és ők is akadályozni fognak titeket a ti utatokon.

Abimar: Mivel minden, ami él halálra van ítélve ilyen vagy olyan okok miatt, miért kellene aggódnom amiatt, hogy én vagyok valamely állat halálának okozója?

MIRDAD: Noha igaz, hogy mindaz, ami él halálra van ítélve, mégis átkozott legyen az, aki bármely élőnek a halálát okozza.

Ahogy te nem buzdítanál engem arra, hogy megöljem Narondát, mivel tudod, hogy szeretem őt és szívem nem ismeri a vérszomjat, úgy az Egyetemes Akarat sem készítené egyetlen embert sem arra, hogy egy másik embert vagy állatot megöljön, hacsak nem tekinti őt a halál alkalmas eszközének.

Amíg az emberek olyanok, amilyenek, addig mindig lesz lopás, rablás, lesznek hazugságok és háborúk, gyilkosságok és mindenfajta sötét és gonosz szenvedélyek.

De jaj a zsványoknak és a tolvajnak; és jaj a hazugoknak és a haduraknak, jaj a gyilkosoknak és mindazoknak, akik szívükben sötét és gonosz szenvedélynek adtak szállást. Mert őket használja az Egyetemes Akarat az átok hírnökeiként, mivel maguk is átokkal teltek.

De nektek, testvéreim, meg kell tisztítanotok a szíveteket minden sötét és gonosz szenvedélytől, hogy az Egyetemes Akarat alkalmasnak találjon benneteket arra, hogy a szenvedő világhoz a szenvedéstől való megváltás boldog üzenetét vihessétek; a megszabadulás üzenetét, a szabadság üzenetét a szereteten és a belátáson keresztül.

Így tanítottam Noét.

Így tanítalak most titeket is.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

A Szüret Napja és a készülődés.

A Szüret előestéjén Mirdadot sehol sem találják

Naronda: Közelgett a Szüret Napja, és mi, a Bárkából valók mindannyian, a Mesterrel valamint a környékről érkező nagy sereg önkéntes segítővel együtt éjjel-nappal dolgoztunk, hogy mindent előkészíthessünk a nagy ünnepre. A Mester olyan lelkesen dolgozott, olyannyira nem kímélte az erejét, hogy ez még Shamadamból is szemmel látható meglepedettséget váltott ki.

Kisöpörtük és fehérre meszeltük a Bárka hatalmas borospincéjét, nagy agyagkorsók és hordók tucatjait tisztogattuk meg és szedtük rendbe, hogy majd az újbort befogadhassák. Számtalan agyagkorsóban, és hordóban még tavalyi bor volt, ezeket megfelelő módon kellett elrendezni, hogy a vásárlók megízlelhessék és megvizsgálhassák a tartalmukat. Az volt ugyanis a szokás, hogy a Szüret Napján mindig eladásra került az óbor.

Szépen kitakarítottuk és kicsinosítottuk A Bárka tágas belső udvarait is, majd több száz sátrat és bódét állítottunk itt fel szállásul a zarándokok számára, valamint a kereskedőknek, hogy kirakhassák áruikat az ünnepségek hetében.

A nagy prэшázat is rendbe kellett hozni és elő kellett készíteni, hogy be tudja fogadni azt a mondhatatlan mennyiségű szőlőt, amelyet a sok bérlő és gazda fog majd a Bárkába behordani szamarakon, öszvéreken és teveháton. Hatalmas mennyiségben kellett kenyeret sütni és más élelmiszereket összehordani, hogy el lehessen adni azoknak, akiknek idközben kifogy a készletük, vagy akik egyáltalán nem is hoznak semmit magukkal.

A Szüret Napja egykor hálaadó ünnep volt, ami idővel Shamadam éles eszének és üzleti érzékének köszönhetően bizonyos fajta heti vásárrá alakult át, ahova évről évre növekvő számban özönlöttek mindenféle rendű és rangú emberek a környékről és távolabbról. Hercegek és koldusok, földművesek és kézművesek, haszonlesők, élvhajászok és más örömök után kajtatók; részegesek és az italt ki nem állhatók; jámbor zarándokok és trágár csavargók; templomba és kocsmába járók, s mindezek körül a teherhordó állatok csordái - ez a szedett-vetett horda özönlött évente kétszer, tavasszal a Bárka Napján, és ősszel a Szüret Napján, a nyugodt, békés Oltárcsúcsra.

Egyetlen zarándok sem jön ezeken a napokon a Bárkába üres kézzel; mindegyik hoz valamilyen ajándékot, némelyik csak egy-egy szőlőfürtöt vagy ananászt, mások

---

---

gyöngysorokat, vagy éppen gyémánt nyakéket. Mindemellett eladásai után minden kereskedőnek tizedet kellett fizetnie.

Szokás volt, hogy az ünnepségek nyitó napján a rendfőnök egy magas emelvényen foglalt helyet, amelyet szőlőfürtökkel borított lugas fedett, innen üdvözölte és áldotta meg a sokaságot, majd megáldotta és átvette az ajándékokat, és itt itta ki a többiekkel együtt az első pohár újbort. Egy hosszúnyakú üreges lopótökből megtöltötte a poharát, majd a lopótöket valamelyik testvérnek nyújtotta, aki körbejárt vele a sokaság soraiban és mindannyiszor újratöltötte, valahányszor csak kiürült. Miután mindenkinek megtöltötték a poharát, a rendfőnök arra kérte őket, hogy a poharakat magasba emelve, énekeljék el a Szent Szőlőtő Himnuszát, amit, úgy hírlík Noé atyánk és a családja is énekelt, amikor először kóstolták meg a szőlő vérét. A Himusz eléneklése után az emberek kiürítették poharaikat, és nagy örömrivalgás közepette szétoszlottak, hogy üzleteiket lebonyolítsák és az élvezeteket keressék.

Íme a Szent Szőlőtő Himnusza:

Üdvözlünk, Szent Szőlőtő!

A szőlő gyökere szent és csodás,
Általa sarjad a gyenge hajtás.
Te vagy, ki az aranyló gyümölcsöt
Életet adó borral megtöltöd.
Üdvözlünk, Szent Szőlőtő!

Özönvíz árvái,
Sárnak rabjai,
Ízleljétek és áldjátok
Ez ág vérét nyájasan!
Üdvözlünk, Szent Szőlőtő!

Kik az agyagnak vagytok foglyai,
Ti eltévedt zarándokok lássátok,
A megváltásotok és az utatok
Az isteni gyümölcsben vár rátok -

Ő Szőlőtő, ő Szőlőtő, ő Szőlőtő!

Az ünnepek kezdetét megelőző nap reggelén nem találtuk a Mestert. A Hetek kimondhatatlanul megrémültek, és késedelem nélkül a legalaposabb keresésbe fogtak. Egész nap és egész éjjel lámpákkal és fáklyákkal keresték a Mestert a Bárkában és az egész környéken - de a Mesternek híre-hamva sem volt. Shamadam olyan érdeklődést tanúsított, és annyira aggódónak mutatkozott, hogy senki sem sejtette, hogy valami köze lehet a titokzatos eltűnéshez. Azonban mindenki meg volt győződve, hogy a Mester valami gonosz csapdába esett.

Az ünnepek folytatódtak, de a Hetek a szomorúságtól némán járkáltak ide-oda, mint megannyi árnyék. A tömeg a himnuszt énekelte és itta a bort, a renfdönök pedig már leszállt az emelvényről, amikor egy hang, jócskán túlharsogva a zúrzavart és a lármát, így kiáltott. "Mirdadot akarjuk látni! Mirdadot akarjuk hallani!"

Felismertük Rustidion hangját, aki a környéken mindenfelé elhíresztelte, hogy Mirdad mit mondott neki és mit tett érte. Kiáltását a sokaság azonnal felkapta, egyre hangosabban, egyre fülsiketítőbben követelték a Mestert, aminek a hallatán szemeink megteltek könnyekkel, és torkunk elszorult.

A felzúdulás hirtelen alábbhagyott, majd nagy csönd ereszkedett a tömegre. Alig hittünk a szemeinknek, amikor megláttuk a Mestert az emelvényen, amint kezével intve csöndet kér.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Mirdad a Szüret Napjáról beszél a zarándokoknak,
és megszabadítja a Bárkát néhány holt súlytól

MIRDAD: Nézzétek Mirdadot, a szőlőtőt, amelynek termését még nem hordták be, amelynek nedvét még nem itták meg.

Bőséges Mirdad termése. De lám, a szüretelők más szőlőkben foglalatoskodnak.

Mirdad fuldoklik a szőlő túlcsonduló levében. De a szőlőszedők és a puttonyosok más bortól részegek.

Ekék, kapák, metszőollók munkásai! Áldásom legyen ekéiteken, kaáitokon és metszőollóitokon!

Mit szántottatok, mit kapáltatok és mit metszettetek mindezidáig?

Felszántottátok-e a lelketek kietlen ugarát, amelyben a mindenféle gyom végül valóságos őserdővé vált, amelyben szörnyű vadállatok és förtelmes csúszómászók tenyésznek és sokasodnak?

Kitéptétek-e a sötétben tekergőző ártalmas gyökereket, amelyek a ti gyökereitek köré tekeredve megfojtják azokat, így pusztítva el gyümölcsseiteket már ügyfakadáskor?

Vagy lemetszettétek-e azokat az ágaitokat, amelyeket a férgek megrágtak vagy az élősködők elsorvasztottak?

Jól meganultátok, hogyan kell földi szőlőiteket felszántani, megkapálni és megmetszeni. De az a nem evilági szőlőkert, amely ti vagytok szájalmasan parlagon és gazdátlanul hagyatott.

Mennyire hiábavaló a ti munkátok, ha nem törődtek a szőlősgazdával, mielőtt a szőlőskertbe mennétek!

Kérges kezű emberek, áldásom a feltört kezekre!

A függőön és a mérőléc barátai, a kalapács és az üllő munkásai, a véső és a fűrész emberei: milyen ügyesek és hozzáértők vagytok mindannyian választott mesterségeitekben!

Tudjátok, hogyan állapítsátok meg a dolgok magasságát és mélységét. De nem tudjátok, hogyan munkáljátok meg a nyers embert az akarat kalapácsával és a belátás üllőjével. Nem tanultátok meg az üllőtől azt az étékes leckét sem, hogyan fogadjátok az ütések a visszacsapásnak még a leghalványabb gondolata nélkül is.

Jól forgatjátok a vésőt és a fűrész, ha kővel, vagy fával dolgoztok. De nem tudjátok a göcsörtös és faragatlan embert finomná és simává tenni.

Mennyire hiábavaló minden mesterségeitek, ha először nem magatokat munkáljátok meg!

Emberek, akik mások szükségéből szerzitek a hasznotokat, az anyaföld ajándékaival és felbarátaitok kezemunkájával üzletelve!

Megáldom a szükségleteiteket, az adományokat és a vásári holmikat, és megálldom az üzleteiteket is. De a haszonra, amely valójában nem más, mint veszteség, nem száll az én áldásom

Amikor az éjszaka baljós csendjében megvonjátok aznapi cselekedeteitek mérlegét, mit tekintetek haszonnak, és mit veszteségnek? Haszonnak tartjátok azt a pénzt, amire a költségeiteken felül tettetek szert? Akkor valójában haszontalan volt a napotok, amit valamennyi pénzért elkótyavetyéltetek, legyen bármennyi is ez a pénz. Ráadásul elveszett

---

---

számotokra ennek a napnak mindaz a mérhetetlen gazdagsága, amely harmóniában, békében és fényben a tettek lehetett volna. Kárba vezett ennek a napnak a szüntelen felhívása a szabadságra, és elveszítettétek mindazokat az emberszíveket, amelyeket ez a nap a tenyerén ajándékként nyújtott felétek.

Hogyan találhatnátok utat az emberek szívéhez, amikor legfőbb érdeklődésetek az erszényetek felé irányul? És ha nem találjátok az utat az emberek szívéhez, hogyan remélhetitek, hogy eléritek Isten szívét? És ha nem értek Isten szívéhez, mire jó az életek?

Ha az, amit haszonnak tekintetek, valójában nem más, mint veszteség, milyen óriási akkor a veszteség!

Minden üzletetek fölöttébb hiábavaló, hacsak a nyereséget nem szeretetben és belátásban számítjátok.

A jogar és a korona emberei!

Kígyó a jogar annak a kezében, aki gyors, amikor sebet kell ütni, és lassú, amikor gyógyító kenőcsöt kell alkalmazni. Míg annak kezében, aki a szeretet balzsamát teszi a sebre, villámhárító a jogar, amivel elhárítja a szerencsétlenséget és a pusztulást.

Vizsgáljátok meg jól a kezeiteket!

Terhes, súlyos és szomorú lesz a gyémánttal, rubinttal és zafírral díszített aranykorona azon a fejen, amelyet az önteltség, a tudatlanság és a hatalomvágy dagaszt az emberek fölé. Igen, az ilyen talpazatra állított korona nem más, mint magának az talpazatnak a kigúnyolása. De saját értéktelensége tudatában a legritkább és legritkább ékkövekkel kirakott korona is túl bátortalan lesz ahhoz, hogy megüljön egy olyan fejen, amelyet a belátás és az önmaga fölött aratott győzelem fénykoszorúja ékesít.

Vizsgáljátok meg jól a fejeteket!

Az embereket akarjátok kormányozni? Először tanuljátok meg saját magatokat kormányozni!

Hogyan tudnátok másokat jól kormányozni, ha nem vagytok urai saját magatoknak? Vajon hozhat-e békét és nyugalmat a tengernek a széltől felkorbácsolt tajtékzó hullám? Küldhetnek-e derűs mosolyt a könnyben úszó szemek a könnyekkel teli szívnek? Megtartja-e jó irányban a hajót a félelemtől, vagy a haragtól remegő kéz?

Az emberek kormányzóit az emberek kormányozzák. Az emberek pedig tele vannak felfordulással, rendetlenséggel és zűrzavarral. Mint a tenger, ők is ki vannak téve minden szélviharnak. Mint a tengert, őket is az apály és a dagály mozgatja, és néha úgy tűnik, mintha

---

átcsapnának a partokon is. De mint a tengernek, az embereknek a mélységei is nyugodtak, mentesek a szélvihartól, amely a felszín felkorbácsolja.

Ha valóban kormányozni akarjátok az embereket, akkor hatoljatok el előbb a legmélyebb mélységekig is. Az ember ugyanis több, mint a felszínen tájékozó hullám. De ahhoz, hogy az emberek legmélyebb mélységeiig is elhatolhassatok, előbb a saját legmélyebb mélységeiteket kell feltárnotok. Ehhez pedig le kell tennetek a jogart és a koronát, hogy kezetekkel szabadon érzékelhessetek, s fejetekey semmi se akadályozza a gondolkodásban.

Hiábavaló a ti uralkodásotok, és törvénytelen lesz minden törvényetek, zűrzavar származik minden rendeletetektől, ha nem találjátok meg a módját, hogyan lehet azt a bennetek levő konok embert megzabolázni, akinek a legkedvesebb időtöltése a jogarokkal és koronákkal való játszadozás.

Füstölők lengetői és a Könyv emberei! Mit égettetek a füstölőtökben? Mit olvastok a Könyvben?

Borotyánszínű vért égettetek, amely a növények törékeny szívéből szivárog és megalvad? De hiszen ezt a piacokon adják-veszik, és azzal, amit pénzért meg lehet vásárolni, csak zaklatni lehet az isteneket.

Úgy gondoljátok talán, hogy a tömjén illata elfojthatja a gyűlölet, az irigység és a kapzsiság bűzét? A sanda pillantások az álnok nyelvek és a buja kezek bűzét? A hit ruhájában tetszelgő hitetlenség vagy az áldott paradicsomi harsonákat megfújó durva földhözkötttség bűzét?

Sokkal kellemesebb illat lenne a ti Istenetek orrában mindezen dolgoknak a halálra éheztetése, s szívekben való elhamvasztása, s hamujuknak a négy világtály felé való szétszórása.

Mit égettetek füstölőtökben? Vezeklést, dicséretet és esedezést?

Hagyjátok a dühödt istent saját dühében hamuvá porladni. Hagyjátok a dicséretre váró istent, a dicséretre szomjazni. Hagyjátok a keményszívű istent saját szíve keménységétől elpusztulni.

De Isten nem a harag istene, nem szomjazik dicséretre és nem kemény a szíve. Inkább ti vagytok teli haraggal, ti vagytok a dicséretre szomjazók és a keményszívűek.

Isten nem azt akarja, hogy tömjént égessetek neki, hanem arra vár, hogy a haragot, a büszkeséget és szívetek keménységét vessétek a tízre, hogy olyanok legyetek, mint Ő, szabadok és imdenhatók. Isten azt akarja, hogy a szívetek maga legyen a füstölő.

Mit olvastok a Könyvben?

Parancsolatokat olvastok benne, amelyet arannyal kell felírni a templomok falaira és kupoláiba? Vagy az élő igazságot olvassátok, amelyet a szívetekbe kell bevésni?

Dogmákat olvastok benne, amiket a szószékről kell hirdetni, a logika és a nyelv fortélyáival, s ha szükséges, pénzzel és a kard élével kell fanatikusán védelmezni? Vagy az életet olvassátok a Könyvben, amely nem hordetni és védelmezni való dogma, hanem út, amelyen a szabadság elnyerésének akaratával kell járni, úgy a templomba, mint azon kívül, úgy éjjel, mint nappal, úgy a mélyben lent, mint fent a magasban? Amíg nem jártok ezen az úton és nem vagytok biztosak a céljában, addig honnan veszitek a bátorságot ahhoz, hogy másokat az út bejárására szólítsatok?

Vagy mit olvastok a Könyvben? Talán táblázatokat, térképeket és árlistákat, amelyek megmutatják az embereknek, hogy mekkora rész vásárolható meg a mennyből ennyi és ennyi földi dologért cserébe?

Sodoma szélhámosai és ügynökei! Az Eget akarjátok kiárusítani az embereknek, és cserébe az ő földi részüket bezsebelni. Pokollá akarjátok tenni a földet és a embereket menekülésre készíteni, míg ti foggal-körömmel egyre jobban belekapaszzkodtok. Miért nem arra akarjátok őket rávenni, hogy mennyei részüket eladják a föld egydarabjéért?

Ha jól elolvastátok volna a Könyvet, akkor azt mutatnátok meg az embereknek, hogyan változtassák menyországgá a földet. Mert a mennyei szívű ember számára a föld menyország, míg a földi szívű számára a Menny is csak föld.

Úgy fedhetitek fel az emberek szívében rejlő mennyet, ha leromboltok benne minden korlátot, amely az ember és felebarátai, az ember és a többi teremtmény, az ember és Isten között áll. De ahhoz, hogy ezt megtehesétek, mennyei szívnek kell dobognia bennetek.

A Menny nem valami bérbe adandó vagy kiárusítandó virágoskert. Hanem a létnek egy állapota, amelyet a földön éppúgy el lehet érni, mint a végtelen világegyetem bármely más pontján. Miért nyújtogatjátok a nyakatokat és erőltetitek a szemeteket, hogy láthassátok a túlvilágot?

A Pokol sem az a lángoló kemence, ahonnan sok imádsággal és tömjénezéssel el lehetne menekülni. A szívnek egy állapota a Pokol, amit itt a földön éppúgy tapasztalni lehet, mint a kifürkészhetetlen végtelen bármely más pontján.

Hová is menekülhetnétek attól a tűztől, amelynek tápláléka a szív, hacsak nem menekültök el saját szívetek elől?

Hiábavaló a Menny keresése, és hiábavaló a menekülés a Pokol elől, amíg az ember saját árnyékának a foglya. Mind a Mennyország, mind a Pokol a kettősség világának velejáró

állapotai. Amíg az ember lelkében, szívében és testében meg nem születik az egység, amíg el nem veszi árnyékát, amíg akarata egyirányúvá nem válik, addig egyik lába mindig a Mennyben, a másik pedig a Pokolban lesz. És ez maga a Pokol.

Igen, még a Pokolnál is rosszabb, ha fényből vannak a szárnyak, de ólomból a lábak, ha az embert eltölti a reménytől a porba zuhan, félelem nélküli hittel vitorlát bont, majd félelemmel telt kétségekkel bovonja azokat.

Nem mennyország az, ami másoknak pokol. És nem pokol az, ami másoknak mennyország. És mivel az, ami az egyiknek pokol, a másinak gyakran mennyország, így a Mennyország és a Pokol nem örökké tartó és egymást kizáró birodalmak, hanem olyan állapotok, amelyek mindegyikét magunk mögött kell hagynunk a szabadság felé tartó hosszú zarándokutunkon.

Szent Szőlőtő zarándokai!

Mirdadnak nincs kiárúsítandó vagy az erényeseknek ajándékozandó mennyországa. Olyan pokolról sincs mondanivalója, amivel a gonoszokat rémisztgetni lehetne.

Ha az erényetek nem a saját mennyországotok, akkor egyetlen napig fog tartani a virágzása, majd elhervad.

Ha a gonoszságotok nem válik rémisztővé számotokra, akkor egyetlen napot fog aludni, majd meghozza a virágát az első kínálkozó alkalommal.

Mirdad nem ajánlgat nektek sem pokolot, sem mennyországot, csak a szent belátást, ami messzire fölemel benneteket bármiféle pokol tüze és bármiféle mennyország fényűzése fölé. Nem a kezeitekkel, hanem a szívetekkel kell fogadnotok ezt az ajándékot. Ehhez meg kell tisztíjanotok a szíveteket minden kósza vágytól és akarattól, a belátás vágyát és akarátát kivéve.

Nem vagytok idegenek a Földön, és a Föld sem mostohaanyátok. Hanem ti vagytok a Föld szívének a szíve, és a gerincoszlopának gerincoszlopa. A Föld pedig boldog, hogy erős, biztos és széles hátán hordozhat benneteket. Miért akarjátok ti hordozni őt gyenge beesett mellkasotokon, nyögve és zihálva, hogy elakad a levegő bennetek?

A Föld emlőiből tej és méz folyik. Miért hagyjátok, hogy mohóságotok miatt megkeseredjenek, mivel többet isztok belőlük, mint amennyire szükségetek van?

Derűs és szeretetreméltó a Föld arca. Miért zavarjátok meg és csúfítjátok el a viszály és a félelem keserűségével?

A Föld tökéletes egység. Miért ragaszkodtok ahhoz, hogy kardokkal és határvövekkel szétdaraboljátok?

A Föld engedelmes és gondtalan. Miért vagytok ti tele gondokkal és engedetlenséggel? Jóval maradandóbbak vagytok, mint a Föld, a Nap, és az egek valamennyi szférája. Minden elmúlik, de ti nem múltok el. Miért remegtek, mint falevelek a szélben?

Ha semmi más nem tudja éreztetni veletek, hogy geyk vagytok a világegyetemmel, a Föld egyedül is képes megéreztetni ezt veletek. A Föld ugyanis nem más, mint tükör, amelyben a ti árnyékaitok táncolnak. Lehet-e több a tükör, mint ami tükröződik benne? Lehet-e több az ember által vetett árnyék, mint maga az ember?

Dörzsöljétek meg jól a szemeteket, és ébredjétek! Többek vagytok ti, mint a Föld. A sorsotok több, mint hogy csak éljétek és meghaljatok, és bőséges táplálékot szolgáltatassatok a halál örökké éhes torkának. A ti sorsotok az, hogy megszabaduljatok az élettől és haláltól, a Mennyszágtól és a Pokoltól, és a kettősséggel járó minden egymással háborúskodó ellentétől. A ti sorsotok az, hogy gyümölcsöző szőlővesszők legyetek Isten örökkön termő szőlőskertjében.

Mint ahogy egy élő szőlőtő ága, ha elültetik a földbe, gyökeret ereszt, és végül önmaga is önálló szőlőtővé válik és szőlőt terem, mint anyja, akihez továbbra is tartozik, így az ember is, az Isteni Szőlőtő élő ága, ha isteniségének talajába ültetik, istenné válik, megőrizve állandó egységét Istennel.

El kell-e az embert élve temetni ahhoz, hogy életre ébredhessen?

Igen, igen. Ha nem haltok meg az élet és a halál kettőssége számára, akkor nem ébredhettek fel a lét egységére.

Ha nem a szeretet szőlőjével táplálkoztok, nem tölt el benneteket a belátás bora. Ha nem részegültök meg a belátás borától, akkor nem fogtok kijózanodni a szabadság csókjától.

Nem a szeretet fogadjátok magatokba a földi szőlőtő gyümölcseivel. Csak növekszik az éhségetek azzal, hogy egy kisebb éhséget csillapítotok.

Nem a belátást fogadjátok magatokba a földi szőlőtő vérével. Ez csak egy kis időre feledteti el veletek a szenvedést, aminek elmúltával a fájdalom élessége megkétszereződik. El akartok menekülni egy kellemetlen *én* elől, de a következő sarkon ugyanez az *én* vár benneteket.

Az a szőlő, amit Mirdad ajánl nektek, soha meg nem penészedik és meg nem poshad. Ha egyszer ezzel laktok jól, akkor örökre beteltek. A bor, amelyet számotokra lepárolt, túlságosan erős azoknak az ajkaknak, amelyek félnek a tüzétől, de életet ad azoknak a szíveknek, amelyek önfeledten az örökkévalóságba merülve akarnak megittasulni.

Van-e valaki közöttetek, aki az én szőlőmre éheznek? Akkor jöjjön elő a kosarával!

Van-e valaki közöttetek, aki az én véremre szomjazik? Akkor hozza a poharát!

Mert bőséges Mirdad aratása, és túlrad az érett gyümölcs nedve.

Az önfeledtség ünnepe volt egykor a Szent Szőlőtő Napja. Ezen a napon a szeretet borától mámorosodtak meg és a belátás fényében fürdöttek az emberek. Az elragadtatás napja volt, amely a szabadság szárnycsapásainak ütemére lüktetett. A korlátok ledöntésének a napja volt, mindennek az egybe merülése, és az egynek mindenné válása. De nézzétek! Mi lett mostanra ebből a napból?

A beteges önérvényesítés hete lett belőle, az aljas törtetés üzelme az aljas törtetéssel, a rabszolgaság mulatozása a rabszolgasággal, a tudatlanság dorbézolása a tudatlansággal.

Ez a Bárka, amely hajdan a hit szeretet és a szabadság borának lepárlója volt, mostanra hatalmas prősházzá és óriási piactérré vált. Felszívja a szőlőskertek termését, amit butító bor formájában ad vissza nektek. Kezetek munkájából csuklótokra csattanó bilincset kovácsol. Homlokotok verítékét élő parázssá szítja, és ezzel bélyegez meg benneteket.

Messze, túlságosan is messze tért el a Bárka a számára kijelölt útiránytól. De most a kormánykerék a helyes irányba mutat. Minden holt súlytól meg kell szabadítani, hogy könnyedén, és biztosan haladhasson a helyes úton.

Ezért minden ajándékot vissza kell adni az adományozóknak, és az adósok minden adósságát el kell törölni. A Bárka ezután senkit sem akar adományozónak tudni, csak Istent, és Isten azt akarja, hogy senki se legyen adósa senkinek sem, még Neki sem.

Így tanítottam Noét.

Így tanítalak most titeket.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Mindenkinek hirdetni kell-e az igazságot,
vagy csak a kiválasztott keveseknek?

Mirdad felfedi a titkot, miért tűnt el a Szent Szőlőtő
Napja előtti estén, és beszél a hamis hatalomról

Naronda: Múltak a napok; az ünnepség is emlékké halványult, mikor a Hetek újra összegyűltek a Mester körül a Sasfészekben. A Mester csendesen hallgatta, amint a testvérek felidéztek ama nap emlékezetes eseményeit. Néhányan azon csodálkoztak, hogy micsoda kitörő lelkesedéssel fogadta a sokaság a Mester szavait. Mások Shamadamnak azt a furcsa és

---

érthetetlen viselkedését tárgyalták, amellyel végignézte, hogyan hozták elő a Bárka kincstárából és tépték össze tucatjával nyilvánosan az adósleveleket, majd hogyan került elő szétosztásra a pincékből a több száz kancsó és hordó bor, s végül hogyan adtak vissza számtalan értékes adományt az eredeti tulajdonosának. Semmilyen ellenállást nem tanúsított ugyanis, mint ahogy mindannyian vártuk tőle, csak szótlanul és mozdulatlanul nézte mindezt, miközben hatalmas könnyek csorogtak le az arcán.

Benoon megfigyelte, hogy a tömeg rekedtre kiabálta ugyan magát lelkesedésében, de nem a Mester szavainak örült igazán, hanem az eltörölt adósságoknak és a visszakapott ajándékoknak. Még szelíden meg is dorgálta a Mestert, hogy egy ilyen tömeg miatt fárasztotta magát, amely nem keresi a magaszosabb örömeket, hanem csak az evéssel, ivással és mulatozással törődik. Az volt a véleménye, hogy az igazságot nem szabad válogatás nélkül mindenkinek prédikálni, hanem csak néhány kiválasztottnak. Ekkor megszólalt a Mester, és a következőket mondta:

MIRDAD: A szélbe szórt sóhajotok bizonyosan eltalál néhány szívhez. Ne tudakoljátok, hogy kié ez a szív. Csak arra ügyeljete, hogy maga a sóhaj tiszta legyen.

Szavaitok bizonyosan el fognak találni néhány fülhöz. Ne tudakoljátok, hogy kié ez a fül. Csak arra ügyeljete, hogy maguk a szavak a szabadság igazi hírnökei legyenek.

Hangtalan gondolataitok bizonyosan megszólalásra készítetnek néhány ajkat. Ne tudakoljátok, kihez tartoznak ezek az ajkak. Csak arra legyen gondotok, hogy magát a gondolatot a szeretetteljes belátás tüze izzítsa át.

Ne gondoljátok, hogy bármely erőfeszítés hiábavaló. Néhány mag hosszú éveken keresztül a földben marad, de az első kedvező évszak fuvallatára gyorsan életre kel.

Az igazság magja minden emberben és minden dologban benne rejlik. Nem az a feladatotok, hogy az igazság megvetői legyetek, hanem az, hogy előkészítsétek a kedvező évszakot, hogy a mag szárba szökkenhessen.

Az örökkévalóságban minden lehetséges. Nem mondjátok hát le egyetlen ember szabadságáról sem, hanem hirdessétek a megszabadulás üzenetét mindenkinek egyforma hittel és buzgalommal - a nem vágyódóknak éppen úgy, mint a vágyódóknak. Mert a most nem vágyakozókban előbb-utóbb biztosan fellobban a szabadság utáni vágy, és a mai tollatlanok egy napon a tollikat a Napban fogják fűrosztani, és szárnyaikkal az égbolt legtávolabbi és legelérhetlenebb tájait fogják hasítani.

Micaster: Negyon elszomorít minket, hogy bár sokszor kértük, a Mester nem akarja felfedni előttünk a titkot, miért tűnt el a Szőlőtő Napjának előestéjén. Nem érdemeljük meg talán a bizalmát?

MIRDAD: Mindenki, aki érdemes a szeretetemre, megérdemli a bizalmamat is. Több volna a bizalom a szeretetnél, Micaster? Nem adom-e nektek szüntelenül a szívemet?

Ha nem beszéltem nektek erről a kellemetlen dologról, az azért volt, mert időt akartam adni Shamadamnak a megbánásra. Mert ő volt az, aki két idegen segítségével erőszakkal elvitt engem a Sasfészekből, és a Fekete Szakadékba dobott. Szerencsétlen Shamadam! Soha nem is álmodhatta, hogy még a fekete szakadék is ölelő karokkal fogadja Mirdadot, és még varázslétrát is tesz eléje, hogy azon visszamehessen a csúcsra.

Naronda: Ezt hallva, mindnyájan megrémültünk és megdöbentünk, és senki sem volt, aki meg merte volna kérdezni a Mestert, hogy maradt sértetlen azután, ami bárki más számára a biztos halált jelentette volna. Egy ideig senki sem szólalt meg.

Himbal: Miért üldözi Shamadam a mi Mesterünket, amikor a Mester szereti Shamadamot?

MIRDAD: Shamadam nem engem üldöz, Shamadam Shamadamot üldözi.

Adj a vakok kezébe valamiféle hatalmat, és ők minden látó szemét ki fogják vájni, még azokét is, akik keményen dolgoznak azért, hogy újra látóvá tegyék.

Engedd a rabszolgának csak egy napig is, hogy azt tehesse, amit akar, és a világot rabszolgákkal fogja benépesíteni. Legelőször is azokat fogja megkorbácsolni és megbilincselni, akik erejük megfeszítésével szüntelenül az ő megszabadulásán dolgoznak.

Minden evilági hatalom, bármi lett légyen is a forrása, hamis hatalom. Ezért pengeti a sarkantyúját, hadonászik a kardjával és táncoltatja a paripáját oly féktelen pompával és szemkápráztató szertartásokkal, nehogy csak eszébe is jusson valakinek, hogyhamis szíve mélyére nézzen. Fegyvereken és alabárdokon emelkedik ingatag trónja. Hiúsággal teli lelkét a babona félelmet keltő képeivel és a sötét varázslat jeleivel díszíti, nehogy kíváncsi szemek megláthassák nyomorúságát.

Az ilyen hatalom, azon kívül, hogy vakká tesz, még átokká is válik annak számára, aki ez után vágyakozik. Az ilyen hatalom bármi áron fenn akar maradni, még azon a szörnyű áron is, hogy elpusztítja az uralomra törő embert; azokat is akik helyeslik az uralmát, és azokat is, akik lázadoznak ellene.

A hatalom utáni sóvárgásuk miatt az emberek élete szünni nem akaró zűrzavar. Akik a hatalmat a kezükben tartják, folyton azért harcolnak, hogy megtarthassák azt. Akik a

---

hatalmasok körén kívül rekednek, folyton azért harcolnak, hogy kiragadhassák azokkezezből, akik éppen birtokolják. Eközben az embert, a pólyákba csavart Istent lábak és lovak tapossák, és ott marad a harctéren, magára hagyatottan, segítség nélkül, szeretet nélkül.

A harc olyan elkeseredetten folyik, a harcosok agyát annyira elborította a vér, hogy fájdalom, de senki sincs, aki megállna egy pillanatra, hogy lerántsa a hamis menyasszony festett maszkját, és mindenki szeme láttára felfedje szörnyű arcát.

Higgyétek el, ó szerzetesek, hogy nincs olyan hatalom, amely csak egy szempillantást is megérdemelne, hacsak nem a szent belátás hatalma az. Ezért viszont semmilyen áldozat sem túl nagy. Nyerjétek el egyszer, és megtartjátok az idők végezetéig. Ennek ereje nagyobb hatalommal tölti meg szavaitokat, mint akármekkorát a világ összes hadserege valaha is mozgósítani tudna, és tetteiteket nagyobb áldással bocsája útjára a világ javára, mint amekkoráról a világ valamennyi hatalma együttvéve valaha is álmodhatna.

Mert ennek a hatalomnak a védőpajzsa maga a belátás, erős fegyvere pedig maga a szeretet. Ez nem üldöz és nem nyomorgat senkit, hanem mint a harmat hullik alá a kiszáradt emberi szívekre, és akik visszautasítják, ugyanúgy részesülnek áldásából, mint akik szomjúhozva magukba isszák. Mivel nagyon is ismeri saját belső erejét, nem kell külső erőhöz folyamodnia. Mivel zsákmánya a félelemnek, nem használja a megfélemlítés fegyverét, hogy ennek segítségével bárkinek is fölébe kerekedjék.

A világ szegény, ő, mennyire szegény - a belátásban. Ezért próbálja meg szegénységét a hamis hatalom fátyla mögé rejteni. A hamis hatalom mindenfelé keresi a szövetséget hamis hatalommal a védekezéshez és a támadáshoz, egymásra találásuk pedig a félelmet állítja a kormányrúdhhoz. A félelem azután mindkettőjüket elpusztítja.

Nem úgy volt-e mindig, hogy a gyöngék szövetkeztek egymással, hogy megvédjék gyengeségüket? Így mennek kéz a kézben a világ hatalmaskodói és a nyers erőszak szövetségesei a félelem korbácsütései alatt, vérrel és könyekkel fizetve meg napi adójukat és tudatlanságukat. A tudatlanság jóindulatú mosollyal nézi mindezt, és így szól hozzájuk: "Jól csináljátok!"

"Jól csináltuk!" - így szól Shamadam Shamadamhoz, amikor Mirdadot a szakadékba lökte. De Shamadam nem tudta, hogy nem engem taszított a szakadékba, hanem saját magát. A szakadék ugyanis nem tud egy Mirdadot fogva tartani; Shamadamnak viszont hosszan és minden erejét megfeszítve kell küzdenie, hogy fel tudjon kapaszkodni a szakadék sötét és csúszós oldalán.

Játékszer ennek a világnak minden hatalmassága. Hagyjátok a belátás tekintetében még kisdedeket, hadd szórakozzanak vele. Nektek viszont senkire sem szabad ráerőszakolnotok magatokat. Mert amit erőszakkal valósítanak meg, azt előbb vagy utóbb az erőszak fogja elpusztítani is.

Ne akarjátok uralkodni az emberek élete fölött, mert az Egyetemes Akarat az úr. Ne akarjátok hatalmatokba keríteni felebarátotok javait, mivel az emberek éppannyira hozzá vannak láncolva a javaikhoz, mint az életükhöz, ezért bizalmatlanok, és gyűlölnék mijndenkit, aki e láncokba bonyolódik. Keressetek inkább utat az emberek szívéhez a szereten és a belátáson keresztül, és ha e kettő egyszer befészkelte oda magát, akkor már könnyebben dolgozhattok a láncok eltávolításán.

Mert így a szeretet fogja irányítani a kezeteiket, és a belátás tartja majd a lámpást.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Bethar hercege megjelenik Shamadammal,
a Sasfészekben.

A herceg és Mirdad beszélgetése
a háborúról és a békéről

Shamadam csapdába ejti Mirdadot.

Naronda: Alighogy a Mester elhallgatott, s mi elkezdünk a szavain tűnődni, amikor súlyos lépteket hallottunk kívülről, szaggatott, fojtott szavak kíséretében. Hirtelen két hatalmas termetű, állig felfegyverzett katona bukkant fel és állt meg kétfelől a bejáratnál, a napfényben csillogó kivont kardokkal. Ezután egy fiatal herceg következett, teljes díszben, nyomában Shamad lépkedett behúzott nyakkal, majd két újabb katona zárta a sort.

A herceg a Hófehér Hegyek leghatalmasabb és leghíresebb urainak az egyike volt. Egy pillanatra megállt a bejáratnál, gondosan tanulmányozva a jelenlevők arcát. Ezután nagy, csillogó szeméit a mesterre szegezve nagyon lassan meghajolt, és így szólt:

Herceg: Üdvözlünk, szent ember! Azért jöttünk, hogy lerújuk tiszteletünket a nagy Mirdadnak, akinek a híre messzire jutott ezekben a hegyekben, míg végül elérte a mi távoli fővárosunkat is.

MIRDAD: A hír idegenben tüzes szekéren jár. Hazájában azonban csak mankón biceg. A rendfőnök a tanúm erre. Sohase higgy, ó herceg, a hírnév szeszélyeinek.

Herceg: Mindazonáltal elég édesek ezek a szeszélyek, és kellemes dolog az, ha valakinek a nevét az emberek az ajkaikon hordozzák.

MIRDAD: Mintha a tenger homokjába íránk, olyan az, amikor valakinek a nevét az emberek az ajkaikon hordozzák. Jön a szél és a dagály, és eltünteti onnan. Egy tüsszentés elröpíti azt az ajkáról. Ha nem akarsz az emberek tüsszentésével elenyészni, ne akard, hogy az emberek ajkaikon hordozzák a nevedet, inkább a szívükbe éged azt bele.

Herceg: Ám az emberek szívét sok lakat zárja el.

MIRDAD: Lehet, hogy sok rajta a lakat, de mindegyiket egyetlen kulcs nyitja.

Herceg: És van neked ilyen kulcsod? Ha igen, nekem nagy szükségem volna rá.

MIRDAD: De hiszen neked is van ilyen kulcsod.

Herceg: Ajjaj! Te sokkal magasabbra értékelsz engem, mint amennyit valóban érek. Már régóta keresem a kulcsot a szomszédom szívéhez, de sehol sem tudom megtalálni. A szomszédom hatalmas herceg, és háborúra készülődik ellenem. Békés szándékaim ellenére fegyvereimet kényszerülök felemelni ellen. Ne téveszen meg téged, Mester, a rajtam lévő korona és a drágakövekkel ékesített ruha. Ezekben nincs a kulcs, hiába is keresem.

MIRDAD: Azok csak rejtik a kulcsot, de nem tartalmazzák azt. Utadon akadályoznak, kezedet megkötik, figyelmedet pedig elvonják - így teszik hiábavalóvá a keresésedet.

Herceg: Mit ezzel mondani a Mester? Talán tegyem le a koronát és díszes ruhámat, hogy megtaláljam a kulcsot a szomszédom szívéhez?

MIRDAD: Ahhoz, hogy megtartsad ezeket a dolgokat, el kell veszítened a szomszédodat. Ahhoz, hogy megtartsad a szomszédodat, el kell veszítened ezeket a dolgokat. Aki pedig a szomszédját elveszíti, az elvesztette önmagát is.

Herceg: Ilyen hatalmas áron azért nem veszem meg a szomszédom barátságát.

MIRDAD: Nem adnál magadért ily jelentéktelen árat?

Herceg: Megvenni magamat? Nem vagyok én fogoly, hogy váltságdíjat fizessek. Azonkívül jól fizetett és jól felszerelt hadseregem van, amelyik megvédelmez engem. A szomszédom sem dicsekedhet jobbal.

MIRDAD: Ha rabja vagy valakinek vagy valaminek, az már önmagában is elviselhetetlenül keserű rabság. Ha egy egész sereg embernek, vagy egy sor dolognak vagy a rabja, az remény nélküli számikvetettség. Ha bármitől is függesz, akkor rabja vagy annak a dolognak. Ezért tehát csakis Istentől tedd magadat. Ha Isten foglya vagy, csak akkor vagy valóban szabad.

Herceg: Akkor tehát hagyjam védtelenül magam, trónomat és az alattvalóimat?

MIRDAD: Nem, nem szabad védelem nélkül maradnod.

Herceg: Ezért tartok fenn hadsereget.

MIRDAD: Ezért kell feloszlatnod a hadseregedet.

Herceg: Akkor a szomszédod azonnal lerohanna a királyságodat.

MIRDAD: A királyságodat lerohanhatja. De téged senki emberfia nem emészthet el. Ha két börtönből egyet csinálunk, attól az még a legcsekélyebb mértékben sem lesz otthona a szabadságnak. Örülj annak, ha akad valaki, aki kiűz a börtönödből, de ne irigyeld azt, aki azért jön, hogy a te börtönödet zárja magára.

Herceg: Híres család leszármazottja vagyok, az őseim bebizonyították a bátorságukat a harctéren. Mi sohasem kényszerítettünk más népeket háborúba. Amikor azonban ránk kényszerítik a harcot, sohasem térünk ki előle, sohasem hagyjuk el a harcteret, csak magasan az ellenség tetemei fölé emelt zászlók alatt. Rossz tanácsokat adsz nekem, uram, mikor azt tanácsolod, hagyjam, hogy az szomszédod azt tegyen, amit akar.

MIRDAD: Nem azt mondtad, hogy békét akarsz?

Herceg: Úgy van, békét akarok.

MIRDAD: Akkor tehát ne harcolj.

Herceg: De a szomszédod mindenképpen harcolni akar ellenem, ezért le kell győznöm, hogy a béke uralkodhasson közöttünk.

MIRDAD: De hiszen meg akarod ölni a szomszédodat, hogy békében élhess vele! Micsoda különös elgondolás! Nem érdem békében élni a halottakkal. De nagy erény képesnek lenni békében élni az élőkkel. Ha eleven ember vagy bármi más ellen kell hadat viselnek, akik vagy amelyek ütköznek a te ízléseddel vagy érdekeiddel, akkor harcolj Isten ellen, aki előidézi ezeket a dolgokat. És harcolj a világmindenség ellen, mivel számtalan olyan dolog van, amelyek megzavarják az értelmeket és felzaklatják a szívedet, és akár akarod, akár nem, beleavatkoznak az életedbe.

Herceg: Mit csináljak tehát, ha én békét akarok a szomszédoddal, de ő harcolni akar?

MIRDAD: Harcolj!

Herceg: Most adod nekem a helyes tanácsot!

MIRDAD: Igen, harcolj. De nem a szomszédod ellen. Harcolj mindaz ellen, ami téged és a szomszédodat harcra akar kényszeríteni.

Miért akar a szomszédod harcba indulni ellened? Talán bizony azért, mert a te szemed kék, az övé meg barna? Vagy talán azért mert, mert te az angyalokkal álmodsz, ő meg az

---

ördögökkel? Vagy azért, mert úgy szerted őt, mint tenmagadat, és azt akarod, hogy minden, ami a tied, az egyúttal az övé is?

Az öltözéked, ő herceg, a trónod, a gazdagságod, a dicsőséged, s mindaz, aminek a rabja vagy, az készíti a szomszédodat arra, hogy harcba induljon ellened.

Le akarod győzni a szomszédodat anélkül, hogy egytlen lándzsát is fölemelnél ellene? Akkor előzd meg őt, és te magad üzenj hadat mindezen dolgoknak. Amikor ezeket mind legyőzted, megszabadítva a lelkedet a szorításuktól, amikor mindezeket a szemétdombra vetted, akkor talán a szomszédod megállítja ellened vonuló hadseregét, hüvelyébe dugja a kardját, és azt mondja majd magának: "Ha ezek a dolgok megérnének egy háborút, akkor az én szomszédom nem hajította volna őket a szemétdombra."

De ha a szomszédod kitart szándéka mellett, és örülségében elfoglalja a szemétdomot, te csak örvendezzel, mert megszabadulsz egy ilyen ártalmas tehertől, de fordulj szánalommal a szomszédod felé a sorsa miatt.

Herceg: És mit mondasz a becsületedről, ami sokkal többet ér, mint a javaim?

MIRDAD: Az ember egyetlen becsülete az, hogy ember - Isten élő képmása és hasonlatossága. Minden más úgynevezett becsület csak szégyen.

Az emberektől származó megbecsülést az emberek könnyedén semmivé tehetik. A karddal írt becsületet a kard könnyedén eltörölheti. Semmiféle becsület nem ér fel, ó kerceg, egy megrozsdásodott nyílvezzővel sem, egyetlen forró könnycseppel sem, s mégkevésbé egy vércseppel.

Herceg: És a szabadság - az én szabadságom és a népem szabadsága - talán nem éri meg a legnagyobb áldozatot?

MIRDAD: Az igazi szabadság megéri az én önfeláldozását. A szomszédod fegyverei ezt a szabadságot nem tudják elvenni, de ezt a te fegyvereid sem tudják kivívni vagy megvédeni. A harctér e szabadságnak a sírgödröt jelenti.

Az igazi szabadságot a szívben nyerik el és veszítik el.

Háborút akarsz? Akkor vívd azt meg saját szívedben saját szíved ellen. Szereld le a saját szívedet: vess ki belőle minden olyan reménységet, minden félelmet és hiábavaló vágyat, amelyek fojtogató börtönné teszik a világodat. És szívedet tágasabbnak fogod találni, mint az egész világegyetemet, kedved szerint fogsz járnivaló ebben a világmindenségben, és semmi sem fog akadály gördíteni utadba.

Ez az egyetlen csata, amelyet érdemes megvívni. Kezdd el ezt a háborút, és nem lesz majd időd más háborúra, emlyeket csak iszonyatos bestialitásnak és ördögi csapdának fogsz

---

látni, amelyek meg akarják zavarni az értelmeket, ki akarják szívni az erődöt, és így oda vezetnek, hogy elveszíted a saját magad ellen vívott háborút, amely valóban szent háború. Aki ezt a háborút megnyeri, az a halhatatlan dicsőséget nyeri el. De bármilyen más háborúban kivívott győzelem rosszabb, mint a teljes vereség. Ez a szörnyűségek betetőzése minden háborúban: a győztes és a legyőzött is egyformán vereséget szenved.

Békét akarsz? Ne terjengős iratokban keresd, ne próbáld felvésni a sziklákra sem.

Mert az a toll, amely könnyedén leírja, hogy "Béke", ugyanolyan könnyen leírhatja azt is, hogy "Háború"; a véső amely azt vési a szikéra, hogy "Éljen a béke", ugyanúgy fölvésheti azt is, hogy "Éljen a háború". Ráadásul a papírt és a sziklát, a tollat és a vésőt hamarosan megtámadja a moly, a rothadás, a rozsdás és minden, ami az elemeket megváltoztatja és átalakítja. Nem úgy az ember időtlen szívét, amely a szent belátás lakhelye.

Amint a belátás megmutatkozik, teljes a győzelem, és a béke egyszer s mindenkorra beköltözik a szívbe. A belátó szívben mindig béke van, még a háborútól őrjöngő világ közepete is.

A tudatlan szív megosztott szív. A megosztott szív pedig megosztott világot hoz létre. A megosztott világ pedig szakadatlan viszályban és háborúban áll.

A megértő szív azonban "együgyű" szív. Az egy-ügyű szív "egy-szerű", egységes világot alakít ki. Az egységes világ a béke világa. Mert a háborúhoz ketten kellenek.

Íme, ezért tanácsolom neked: harcolj a szíveddel, hogy eggyé tedd. A győzelem jutalma az örök béke lesz.

Amikor majd, ó herceg, minden kőben királyi trónt láatsz, minden barlangban pedig kastélyra lelsz, akkor a Nap örömmel lesz trónoddá, a csillagok pedig kastélyaiddá.

Amikor a mező százsorszépe lesz számodra a legszebb ékszer, s bármely pici féreg a tanítód, akkor a csillagok örömmel fognak megpihenni a kebleden, a Föld pedig készsége szószer lesz a számodra.

Ha képes leszel kormányozni a szívedet, mit számít majd neked, hogy ki kormányozza a testedet? Ha az egész világegyetem a tiéd, mit majd számít neked, hogy ki kormányozza a Földnek ezt vagy azt a részét?

Herceg: Csábítóak a szavaid. Mégis úgy tűnik nekem a háború természettörvény. Talán nem állnak még a tenger habjai is szüntelenül háborúban egymással? Talán nem lesz-e a gyenge szüntelenül az erős prédája? Én nem akarok senki zsákmánya lenni.

MIRDAD: Ami számodra háborúnak tűnik, az nem más, mint a természet táplálkozása és terjeszkedése. A gyenge az erősnek a tápláléka, de éppúgy, az erős is tápláléka a gyengének. Ki az erős és ki a gyenge a természetben?

Csak a természet erős, minden más gyenge és a természet törvényeinek engedelmeskedik, alázatosan szállva alá a halál áramlataiban.

Csak a halhatatlant lehet erősnek nevezni. Az ember pedig hallhatatlan, ó, herceg. Igen, az ember hatalmasabb, mint a természet. Az ember azért eszik a természet hússzívéből, hogy eljuthasson a hús nélküli szívéhez. Csak azért szaporodik, hogy az önszaporítás felé emelkedhessen.

Hagyjátok, hogy az emberek, akik tisztáalan vágyaikat az állatok tiszta ösztöneivel akarják igazolni, medvék, farkasok, sakálok, vagy bárminek nevezzék magukat, de ne hagyjátok, hogy megalázzák az ember nemes nevét.

Higgy Mirdadnak, Herceg, és élj békében.

Herceg: A rendfőnök azt mondta nekem, hogy Mirdad nagyon járatos a varázslás rejtelseiben. Szeretném, ha valamit bemutatna itt ebből a hatalomból, hogy én is hihsek benne.

MIRDAD: Ha Isten felszabadítása az emberben varázslat, akkor Mirdad varázsló. A varástudományom bizonyítékait és megnyilvánítását kívánod?

Íme, nézd: én vagyok a bizonyíték és a kinyilvánítás.

Rajta most! Végezzétek el, amiért jöttetek!

Herceg: Nagyon jól eltaláltad, hogy másért jöttem ide, nem azért, hogy a bolondságaidal terheljem a fületem. Bethar hercege másfajta varázsló, és most mindjárt be is mutatja művészetét.

(Embereihez fordulva.) Hozzatok bilincseket, és bilincseljétek meg kezét-lábát ennek az Isten embernek, vagy ember-Istennek, hadd mutassuk be neki és az övéinek, hogy milyen a mi varázserőnk.

Naronda: Mint a ragadozó vadállatok, a négy katona úgy vetette magát a Mesterre, és gyorsan megbilincseltek kezét, lábát. A Hetek egy pillanatig kővé dermedten ülettek, és semmit sem értettek abból, ami a szemük előtt lejátszódott - nem tudták eldönteni, hogy mindez komédia, vagy valóság. A lezajlott csónya jelenet komolyságát Micayon és Zamora fogták föl leghamarabb. Mint két dühödt oroszlán, úgy ugrottak a katonákra, hogy földre döntsék őket, de megállította őket a Mester nyugodt és biztonságot sugárzó hangja.

MIRDAD: Hagyd, heves Micayon, hadd gyakorlják művészetüket. Hagyd, jó Zamora, hogy elvégezzék, amit el akarnak végezni. A bilincsek nem ilyesztik meg Mirdadot, mint ahogy a Fekete Szakadék sem ilyesztette meg. Hagyjátok, hadd örüljön Shamadam, hogy Bethar hercegének hatalmával összefoltozhatja tekintélyét. Ez a folt mindkettőjüket szétrepeszti majd.

Micayon: Hogyan maradjunk tétlenek, amikor a Mesterünket megbilincselik, mint egy közönséges bűnözőt?

MIRDAD: Semmit se aggódjatok miattam. Maradjatok békében. Ugyanezt teszik veletek is egy nap; de saját maguknak fognak kárt okozni, és nem nektek.

Herceg: Ez fog történni minden szélhámossal és zsivánnyal, aki arra vetemedik, hogy kigúnyolja a fennálló rendet és hatalmat.

Ez a szent ember (Shamadamra mutat) ennek a közösségnek a jog szerinti feje, és az ő szava itt a törvény mindenki számára. Ez a szent Bárka, amelynek a jótéteményeit élvezitek, az én védelmem alatt áll. Az én éber szemeim vigyázzák a sorsát, az én erős karom védelmezi a szent tetőt és minden tulajdonát. Kardom minden lezet levág, amelyik gonosz szándékkal nyúl feléje. Ezt mindenki vegye tudomásul, és e szerint járjon el!

(Újból az embereihez fordulva:) Vigyétek el ezt a gazembert. Veszélyes tana máris majdnem lerombolta a Bárkát. Ha nem vigyázunk, és hagyjuk menni kártékony útján, akkor rövidesen királyságunkat és a földet dönti romba. Mostantól csak a komor falaknak hirdesse tanait Bethar börtönében. El vele!

Naronda: A katonák elvezették a Mestert, a herceg és a gőgösen örvendező Shamadam pedig követték őket. A Hetek is követték ezt a baljós menetet, szemeiket a Mesterre függesztve; ajkaikat a fájdalomtól szorosan összezárták, szívüket pedig rázta a zokogás.

A Mester határozott és biztos léptekkel, magasra emelt fejjel és nyugodtan ment. Egy kicsit távolabbról visszanézett ránk, és így szólt:

MIRDAD: Tartsatok ki szilárdan Mirdad mellett! Nem hagylak el benneteket addig, amíg vízre nem bocsátom a Bárkát, és át nem adom nektek a parancsnokságot.

Naronda: Ezek a szavak sokáig viszhangzottak a fülünkben, a láncok nehéz csörgésétől kísérve.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Shamadam hiába próbálja megnyerni magának
a testvéreket.

Mirdad csodálatos módon visszatér, és Shamadam
kivételével minden testvérnek a hit csókját adja

Naronda: Eljött a tél, bőséges hóeséssel, fehéren harapós hideggel.

Csendesen és mozdulatlanul álltak a hóba burkolt hegyek. Csak lennt a völgyben lehetett látni imitt-amott egy-egy sápadtzöld foltot és egy-egy folyó ezüst szalagját, amint a tenger felé kanyargott.

A Hetek ide-oda hánykolódtaka remény és a kétség között. Micayon, Micaster és Zamora reménykedtek benne, hogy a Mester visszatér, ahogyan ígérte. Ezzel szemben Benoon, Himbal és Abimar, kétségek rabjaként nem hittek ebben. De mindannyiunka egyformán gyötörte a magány és a kínzó hiábavalóság érzése.

A Bárka hideg volt, szomorú és barátságtalan. Jeges csendet árasztottak magukból a falak, Shamadam szünni nem akaró erőfeszítései ellenére, hogy valami életet és meleget leheljen közéjük. Ugyanis amióta Mirdadot elvitték, Shamadam megpróbált minket a jóságába fojtani. Elárasztott minket a legjobb enivalókkal, a legfinomabb borokkal, de az étel nem táplált, és a bor nem vidított fel. Sok fát és szenet elégetett, de a tűz nem melegített. Nagyon udvarias és látszólag kedves volt velünk, de udvariassága és kedvessége egyre jobba eltávolított bennünket tőle.

Shamadam hosszú ideig nem említette a Mestert. Végül azonban megnyitotta a szívét, és a következőket mondta:

Shamadam: Rosszul ítélték meg engem testvéreim, ha azt gondoljátok, hogy nem szerettem Mirdadot. Éppenséggel teljes szívemből sajnálom őt.

Mirdad biztosan nem rossz ember, de veszélyes álmodozó, és a tan, amit hirdet, gyakorlatilag megvalósíthatatlan és hamis a künyörtelen tények és gyakorlat világában. Rá és a követőire targikus végzet vár a kemény valósággal történő első találkozáskor. Effelől tökéletesen biztos vagyok. Testvéreimet szeretném megmenteni ettől a szerencsétlenségtől.

Mirdadnak nagyon jól forog a nyelve,, mert az ifjúság meggondolatlansága ösztönzi, de a szíve vak, makacs s istentelen. Míg az én szívemben az igaz Isten félelme lakozik, és sok év tapasztalata, amely súlyt és tekintélyt ad az ítéletemnek.

Ki irányíthatta volna ennyi éven át a Bárkát nagyobb haszonnal, mint én? Hát nem éltem-e veletek ennyi éven keresztül, és nem voltam-e egyszerre testvéretek és atyátok? Nem részesült-e a lelkünk a béke áldásában, kezünk pedig a bőség gazdagságában? Miért engedjük meg akkor, hogy egy idegen lerombolja, amit ennyi éven keresztül építettünk; hogy elhintse a bizalmatlanságot ott, ahol a bizalom uralkodott, és háborút indítson ott, ahol a béke volt a király?

Kész bolondság, testvérek, elengedni egy madarat, amelyet biztosan a kezünkben tartunk, tíz olyanért, amely a levegőben repül. Mirdad azt akarta, hogy elhagyjátok ezt a Bárkát, ami oly sok éven keresztül adott nektek otthont, és megtartott benneteket Istenk özelében; ami mindent mgadott nektek, amit csak halandó kívánhat, biztonságban őrzött benneteket a viláf zshivájától és tolongásától. Mit ígért ő nektek cserébe? Szenvedést, csalódásokat, és szegénységet, véget nem érő harcokat és még sok más rosszat ígért nektek.

Így bárkát ígért nektek a levegőben, a nagy semmiben - egy gyermeki fantázia szüleménye - egy édes lehetetlenség. Talán bizony bölcsebb ő, mint Noé atyánk, az Anyabárka alapítója? Nagyon fáj nekem, hogy ilyen bolondságokra egyáltalán figyelmet fordítotok.

Lehet, hogy vétkeztem a Bárka szent hayományai ellen, amikor barátomnak, Bethar hercegének erős és védelmező karját hívtam Mirdad ellen segítségül. De szívemben a ti érdeketeket tartottam szem előtt, s már ez is igazolja, ami tettem. Meg akartalak menteni benneteket és a Bárkát, még mielőtt túl késő lett volna. Isten velem volt, és én megmentettelek titeket.

Örvendjete hát velem, testvérek, és adjunk hálát az Úrnak, hogy megmentett bennünket annak a gyalázatától, hogy bűnös szemeink tanúi legyünk a Bárka elpusztításának. Ami engem illet, én nem is élném túl ezt a szégyent.

Most azonban újra Noé Istenének, az ő Bárkájának és a ti szolgálatotoknak szentelem magam, szeretett testvéreim. Legyetek újra olyan boldogok, mint egykor, hogy az én boldogságom bennetek teljessé válhasson.

Naronda: Shamadam sírt, amikor ezeket a szavakat mondta, de szánalmasak voltak a könnyei, mert magára maradt velük; könnyeinek nem akadt társa sem szíveinkben, sem szemeinkben.

Egyszer egy reggelen, amikor a Nap éppen, hogy csak megjelent a hegyek csócsai fölött, először egy hosszú borongós időszak után, Zamora vette a hárfáját és énekelni kezdett.

Zamora:

A dal megfagyotthátfám hideg ajkain.

Megfagyott az álom is
hárfám jégbezárt szívében.

Hol van a lány szellő,
amely megolvasztja dalodat,
ó hárfám?
Hol van a kéz, amely
kiszabadítja az álmodat,
ó hárfám?
Bethar börtönében

Koldus szél, menj,
és kérj nekem egy dalt
Bethar börtönének láncaitól.
Ravasz napsugár, menj,
és lopj számomra egy álmodat,
Bethar börtönének láncaitól.

Sasomnak szárnyai
kiterjeszkedtek az égben,
és király voltam én alattuk.
Most csak elhagyott árva vagyok,
és a bagoly az úr az egemen,
mivel az én sasom
távoli fészekbe repült:
Bethar börtönébe.

Naronda: Egy könyecsepp gördült le Zamora arcán, amint kezei erőtlenül lehullottak, s fejét mélyen hárfája fölé horgasztotta. Ez a könyecsepp szabad utat engedett elfojtott szomorúságunknak, megnyitva szemeink zsilipjeit.

Micayon talpra ugrott és hangosan kiáltott: "Mindjárt megfulladok!", az ajtóhoz ugrott és kirohant a szabadba. Zamora, Micaster és én követtük őt az udvarra, egészen a kolostor külső kapujáig, amin túl a testvérek nem mehettek. Micayon egy erőteljes mozdulattal felrántotta a kapu tolózársját, és mint amikor egy tigris szabadul ki a ketrecéből, egy nagy ugrással a kapun kívül termett. Mi hárman pedig rohantunk Micayon nyomában.

A Nap ragyogóan és melegen sütött, a sugarai vakítóan verődtek vissza a hó fagyos felületéről. Hótól borított kopár hegyvonulatok hullámzottak előttünk, a fénytől mesés színekbe öltözve, körös-körül, ameddig a szem ellátott. Mindenütt olyan mély csend honolt, hogy szinte belefájdult a fül, csak a lépteink alatt megcsikorduló hó törte meg ezt a varázst. A levegő, bár metsző hideg volt, mégis úgy simogatta a tüdönket, hogy eddig ismertlen könnyedséggel lélegezhettünk.

Még Micayon hangulata is teljesen megváltozott, amikor megállt, hogy felkiáltson: "Milyen jó is az, hogy tudunk lélegezni! Csak egyszerűen lélegezni!" És valóban úgy tűnt, mintha életünkben először éreztük volna a szabad lélegzés örömét, és most értettük volna csak meg a lélegzés értelmét.

Már mentünk egy jó darabot, amikor Micaster hirtelen észrevett egy sötét foltot egy távoli dombon. Néhányan azt gondoltuk, hogy magányos farkas, mások meg, hogy szikla, ameleget a szél megtisztított a hótól. De miután észrevettük, hogy az alak a mi irányunkba mozog, úgy döntöttünk, hogy mi is arrafelé irányítjuk a lépteinket. Minél jobban közeledett, annál inkább emberi formát kezdett öltetni. Micayon hirtelen nagyot ugrott, és így kiáltott: "Ő az! Ő az!"

Ő volt az - az ő könnyed járása, az ő méltóságteljes tartása, az ő nemesen felemelt feje. A játékos szél bujócskát játszott leomló öltözetében és gondtalanul cirógatta hosszú, fekete fürtjeit. A nap gyöngéden érintette a borostyán-barna arcot, a sötét és álmodozó szemek ugyanúgy ragyogtak, mint korábban, a bizakodó derű és a győzedelmes szeretet hullámaint küldték maguk elé. Fa saruba bújtatott finom lábaira ragyogó rózsákat csókolt a fagy.

Micayon ért elsőnek oda hozzá. Sírva és nevetve vetette a lábaihoz magát, mintegy magán kívül csak ezt ezt hajtogatva: "Most éled újjá az én lelkem".

A másik három ugyanígy cselekedett, de a Mester mindegyikünket egyenként felemelte, és végtelenül gyöngéden magához ölelte, és így szólt:

MIRDAD: Fogadjatok a hit csókját. Mától fogva a hitben fogtok elaludni és hitben fogtok ébredni is; a kétség soha többé nem fog párnáitokon fészket rakni, sem a lábaitokat nem bénítja meg tétovázással

Naronda: A többi négy, akik a Bárkában maradtak, amikor meglátták a Mestert a kapuban, először kísértetnek vélték, és nagyon megijedtek. Amikor azonban megszólalt és mindegyiküket nevére nevezve üdvözölte őket, lábaihoz vetették magukat, az egy Shamadam kivételével, aki szinte kővé dermedt székében. A Mester mindegyikükhöz úgy szólt, és mindegyikkkel úgy tett, mint azokkal, akikkel kint találkozott.

Sahamadam üres tekintettel nézte mindezt, tetőtől talpig reszketett, arca holsápadtra vált, ajkai rángatóztak, kezeivel céltalanul az övében kotorászott. Végül hirtelen lecsószott a székről. Négykézláb odanászott ahol a Mester állt és Mirdad lábait átölelve, arcát a földhöz szorítva, görcsösen így szólt: "Én is hiszek". A Mester őt is felemelte, de anélkül, hogy megcsókolta volna, ezt mondta:

MIRDAD: Sahadam erős teste a félelemtől reszket, a félelem mondatja vele: "Én is hiszek".

Shadam reszket és leborul a "varázslat" előtt, ami Mirdadot kiszabadította a Fekete Szakadákából és Bethar börtönéből. És Shamadam fél a megtorlástól. De Shamadam ne féljen ettől, hanem inkább hagyja, hogy a szíve megforduljon az igaz hit felé.

A félelem hullámain született hit csak a félelem tajtéka, a félelemmel együtt emelkedik fel, majd azzal együtt tűnik is el. Az igaz hit csak a szeretet szárán szökken virágba. Gyümölcse a belátás. Ha félsz Istentől, nem hiszel Istenben.

Shadam: (Szemeit folyton a földre szegezve hátrál) Shamadam egy szerencsétlen és száműzött a saját házában. Engedd meg legalább, hogy ha csak egy napig is, de a szolgád lehessen, és hozzassak egy kis húzt és valami meleg ruhát. Biztosan nagyon éhes vagyok és átfagyta ebben a hidegben.

MIRDAD: Van nekem mit ennem, amiről nem tudnak a konyhák, és van ami melegítsen engem, ami nem a fonott gyapjútól vagy a tűznyelvektől kell kölcsönözni. Bár csak Shamadamnak több lenne az én táplálékomból és az én melegemből, és kevesebb másfajta élelemből és tüzelőanyagból!

Nézd! A tenger eljött a magasságokba, hogy itt töltsen a telet. És a hegyek örülnek, hogy a megfagyott tenger ad nekik köpenyt, amibe burkolózkodhatnak.

A tenger is örül, hogy egy kis ideig ilyen csendesen és varázslatosan pihenhet, de ez csak egy kis ideig tart. Mert nemsokára eljön a tavasz és a tenger, mint az álomból ébredő kígyó, kitekredik és követeli a zálogba adott szabadságát. Újra partról parta szökell majd, és felszállva a levegőbe bebarnagolja az eget, s ott szórja szét magát, ahol kedve tartja.

De vannak emberek, Shamadam, akik mint te is, örök télben és örök álomban töltik az életüket. Ezek azok, akikhez még nem jött el a tavasz hírnöke. Nézd! Mirdad ez a hírnök. Mirdad az élet hírnöke, és nem a halál harangja. Meddig akarsz még halálos álmodban maradni?

Hidd el Shamadam, hogy az élet, amit az emberek élnek, és a halál, amit halnak csak egy álom. Én azért jöttem, hogy felébresszem az embereket álmukból, és kihívjam őket a barlangokból és az üregekből a halált nem ismerő élet szabadságába. Higgy nekem a te saját érdekedben, és ne az én kedvemért.

Naronda: Shamadam mozdulatlanul állt, és nem szólt egy szót sem. Benoon suttogva kért, kérdezzem meg a Mestert, hogy an sikerült megmenekülnie Bethar börtönéből, de

---

nyelvem nem engedelmeskedett a kérésnek, a Mester viszont rögtön kitalálta, hogy mit szeretnék megtudni.

MIRDAD: Bethar börtöne nem börtön többé. Szent hely lett belőle. Bethar hercege már nem herceg. Reménykedő zarándokká vált, amilyenek ti is vagytok.

Még egy sötét börtön is ragyogó világítótoronny válhat, Benoon. Még egy gőgös herceget is meg lehet győzni arról, hogy letegye koronáját az igazság koronája előtt. Még a csikorgó láncok is játszhatnak égi zenét. Semmi sem csoda a szent belátás számára, ami az egyetlen csoda.

Naronda: A Mester szavaira, miszerint Bethar hercege lemondott a hatalmáról, mintha villámcsapás érte volna Shamadamot. Hirtelen olyan hevesen és görcsösen kezdett el rángatózni, hogy komolyan aggódtunk az életéért. A görcsök végül ájuláshoz vezettek, s csak igen fáradtságos munka után sikerült őt végül újra magához téríteni.

HARMINCADIK FEJEZET

A Mester felfedi Micayon álmát

Naronda: Már jóval azelőtt, hogy a Mester visszatért volna Betharból, és azután is megfigyeltük, hogy Micayon úgy viselkedik, mintha gondok nyomasztanák a lelkét. Legtöbbször visszahúzódott, keveset beszélt, keveset evett, és csak nagyritkán hagyta el celláját. Titkát még velem sem akarta megosztani. Minannyian csodálkoztunk, hogy a Mester semmit sem mondott, vagy tett, hogy enyhítse fájdalmát; pedig igen-igen szerette őt.

Egyszer, amikor Micayon a többiekkel együtt a tűznél melegedett, a Mester a nagy honvágyról kezdett beszélni.

MIRDAD: Egyszer egy embernek volt egy álma. Íme ez volt az álom:

Egy nagy, mély és hangtalanul hömpölygő folyó zöldellő partján látta magát. A parton mindenféle korú és beszédű férfiak, nők és gyermekek sokaságát látta, mindannyiuknál különböző nagyságú és színű kerek volt, amelyeket szüntelenül fel-alá hajtottak a folyóparton. A sokaság ünnepi ruhát viselt és azért jött, hogy ünnepeljen és mulatozzon. A vidám zsvaj betöltötte az egész környéket. Mint a nyughatatlan tenger, úgy hullámozott az egész tömeg föl és alá, előre és vissza.

Csak ő egyedül nem volt ünnepi ruhába öltözve, mert nem tudta, hogy itt ünnep van. Csak nála nem volt semmilyen kerék, ameleget forgathatott volna. Bárhogy is hegyezte a fülét,

---

egyetlen szót sem értett a soknyelvű sokaság beszédéből, amely valahogyan mégis hasonlított az ő nyelvére. Bárhogyan is erőltette a szemét, egyetlen ismerős arcon sem tudta megpihentetni a tekintetét. Ráadásul a sokaság egyre közelebb jött hozzá, sokatmondó pillantásokat vetett irányába, mintha azt mondaná: "Ki ez a mulatságos idegen?" Hirtelen megértette, hogy az ünnepség nem az ő ünnepe, s hogy ő teljes mértékben idegen ott. Ekkor nagy fájdalmat érzett a szívében.

Egyszer csak nagy lármát hallott a part felső része felől, amire látta, hogy atömeg térdre borul, kezeikkel eltakarják a szemüket, fejükkel a földet érintik, kétfelé válva középen egyenes és keskeny folyosót hagyva végig a folyó mentén. Egyedül ő maradt állva, ennek a folyosónak a kellős közepén, nem tudva hova forduljon, vagy mit tegyen.

Amikor körülnézett, hogy honnan jön az a szörnyű láрма, egy hatalmas bikát pilantott meg, amint szájából tűznyelveket okádva, orrlukaiból pedig füstfelhőket eregetve a szabadon hagyott folyosón nekiiramodik, mint a villám. Rémülten nézett a tomboló állatra, azt keresve, merre menekülhetne, de se jobbra, se balra nem talált kijáratot. Úgy érezte odaragadt a földhöz, és biztosar vette a végétét.

Pontosan abban a pillanatban, amikor már érezte a bika szájából kijövő tűz forróságát és a folytogató füstöt, egyszer csak fölemelkedett a levegőbe. A bika lent maradt a földön, még több tüzet és füstöt okádva feléje: de ő egyre magasabbra és magasabbra emelkedett, s noha éreztemég a tüzet és a füstöt, kezdett egyre jobban bízni abban, hogy a bika már nem fog tudni ártani neki. Így folytatta az útját a folyón túl.

A zöld partot nézve látta, hogy a tömeg még mindig térdepel, a bika pedig tűz és füst helyett most nyilakat lő utánna. Hallotta a nyílvezzők sziszegését a füle mellett, néhány közülük kiszakította a ruháját, de egyik sem érintette a testét. Végül a bika, a sokaság és a folyó eltűntek a szeme elől, de ő csak szállt tovább.

Kietlen, felperzselt föld felett repült, amelyen életnek semmi nyoma sem látszott. Végül leereszkedett egy magas és meredek hegy lábánál, amelyen nemhogy fű nem nőtt, de még egy gyík vagy hangya sem látszott sehol. S mégis úgy érezte, hogy az útja valahol itt vezet fel a hegyre.

Sokáig keresgélt boztonságos, felfelé vezető út után, de csak alig észrevehető ki ösvényt talált, amilyenen csak a kőszáli kecskék tudnak felmenni. Úgy döntött, nekivág ennek az ösvénynek.

Alig haladt néhány száz lépést az ösvényen, amikor nem is olyan messze, bal kéz felé észrevett egy szélesen és enyhén kanyargó utat. Amint megállt és éppen el akarta hagyni a

---

keskeny ösvényt, látta, hogy a széles út emberfolyammá alakul át, ahol az emberek egyeik fele fölfelé kapaszkodik nagy erőfeszítéssel, a másik fele pedig fejvesztve roha lefelé. Férfiak és nők megszámlálhatatlan sokasága küszködött, hogy feljebb juthasson, de csakhamar hanyat-holmlók gurultak lefelé, miközben úgy kiáltoztak, hogy az embernek megszakadt a szíve.

Emberünk egy ideig figyelte ezt a hátborzongató jelenetet, míg végül arra a következtetésre jutott, valahol fenn a hegyen egy óriási örültek házának kell lennie, és azok, akik a hegyen lefelé bukdácsolnak, az onnan megszökött betegek. Folytatta hát kanyargós útját, hol elesve, hol újra felállva, de mindig egyre feljebb és feljebb jutva.

Bizonyos magsságban az emberfolyam kiszáradt, a folyómeder pedig teljesen eltűnt. Megint egyedül találta magát a komor hegyen; nem volt kéz, amely megmutathatta volna az utat, egyetlen hang sem, amely megerősíthette volna apadó bátorságát s megacélozhatta volna gyorsan fogyó erejét, nem volt más csak a hit, hogy útja a csúcsra vezet.

Ment tovább, lassan vánszorogva, saját vérével festve az ösvényt. Sok lélekölő erőfeszítés után olyan helyre ért, ahol a föld sima volt és nem borították el a sziklák. Leírhatatlan öröm töltötte el, amikor itt-ott néhány fűcsomót pillantott meg a földön. A pázsit olyan finom volt, a talaj olyan bársonyos, a levegő olyan illatos és megnyugtató, hogy úgy érezte, az utolsó csepp erő is elszáll belőle. Elnyújtózott és álomba zuhant.

Arra ébredt, hoy valaki kezét megérintve így szól hozzá: "Ébredj! Már látni a hegy csúcsát. Ott fenn vár rád a tavasz."

Egyragyogóan szép fiatal lány keze és hangja volt ez, egy paradicsomi lényé, aki ragyogó fehér ruhába volt öltözve. A lány kedvesen kézen fogta a férfit, aki új életre kelve és felfrissülve egyenesedett fel. Ekkor a férfi megpillantotta a hegycsúcsot. Belélegezte a tavasz illatát. De alighogy nekiindult, hogy az első lépéseket megtegye, egyszerre csak felébredt álmából.

Mit tenne Micayon, ha egy ilyen álomból ébredve egy közönséges ágyon találná magát, közönséges négy fal közé zárva, de még mindig a gyönyörű, fiatal lány képe ragyogna a lelki szemei előtt, és szívében a hegycsúcs ragyogó levegője illatozna?

Micayon: (Mintha megcsípték volna.) De hiszen én vagyok az álmodó, és enyém ez az álom. És enyém a lány képe, és a hegycsúcs is. Ez az álom kísért engem mind a mai napig, és nem hagy nyugodni. Még saját magam számára is idegenné tett. Miatta van, hogy Micayon már nem ismeri Micayont.

Nem sokkal azután álmodtam mindezt, hogy téged Betharba vittek. Hogyan lehet az, hogy most itt teljes részletességgel el tudod mondani? Milyen ember vagy te, aki előtt még az emberek álmai is nyitott könyvként állanak?

Oh! Micsoda szabadságot éreztem annak a hegynek a csúcán! És milyen gyönyörű volt az a fiatal lány! Milyen közönséges ehhez képest minden! Még saját lelkem is elhagyott az ő kedvükért. Csak azon a napon éreztem, hogy a lelkem visszatér, amikor láttalak visszatérni Betharból. Akkor nyugodtnak és erősnek éreztem magam. De ez az érzés újra elhagyott, és most megint úgy érzem magam, mintha láthatatlan kötelek szaggattak volna széjjel.

Oh, ments meg engem, erős testvérem! Elemészt engem ez a látomás!

MIRDAD: Nem tudod mit kérsz, Micayon. Azt akarod, hogy mentsenek meg a megmentőtől?

Micayon: Csak attól a kibírhatatlan kintől szeretnék megmenekülni, hogy ennyire otthontalan legyek egy ennyire otthonos világban. A hegycsúcson szeretnék lenni azzal a fiatal leánnyal.

MIRDAD: Örvendezz, mert a szívedet a nagy honvágó kerítette hatalmába, és ez annak a megmásíthatatlan ígérete, hogy megtalálsz hazádat és otthonodat, és felérsz a hegycsúcsra a fiatal leánnyal.

Abimar: Kérlek, beszélj nekünk erről a honvágóról! Mik a jelei, hogyan tudjuk felismerni?

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

A nagy honvágó

MIRDAD: Olyan a nagy honvágó, mint a gomolygó köd. A szívből kiáradva körbejárja a szívet, akár a tengerből és a földből fölszálló ködpára, mely elmossa a földet és a tengert is.

Ahogy a köd elfedi a szemek előtt a látható világot és maga válik az egyedüli valósággá, úgy ez a honvágó elfojtja a szív érzéseit, és saját maga válik az egyetlen uralkodó érzéssé. Bár látszólag sem formája, sem célja nincs, és vak is, amilyen vak csak a köd lehet - de mint köd, mégis telve van megszületetlen formákkal, és jól meghatározható célja van.

A nagy honvágó a lázhoz is hasonló. Mint ahogy a láz tüzet fog a testben, hogy aláássa annak életerejét, miközben elégeti a benne levő mérgeket, úgy ez a honvágó is, a szív lázából

---

megszületve elgyengíti a szívet, miközben felemésztí a tisztátalanságokat és minden fölösleges dolgot.

A nagy honvágy a tolvajhoz is hasonlatos. Mint ahogy a surranó tolvaj, aki megszabadítja áldozatát a terhétől, de keserűséget hagy maga után, úgy szabadítja meg a honvágy észrevétlenül terheitől a szívet, amit mégis vigasztalhatatlanul és a terhek hiányának terhével hagy magára.

Széles és zöld az a folyópart, ahol az emberek, férfiak és nők áttáncolják, áténeklük, átküszködik és átsiratják tovatűnő napjaikat. De rémisztő az orrán-száján tüzet és füstöt okádó bika, amelytől reszketve rognak a földre a térdek, amelytől ajkara fagynak a dalok, és a könnyben úszó szemekhez ragadnak a szempillák.

Széles és mély a folyó, amely elválasztja őket a túlsó parttól. A másik partra át nem úszhatnak, sem evezős, sem vitorlás csónakkal át nem juthatnak. Kevesen, nagyon kevesen vannak, akik megpróbálnak gondolatban átkelni a folyón. Mindenki szinte kivétel nélkül mindenki azon igyekszik, hogy foggal-körömmel a jól megszokott partba kapaszkodjon, ahol pörgetheti kedvenc idő-kerekét.

Annak, akit a nagy honvágy megragadott, nincs kedvenc játékkarikája. Egy feszületn munkálkodó és idő után rohanó világban csak ő a munkátlan és neki nincs miért rohannia. Az oly szépen öltözött, ékes beszédű és jó modorú emberek között csak ő mezítelen, ő hebeg és ő viselkedik esetlenül. Nem tud nevetni a nevetőkkel, és nem tud sírni a sírókkal. Az emberek esznek, isznak, és örömük telik az evésben és ivásban -az ő étele azonban sótlan, itala pedig ízetlen lesz a szájában.

Mindenkinek van társa, vagy társat keres - csak ő jár egyedül, ő alszik egyedül, és ő álmodja egyedül az álmait. A többiek tele vannak világi szellemmel és világi bölcseséggel - csak ő ostoba és tudatlan. A többiek kényelmes zugokat birtokolnak, amiket otthonuknak neveznek - egyedül ő otthontalan. A többiek a föld bizonyos pontjait a szülőföldjüknek nevezik, amelynek a dicsőségére hangis himnuszokat zengenek - csak ő nem talál olyan helyet a földön, amelynek a dicséretét zenghetné, s amelyet szülőföldjének nevezhetne. Mert lelki szemeit a másik parta függeszti.

A látszólag oly éber világ közepette alvajáró, akit a nagy honvágy megragadott. Őt egy olyan álm ragadja magával, amit a körülötte lévők nem látnak és nem éreznek - ezért csak vállukat vonogatják, és titokban megmosolyogják. Amikor azonban a félelem istene - a tüzet és füstöt okádó bika - feltűnik a színen, ők a port harapják, míg a holdkóros, akit

megmosolyogtak, és akire a vállukat vonogatták, a hit szárnyán fölébük és a bika felé emelkedik, messzi átrepül a túlsó partra, és ott találja magát a Meredek Hegy lábánál.

Terméketlen, kopár és elhagyatott a föld, amely fölött az alvajáró elröpül. De erősek a hit szárnyai - és ő csak száll tovább.

Komor, csupasz és vérfagyasztó a hegy, amelynek lábánál földet ér. De rettenthetetlen a hit szíve - és az ember szíve bátran tovább lüktet.

Sziklás, csúszós és alig észrevehető a hegyre felvezető ösvény. De a hit keze gyöngéd, a lábai biztosak, szeme pedig éles, s így az ember feljut a hegyre.

Útja során olyan férfiakkal és nőekkel találkozik, akik a széles és sima úton próbálnak feljutni a hegyre. Ezek azok, akiket a kis honvágy ragadott meg, akik el akarják ugyan érni a hegycsúcst, de vezetőjük sánta és vak. Mert vezetőjük az a hit, amely csak abban hisz, amit a szem lát és a fül hall, amit a kezekkel tapintani lehet, amit az orr és a száj révén érezni lehet. Néhányan közülük csak a hegy bokájáig jutnak. Vannak akik elérnek a hegy térdéig, egyesek a csípőjéig, és nagyon kevesen a derekáig. De végül mindegyikük anélkül buk fencezik vissza a hegyoldalra a vezetőjével együtt, hogy legalább egy pillantást vethetett volna a hegy gyönyörű csúcsára.

Láthatja-e szem mindazt, amit látni kell, és hallhatj-e fül mindent, ami hallani való? Meg tud-e mindent tapintani a kéz, ami létezik, és érezhet-e az orr minden illatot? Minden ízt megízlelhet-e a nyelv? Az érzékek csak akkor fognak valóban észlelni, és akkor válnak a csúcsra való felemelkedés valódi lépcsőfokaivá, amikor az isteni képzeletből született hit siet a segítségükre.

A hitet nélkülöző érzékszervek a legmegbízhatatlanabb vezetők. Simának és szélesnek látszik ugyan az általuk mutatott út, de tele van rejtett csapdákkal és kelepccsel - akik ezen próbálják meg elérni a megszabadulás csúcsát, elpusztulnak az úton, vagy visszacsúsznak és visszabukfenceznek a hegy lábához, ahonnan elindultak, ahol törött csontjaikat ápolgathatják és nyílt sebeiket gyógyíthatják.

Azok a kis honvágyemberei, akik az érzékszerveikkel fölépítettek egy világot, de hamarosan kicsinek és fullasztónak találják - így egy tágasabb és szellősebb otthonra vágyunk. De ahelyett, hogy új anyagokat és új építőmestert keresnének, a régi anyagokat gyűjtik össze, és ugyanazt az építést - az érzékeket - hívják, hogy tágasabb otthont tervezzen és építsen nekik. Alighogy felépült ez az új otthon, máris éppoly kicsinek és fullasztónak találják, mint amilyen a régi volt. Így rombaolnak és építenek szakadatlanul, és sohasem tudják felépíteni azt az otthont, amely megadná nekik azt a kényelmet és szabadságot, amire vágyanak. Mert az őket

---

---

megcsalókat hívják segítségül, hogy megszabaduljanak a csalástól. Olyanok, mint a hal, amelyik kiugrik a serpenyőből és beleveti magát a tűzbe: csak azért futnak el az egyik délibáb elöl, hogy egy másik, nagyobb délibáb csaphassa be őket.

A nagy honvágy és a kis honvágy emberei között vannak a nyúl-emberek hatalmas tömegei, akik nem éreznek semmilyen honvágyat sem. Megelégednek azzal, hogy üregeket ásnak, azokban élnek, szaporodnak és halnak, úgy találják, hogy az üregek nagyon elegánsak, tágasak és melegek, s el nem cserélnék semmilyen királyi palota ragyogásáért sem. Az alvajárókon csak gúnyolódnak, különösen azokon, akik a magányos utat járják, ahol a lábnyomok ritkák és alig észrevehetőek.

Mint a sasfiók, amelyet a baromfiudvar tyúkjá költött ki és annak csibéivel zártak össze, olyan a nagy honvágy embere a felebarátai között. Csibe-testvérei és a tyúkmama szeretnék, hogy a fiatal sas szokásai és viselkedése ugyanolyan legyen, mint az övék, ugyanúgy éljen, mint ők - a fiatal sasfiók pedig azt szeretné, hogy a többiek legyenek olyanok mint ő: akik szabadabb levegővel és végtelen éggel álmodnak. Hamarosan azonban idegennek és nyomorultnak érzi magát közöttük - mindenki csak megcsipkedi, még az anyja is. De a magasságok hívása hangos a vérében, a tyúkketrec bűzét pedig egyre nehezebben viseli az orra. Mégis csendben elvisel mindent amíg ki nem nő a tolla. Ekkor felszáll a magasba, szeretetteljes búcsúpillantást vet régi testvéreire és anyjára, akik vidáman kotkodácsolva keresik a magokat és a férgeket a földben.

Örvendezz, Micayon. A próféták álma a tied. A nagy honvágy kicsivé tette számodra a világot, és idegenné tett benne. Kiszabadította képzeletedet az érzékszervek zsarnoki karmai közül, a képzelet pedig elvezetett téged a hitedhez.

A hit magasan a megdermedt és folytogató világ fölé emel, és a kietlen úron át elvisz téged a Meredek Hegy csúcsáig, ahol minden hitet megpróbálnak és a kétség utolsó nyomait is kitisztítják belőled.

Az így megtisztított és győzedelmes hit visz el téged az örökzöld hegycsúcs határaihoz, és átad a belátás kezeibe. A hit a feladatát elvégezve visszavonul, és a belátás fogja vezetni lépteidet a hegycsúcs kimondhatatlan szabadságához, amely Isten és a megszabadult ember igazi, végtelen és mindent magában foglaló lakhelye.

Álld meg jól a próbát, Micayon. És álljátok meg jól, ti is, mind. Ha csak egy pillanatra ezen a magaslaton állhattok, már az is minden szenvedést megér. De ha mindig ebben a magasságban lakotok, az maga az Örökkévalóság.

Himbal: Nem emelnél fel minket most a te magaságodba, hacsak egy futó pillanatra is?

MIRDAD: Ne siess, Himbal, várd ki a te idődet. Ahol én szabadon lélegzem, ott elakad a te lélegzeted. Ahol én könnyedén járok-kelek, ott ihálnál és elbotlanál. Kapaszkodj a hitedbe, és a hit véghez fogja vinni a nagy művet.

Így tanítottam Noét.

Így tanítalak most titeket is.

HARMINCKETTIK FEJEZET

A bűnről és a fügefalevél-kötény lehullásáról

MIRDAD: Beszéltek nektek a bűnről, és azt is tudni vélitek, hogyan lett az ember bűnössé.

Azt mondjátok - és nem minden ok nélkül -, hogy ha az ember, ki Isten képmása és hasonmása, bűnös, akkor magának Istennek kell a bűn forrásának lennie. Kelepce rejlik itt a gyanútlan elme számára, és én nem szeretném, testvéreim, hogy ebbe a kelepcebe beleesetek. Szeretném ezért eltávolítani ezt a kelepcezt az utatokból, hogy ti is eltávolíthassátok azt a többiek útjából.

Nincs bűn Istenben, hacsak az nem bűn, hogy a Nap a gyertyának is ad a fényéből. Nincs bűn az emberben sem, hacsak az nem bűn, hogy a gyertya teljesen el akar égni a Napban, hogy így egyesüljön vele.

Bűn van viszont a gyertyában, amely nem akarja odaadni a fényét, át átkozza a gyufát és a kezét, amely meg akarja gyújtani a kanócat. Bűn lakozik tehát a gyertyában, amely szégyelli, hogy a Napban lobbanjon lángra, és ezért elbújik a Nap elől

Nem a Törvénynek való engedetlenség volt az ember bűne, hanem az, hogy elrejtette abbéli tudatlanságát, hogy nem ismeri a Törvényt.

Igen. A fügefalevél kötényben bűn rejtezik.

Nem olvastátok az ember bukásának történetét, amelynek megfogalmazása oly egyszerű és gyermekes, de jelentése oly fennkölt és sokatmondó? Nem olvastátok, hogy amikor az ember megszületett Isten kebeléből, olyan volt, mint egy gyermek Isten, tétlen, tehetetlen, nem-alkotó? Mert jóllehet rendelkezett az isteniség minden tulajdonságával, de mégis, mint minden újszülött, nem volt képes rá, hogy felismerje, még kevésbé pedig arra, hogy gyakorolja kimeríthetetlen képességeit és tehetségét.

Mint egy gyönyörű üvegcsébe zárt magányos mag, olyan volt az ember az Édenkertben. Az üvegcsébe zárt mag marad, és sohasem válik azzá a csodává, amely a héj alatt benne szunnyad. Hacsak nem ültetik a természetének megfelelő talajba, ami feltöri a héjat, és a tartalmát az életre és a fényre ösztönzi.

De az ember számára nem volt hozzá fogható táptalaj, ahova gyökeret eresztethetett volna, hogy onnan kihajtsa

Arca sosem tükröződhetett egyetlen rokon tekintetben sem. Ebben az emberi fülben sosem visszhangzott egyetlen emberi hang sem. Hangjára sohasem érkezett válasz egyetlen más emberi torokból sem. Magányosan vert ez a szív, mindig egyformán.

Magányos, végtelenül magányos volt az ember egy párosan elrendezett és sorsára hagyott világ közepén. Idegen volt saját maga számára is: nem volt munkája, amit végezhetett volna, sem terve amit követhetett volna. Az volt az Éden a számára, mint ami az újszülöttnak a kényelmes bölcső - a tétlen jólét állapota, egy gondosan berendezett üvegház.

A jó és gonosz tudásának fája és az élet fája is ott voltak mellette, karnyújtásnyira tőle - ő azonban nem akarta feléjük a kezét kinyújtani, hogy szakítson a gyümölcsükből és megízlelje azokat, mivel ízlése és akarata, gondolatai és vágyai, de még az élete is mind önmagába zárult, s minden arra várt, hogy lassan kibontakozzék. Ő azonban saját magától nem volt képes kibontakozni. Ezért jött létre belőle egy segítőtárs - kéz, amely segít a pólya számtalan tekervényét kigöngyölni

Honnan máshonnan támadhatott volna a segítsége, ha nem saját lényéből, amely istenisége folytán oly gazdag volt segítő erőben? És erre a legnagyobb figyelmet kell fordítani.

Éva nem új por, és nem új lélegzet, hanem ugyanaz a por és ugyanaz a lélegzet, mint Ádám. Csont a csontjából, és hús a húsából. Nem másik teremtmény jelent meg a színen; az önmagába záruló magányos Ádám ikerré lett - férfi-Ádámmá és nő-Ádámmá.

Így a magányos és sehol sem tükröződő arc társat és tükröt kap, a név, amelyet nem visszhangzott emberi hang sem, édes dallamokban kezd felcsendülni mindenfelé az Éden útjain. A magányos kebelbe zárt szív lassan érezni kezdi saját szívverésének a lüktetését egy társ kebelében dobogó baráti szív ütemében.

Így talál a szikra nélküli acél kovakövet, amely bőségesen csíhol belőle szikrákat. Így lobban lángra mindkét végén az addig világtalan gyertya.

Egy a gyertya, egy a kanóc és egy a láng, de úgy látszik, mintha a két ellentétes végén lobbanna fel. Így talál az üvegcsében levő mag táptalajt, ahol kicsírázhat és felfedheti rejtélyeit.

Így tesz szert kettősségre az öntudatlan egység, hogy a súrlódás és a kettősség ellentéte által saját egységére ébredhessen. Az ember ebben is hű képmása és hasonlatossága Istennek, mivel Isten - az Eredeti Tudat - kivetíti önmagából az Igét, az Ige és a tudat pedig a szent belátásban egyesülnek.

Nem büntetés a kettősség, hanem az egység természetében benne rejlő folyamat, amire szüksége van isteniségének fejlődéséhez. Milyen gyerekes is volna másképp gondolni ezt! Milyen gyerekes dolog azt hinni, hogy egy ilyen csodálatos folyamat végbemehetne hatvan-hetven év alatt, vagy akár hatvan-hetven millió év alatt!

Vagy talán olyan apróság lenne az Istenné válás?

Olyan kegyetlen és nyomorúságos gazda volna talán Isten, aki - noha rendelkezik az örökkévalósággal - nem ad többet az embernek, mint hatvan-hetven évet arra, hogy újra egységgé váljon és visszanyerje az Édent, most már teljesen tudatában saját isteniségének és istennel való egységének?

Hosszan kanyarog a kettősség útja, és bolondok azok, akik azt naptárakba akarják szorítani. Az örökkévalóság nem számol még csillagfordulókkal sem.

Amikor Ádám, a tétlen, tehetetlen, nem-alkotó lény megkettőződött, akkor azonnal cselekvővé vált, mozgalmassággal telítődött, képessé vált az alkotásra és a sokasodásra.

Mi volt Ádám első cselekedete, miután kettős lény vált belőle? Az, hogy evett a jó és gonosz tudásának fájáról, amivel világát is ugyanolyan kettőssé tette, mint amilyen maga is volt. A dolgok ekkor már nem olyanok voltak, mint egykor: ártatlanok és semlegesek. A dolgok vagy rosszakká vagy jókká váltak, hasznosakká, vagy ártalmasakká, kellemesekké vagy kellemetlenekké: két ellenséges tábor jött létre ott, ahol korábban csak egység volt.

És a kígyó, amely elámította Évát, nem a kettősség mélységes, tevékeny, bár tapasztalatlan hangja volt-e, amely önmagát ösztönözte cselekvésre és tapasztalatszerzésre?

Nincs mit csodálkozni azon, hogy Éva volt az első, aki meghallotta ezt a hangot, és engedelmeskedett neki. Éva volt a fenőkö, az eszköz, amely arra rendeltetett, hogy megnyilvánítsa társa szunnyadó erőit.

Nem képzeltek-e már el sokszor ennek az első emberi történetnek ezt az első asszonyát, amint az Éden fái között osonva feszülten figyel, és szíve hangosan ver, mint a kalitkába zárt madaré? Aki mindenfelé az őtána leselkedő szemek után kutatva nyújtja ki reszkető kezét, s nedves ajkakkal a kívánatos gyümölcsbe harap? Nem tartottátok-e vissza a lélegzeteteket is, amikor a gyümölcsöt leszakítja, s fogait a gyümölcs lágy húsába mélyeszti,

---

---

hogyan érezze a pillanatnyi édességet, amely örökkévaló keserűséggé vált számára és utódai számára is?

Nem kívántátok-e teljes szívetekből, hogy Isten állítsa meg Éva örült merészségét, hogy jelenjen meg előtte éppen abban a pillanatban, amikor ezt az esztelen cselekedetet végre akarja vinni, és ne csak azután, mint ahogy a történetben megesett? És miután Éva már elkövette ezt a tettet, nem kívántátok-e, hogy Ádám legyen elég bölcs és bátor ahhoz, hogy ne váljon bűnrészessé?

Mindazonáltal sem Isten nem lépett közbe, sem pedig Ádám nem állt ellen. És ez azért történt így, mert Isten nem akarta, hogy az ő hasonmása elveszítse a Vele való hasonlatosságát. Mert Isten akarata és terve volt az, hogy az ember végigmenjen a kettősség hosszú útján, hogy ezalatt kifejleszthesse saját akaratát és tervét, amellyel végrehajthatja saját egyesülését a belátás által. Ami Ádámot illeti, még ha akarta volna, akkor sem tudta volna visszautasítani a gyümölcsöt, amelyet a felesége nyújtott feléje. Kellett hogy egyék abból, egyszerűen azért, mivel a felesége már evett belőle, ők pedig egy test voltak, és így mindegyik felelős volt a másik cselekedeteiért.

Felháborodott vagy megharagudott talán Isten, mert az ember evett a jó és a gonosz tudása fájának gyümölcséből? Isten őrizz! Tudta ő, hogy az ember nem tehet másként, mint hogy eszik abból a gyümölcsből, és ő azt akarta, hogy az ember egyék belőle; de ő azt is akarta, hogy az ember előre tudja, milyen következményekkel jár majd, ha eszik abból a gyümölcsből, és legyen bátorsága viselni a következményeket. Az embernek pedig volt bátorsága ehhez. Az ember evett a gyümölcsből. És szembenézett a következményekkel.

A következmény pedig a halál volt. Amikor az Isten akaratából cselekvővé és kettőssé vált, meghalt a tétlen egység számára. Ezért van az, hogy a dolgokat kettőssé teszi, és így mindennek árnyékot ad. Így lett Ádám árnyéka Éva, és mindkettejük életének árnyéka a halál. De Ádám és Éva, noha a halál árnyéka borul rájuk, Isten életében továbbra is árnyék nélküli étellel bírnak.

Szüntelen összeütközés a kettősség; ebből az összeütközésből pedig az a tévképzet születik, hogy két szembenálló oldal létezik, amelyek önmaguk elpusztítására törekkenek. A valóság azonban az, hogy hogy ezek a látszólagos ellentétes oldalak kiegészítik, beteljesítik egymást, és kéz a kézben egyetlen célért dolgoznak: a szent belátás tökéletes békéjéért, egységéért és egyensúlyáért. A délibábok gyökerei azonban az érzékekbe kapaszkodnak, s nem is múlnak el, csak az érzékekkel együtt.

Ezért válaszolt Ádám a következőképpen Istennek, amikor Isten szólította őt, miután az ő szemei megnyíltak: "Hallottam a hangodat a kertben, és féltem, mivel meztelen voltam, és ezért elrejtöztem." S ezután: "... az asszony, akit Te nekem adtál, hogy társam legyen, ő adott nekem a gyümölcsből, és én megettem azt."

Éva pedig nem más, mint hús Ádám húsból és csont Ádám csontjából. Vegyétek alaposan szemügyre Ádámnak ezt az új énjét, aki miután a szemei megnyíltak, kezdte úgy látni magát, mint aki különbözik, el van választva és független Évától, Istentől és Isten minden teremtményétől.

Ez az én nem volt más, mint délibáb. A frissen megnyílt szemek délibábjá volt ez az Istentől elválasztott személyiség. Nem volt sem lényege, sem avlósága. Azért jött létre, hogy halála révén az ember megismerhesse saját valódi énjét, ami Isten énje. El fog párologni, amikor kihunynak a külső szemek és megvilágosodnak a belső szemek. Ez megzavarta ugyan Ádámot, de az értelmét ösztönözte, képzeletét pedig felajzotta. Énnel rendelkezni, amit teljes mértékben sajátjának tekinthetett valaki - ez valóban túl hízelgő és túl csábító az ember számára, aki nem volt tudatában semmiféle énnak.

Ádámnak hízelgett az énnak ez a délibábjá, és meg is kísértette őt. Noha szégyenkezett emiatt, mivel ez az én nagyon valótlan volt, vagy túl meztelen, mégsem akart megválni tőle, ellenkezőleg, teljes szívéből és újonnan született leleményességével ragaszkodott hozzá. Ezért fügefalevelekből kötényt varrt magának, amellyel elfedheti és magának megőrizheti meztelen személyiségét. És amely mögé elrejtőzhet Isten mindenhova elhatoló tekintete elől.

Így történt tehát, hogy a kettős emberről lehullott az Édennek, az öntudatlan, ártatlan boldogságnak az egysége, és így öltözött ő fügefalevél kötényekbe. Ekkor tüzes kardokat helyeztek közéje és az Élet Fája közé.

Az ember pedig kiment az Édenből a jó és a rossz kettős kapuján keresztül - de vissza fog térni oda a belátás egyetlen akpóján át. Az Élet Fájának hátat fordítva ment ki az Édenből - arccal az Élet Fája felé fordulva fog visszatérni. Hosszú és fáradtságos utazását meztelensége szégyenével kezdte meg, amit minden igyekezetével igyekezett elrejtetni - utazása végén kötény nélküli tisztaságával fog megérkezni, szíve pedig büszkén vállalja majd meztelenségét.

Ez azonban egészen addig nem fog bekövetkezni, amíg az ember a bűn által meg nem szabadul a büntől. Mert a bűn saját vesztét fogja okozni. És hol máshol vana bűn, ha nem a fügefalevél kötényben?

Igen, a bűn semmi más, mint az a korlát, amit az ember saját maga és Isten közé helyezett - mulandó énje és örökkévaló énje közé. Ami kezdetben egy maroknyi fügefalevél

---

volt, az idők folyamán hatalmas védőbástyává növekedett. Attól a pillanattól kezdve, hogy az ember elhagyta az Éden ártatlanságát, minden erejével azzal volt elfoglalva, hogy egyre több és több fügefalevelet gyűjtsön össze, hogy abból egyre újabb kötényeket készíthessen magának.

A lustábbak beérik azzal is, ha kötényük szakadásait szorgalmasabb felebarátaik által elhagyott rongyokkal foltozgassák. De a bűn ruházatán minden folt bűn marad, mivel csak a szégyent akarja tartóssá tenni, ami az ember első és igen szívbe markoló érzése volt Istentől való elválás után.

Tesz valamit az ember annak érdekében, hogy ettől a szégyentől megszabaduljon? Sajnos nem! Minden erőfeszítésével csak szégyent szégyenre halmoz, egyik kötényt teszi a másik fölé.

Mi más volna az ember művészete és műveltsége, ha nem mind egy-egy fügefalevél?

A birodalmak, a nemzetek, a faji megkülönböztetések, a vallások háborúi, nem a fügefalevél imádatának kultuszai-e mind?

A jó és a rossz törvénykönyvei, a becsület és a tisztességetelenség, az igazságosság és az igazágtalanság szabályai, a számtalan társadalmi hitvallás és megegyezés - nem csupa fügefalevélkötény-e mindez?

A próbálkozások, hogy felbecsülje a felbecsülhetetlent, hogy megmérje a megmérhetetlent, hogy behatárolja azt, ami túl van minden határon - mi más volna mindez, ha nem a már amúgy is agyonfoltozott ágyékkötő újrafoltozása?

Az ember mohó vágya az örömök után, amelyek telis-teli vannak szenvedéssel; a gazdagságot hajszoló kapzsiság, amely csak elszegényít; a hatalomszomj, amely csak leigáz; a nagyság utáni sóvárgás, amely csak jelentéktelenné tesz - nem újabb és újabb fügefalevél-e mindez?

Ebben a megrendítő rohanásban, hogy mezítelenségét eltakarja, az ember túl sok kötényt vett magára, amelyek az évek során úgy a bőréhez tapadtak, hogy már nem tudja megkülönböztetni a kötényeket a bőretől. És az ember levegő után kapkod, segítségért kiállt, hogy szabadítsák meg számtalan bőretől. De ebben az önkívületben, amellyel az ember mindent, de mindent megtesz, hogy terhétől megszabaduljon, éppen csak azt az egyet nem teszi meg, amitől valóban megkönnyebbülne, ez pedig a teher ledobása. Meg akar szabasulni sok fölös bőretől, ugyanakkor teljes erejével kapaszkodik beléjük. Meztelen akar lenni, mégis teljesen felöltözött marad.

Közel a kötények levetésének ideje. Azért jöttem, hogy segítsek nektek eldobni ezeket a szükségtelen bőroket - a ti fügefalevél kötényeiteket -, hogy így ti is segíthessetek mindazoknak, akik meg akarnak szabadulni az ő fölös kötényeiktől. Én csak megmutatom az utat - de mindenkinek saját magának kell megszabadulnia a saját kötényeitől, bármilyen fájdalmas is az.

Ne várjatok csodára, ami megment benneteket saját magatoktól, és ne félljetek a fájdalomtól sem, mert ha majd mezítelenek lesztek, fájdalmaitokat a belátás örökké tartó örömmé fogja változtatni.

Ha szembenéztek saját magatokkala belátás mezítelenségében, és Isten így szólít titeket, azt kérdezve: "Hol vagytok?" - ne szégyelljétek magatokat, és ne félljetek, ne is rejtőzzetek el Isten elől. Éppen ellenkezőleg, maradjatok szilárdak, és félelem nélkül, isteni erővel válaszoljatok Istennek.

"Ímhol vagyunk, Uram, itt van egész lelkünk, egész lényünk, egész egyetlen énünk. Szégyenkezve, félelemmel telve és fájdalmaktól gyötörve jártuk a jó és a gonosz rögös, kanyargós útját, amelyet Te jelöltél ki nekünk az idők hajnalán. A nagy honvágy siettette lépteinket, a hit támogatta a szívünket, és a belátás megszabdított bennünket a terhünktől. Meggyógyította sebeinket, és szent jelenlétedbe hozott vissza bennünket, mezítelenül, megszabadulva a jó és a gonosz, az élet és a halál öltözékétől, levetkőzve a kétség minden délibábját, megszabadulva minden éntől, a Te indent magába foglaló Éned kivételével. A mezítelenségünket rejtő fügefalevelek nélkül állunk itt előtted, megszabadulva a szégyentől, megvilágosodva és félelem nélkül. Tekint ránk, itt vagyunk egységben. Nézd, győztünk!"

Isten pedig végtelen szeretetével átkarol majd benneteket, és egyenesen az Élet Fájához vezet titeket.

Így tanítottam Noét.

Így tanítalak most titeket is.

Naronda: Ezeket is a Mester mondta nekünk, amikor a tűz körül ültünk.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Az éjszakáról - a páratlan énekes

Naronda: Mint a Száműzött az otthona után, úgy vágyakoztunk mi mindnyájan a Sasfészek után, amelyet egész télen át hozzáférhetetlenné tettek a jeges szelek és a hóviharak.

A Mester egy egy enyhe és ragyogó szemű tavaszi éjszakát választott, amelynek lehelete meleg és fűszeres volt, hogy elvigyen minket a Sasfészekbe.

A padként szolgáló nyolc sima kő, még mindig ugyanabban a félkörben helyezkedett el, ahogyan azon a napon hagytunk, mikor a Mestert Betharba vitték. Nyilvánvaló volt, hogy azóta senki sem járt a Sasfészekben.

Mindegyikünk elfoglalta a szokásos helyét, és így vártuk, hogy a Mester megszólaljon. Ő azonban nem nyitotta szélre a száját. Még a telihold is, amely úgy nézett ránk, mintha üdvözölni akarna, várakozóan csüggött a Mester ajkain.

A szirtfokról szirtfokra alázóduló hegyi vízesések töltötték meg az éjszakát szilaj dallamaikkal. Néha egy-egy bagolyhuhogás vagy egy-egy tücsök ciripelése talált utat a füleinkhez.

Már nagyon hosszú ideje ültünk néma csöndben, amikor a Mester felemelte a fejét, kinyitotta a szemét, s a következőképpen kezdett beszélni hozzánk:

MIRDAD: Mirdad szeretné, ha ennek az éjszakának a csöndjében meghallanátok az éjszaka dalait. Figyeljétek az éjszaka kórusát, mert az éjszaka valóban páratlan énekes.

A múlt legsötétebb zugaiból, a jövő legfényesebb kastélyaiból, az eget oramiról és a föld mélységeiből áradnak ki az éjszaka hangjai, és elszállnak a világegyetem legtávolabbi sarkaiba. Hatalmas hullámokban hömpölyögnek és örvénylenek füleitek körül. Tisztítsátok meg jól a füleiteket, hogy jól hallhassátok.

Amit a sürgő-forgó nappal nemtörődöm módon eltörölt, az a nyugodalmas éjszaka a maga rendkívüli varázslatával mind helyreállítja. Nem rejtőznek-e el a hold és a csillagok a nappal ragyogásában? Amit a nappal a maga hebehurgya látszatába fojt, azt az éjszaka a maga elragadtatott énekeivel mindenfelé dicsőíti. Még a növények álmai is gazdagítják az éjszaka kórusát.

Hallgassátok a szférák zenéjét,
ahogy táncolnak az egeken át.
Halljátok hogyan zengenek altatódalokat
a futóhomok bölcsőjében
szunnyadó óriás csecsemőnek,
a koldus rongyaiba bújt királynak,
a megbéklyózott villámnak,
a pólyákba burkolt istennek.

Hallgassátok a Földet, hogyan ad életet,
táplál, felnevel, kiházasít és eltemet.
Az erdőben vadállatok ólálkodnak,
morognak tépnek és széttépetnek,

---

kúszóindák keresik útjukat,
bogarak dúdolják rejtjes dalukat;
madarak álmukban újra meg újra mesélik
a csermelyek dalaít és a mezők meséit;
fák, bokrok és minden lehelet
a halál kelyhéből merít életet.

A hegyek magasából, völgy mélyéből,
a sivatagból és a tengerből,
a levegőből és a rög alól
száll elő a hívás az idő-rejtette Istenhez.

Halgassátok a világon az anyákat -
hogyan sírnak és gyászolnak.
Nézzétek sorban az apákat,
hogyan nyögnek és sóhajtanak.
Halgassátok fiaikat és lányukat
mint ragadnak fegyvert, majd üzetnek általa,
Istent szidalmazva és sorsot átkozva.
Szeretetet színlelnek és gyűlöletet lehelnek,
Buzgóság az italuk, félelem a jutalmuk,
mosolyt vetnek és könnyeket aratnak,
bíborvörös vérük tombolása
a készülő vízözön korbácsa

Halgassátok az éhes gyomrok összerándulását,
hallgassátok a dagadt szemhélyak pislogását,
a kiaszott ujjak vaksi kaparászását,
hogyan keresik reményeik csontvázát.
Kitárulnak és összeroppannak a szívek,
rakódik halomra halom és hegyre hegy.

Füleitekben pokoli szerkezetek dübörgése,
gőgös-magas városok ledőlése,
öntelt-hatalmas fellegvár-paloták
saját temetésük halál-harangját zúgatják,
a múlt hatalmas emlékműveit
hallod vér- és iszaptengerbe dűlni

Halgassátok az igazak imáit
és a kék kiáltásait összecsengeni,
kisgyermek ártatlan gügyögése együtt száll fel a gonosz fecsegéssel.
A szűzlány szégyenlős nevetése,
akár a szajha ravasz epedése.
Együtt dúdol aderek lelkesedés
és a zsvány mesterkedés.

Legyen az bármilyen nemzetség kunyhója vagy sátra,
az éj trombitája az ember csatadalát játssza.

Varázslóasszony az éjszaka, minden énekét,
a bölcsődalt, a hívást, a csatadalt és minden mást
egy dalba önt, amit füllel hallani már nem lehet.
Hatalmas ez a dal, végtelen áradás,
hangja mélységes, csengése édes,
hogy még az angyali kórus és szimfónia
is csak hangzavar és bús diszharmónia.
Ez az ének a győztes ember győzelmi dala.

Az éjszaka ölében bóbiskoló hegyek;
a homokdűnéikkel emlékező sivatagok;
az álmos völgyek és a vándorló csillagok,
a halottak városának lakói,
A Szent Háromság és az Egyetemes Akarat
a megszabadult embert üdvözlík és ünneplik.

Az éjszaka ölébe bújt bóbiskoló hegyek,
a homokba süllyedt múltba néző sivatagok,
a szunyókáló völgyek és a vándorló csillagok,
számtalan város a halál teremtményeivel tele,
az Egyetemes Akarat és a Szent Háromság
együtt zengi mind a megszabadult ember himmnuszát.

Boldogok, akik megértének és hallanak.
Boldogok, kik mikor rájuk száll az éjjelm
nyugodtak, hatalmasak és mélyek,
mint maga az éjszaka;
akiknek arcát fel nem sérthetik
sötétben végbevitt gonosztetteik,
akiknek szemeit el nem önthetik
mások miattuk kiontott könnyei;
akiknek tenyerét bírvágy és kancsal szándék nem égeti,
akiknek a fülét kéjvágy sívító füttye nem sértheti,
akinek agyába önző gondolatok bele nem rágnak;
akinek szívét nem lakják aggodalmak,
akik az idő minden dalából szüntelen kimagaslanak,
akiknek lelkébe a félelmek alagutat nem vájnak,
a sakik bátran mondhatják az éjszakának:
"A nappalnak mutass fel minket!"
S a nappalhoz így szólhatnak:
"Mutass fel minket az éjnek!"

Igen, háromszor is boldogok, kik ha rájuk száll az éjjel,
oly békések és végtelenek, mint maga az éjszaka.
Csak nekik, igen, csak nekik zeng
a megszabadult ember dala.

Ha felemelt fejjel és hittől ragyogó szemekkel akartok szembeszállni a nappal rágalmaival, akkor igyekezzetek elnyerni az éjszaka barátságát.

Barátkozzatok meg az éjszakával. Tisztítsátok meg teljesen a szíveteket saját élő véretekben, és helyezzétek azt az éjszaka szívébe. Bízátok leplezetlen vágyaitokat az éjszaka kebelére, és hamvasszátok el lábainál nagyravágyásokat, hogy megszabadíthasson benneteket a szent belátás.

Akkor sárthetetlenek lesztek a nappal nyilaival szemben, és az éjszaka tanúskodni fog melletetek mindenki előtt, hogy ti valóban megszabadultatok.

A lázas napok dobáljanak bár ide s oda,
borítson bánatba a csillagtalan éjszaka,
vessen sorsotok a világ keresztútjaira,
hol nincsen semmi jel, amely utat mutatna,
ne féljete ti sem embertől, sem sorstól,
kétség árnyéka se férjen szívetekhez soha,
napok és éjszakák, dolgok és emberek,
előbb-utóbb jámboran megkeresnek titeket,
s kérnek majd, hogy őket ti vezessétek.
Mert az éjszaka bizalmát elnyertétek.
És aki elnyeri az éjszaka bizalmát,
könnyen irányítja az eljövendő napját.

Halgassátok az éjszaka szívét, mert őbenne ver a megszabadult ember szíve.

Ha volnának könnyeim, akkor ma éjszaka felajánlanám őket minden pislákoló csillagnak és porszemnek, a csobogó patakoknak, a ciripelő tücsköknek, minden ibolyának, amely illatos lelkét kiárasztja a levegőbe, a susogó szeleknek, a hegyeknek és a völgyeknek, minden egyes fának és fűszálnak - a mai éjszaka minden tovatűnő békéjének és szépségének, könnyeimet ontanám előttük bocsánatkéreképpen az emberek minden hálátlanságáért és vad tudatlanságáért.

Mivel az emberek a szégyenletes pénz rabszolgái, uruk szolgálatával vannak elfoglalva, túlságosan is elfoglaltak ahhoz, hogy meghalljanak bármilyen hangot és figyeljenek bármilyen akaratra, aminem az ő uruk hangja és nem az ő uruk akarata.

És félelmetes az emberek urának ténykedése. Az a célja, hogy a világot vágóhíddá alakítsa át, amelyben egyaránt emberek a mészárosok és a vágóhídra hajtott állatok. Így, a vértől megrészegedve, egyik a másikat öli abban a tévhitben, hogy aki öl, az öröklí a megöltnek a részét minden földi gazdagságban és az egek minden dicsőségében.

Szerencsétlen, becsapott emberek! Vált-e valaha is egy farkas báránnyá attól, hogy megölt egy másik farkast? Vált-e valaha kígyó galambbá, csak azért, mert összezúzott és elnyelt más kígyókat? Mikor örökölte egy ember mások megölésével azoknak kizárólagos örömeit, a szomorúságok nélkül? Mikor vált egy fül más fülek betömésével fogékonyabbá az élet összhangjára? Egy másik szemet kioltó szem vált-e valaha is érzékenyebbé a szépség áradására?

Van-e olyan ember vagy csoport, amely akár egyetlen óra áldásait is ki tudná meríteni kenyérből és borból vagy fényből és békéből? A Föld nem ad életet több lénynek, mint amennyit táplálni tud. Az egek nem követelik maguknak, és nem is lopják el fiaik kenyerét.

Hazudnak, akik azt mondják: "Ha bőségben akarsz élni, vedd el más életét, és örökölni fogod mindazt ami az övé."

Hogyan gazdagodhatna meg mások könnyein, vérén és haláltusáján az, aki nem tudott betelni a szeretetükkel, a Föld tejével és mézével, sem pedig az egek mélységes gyöngédségével?

Hazudnak azok, akik azt mondják az embereknek: "Minden nemzet a maga hasznát nézze."

Hogyan tudna a százlábú akár egyetlen centimétert is előre menni, ha minden lába más irányba mozogna, a többi láb előrehaladását akadályozná, vagy elpusztításukat tervezné? Az emberiség talán nem egy hatalmas százlábú-e, amelynek a lábai a különböző nemzetek?

Hazudnak, akik azt mondják: "Irányítani tisztesség, irányítottak lenni szégyen."

Talán a szamár gazdáját nem a szamár farka vezeti? Nincsen-e a börtönőr a fogolyhoz kötözve?

Valójában a szamár irányítja a vezetőjét, és a bűnöző tartja fogva a börtönőrét.

Hazudik, aki azt mondja az embereknek: "A legravaszabb nyeri meg a versenyt, és a jog az erősebbé."

Mert az élet nem verseny, amelyet az izmok és az erő döntenek el. A sánta és a nyomorék sokszor gyorsabban eléri a győzelmet, mint az egészséges. Néha pedig még egy szúnyog is legyőzhet egy gladiátort.

Hazudik az, aki azt mondja, hogy a rosszat csak a rossz hozhatja helyre. Az egyik rossz egy másik rosszal megfejelve sohasem szül jót. Hagyjátok el a rosszat, és rövid időn belül a rossz elpusztítja önmagát.

De az emberek nagyon könnyen elhiszik uruk filozófiáját. Áhítatosan hisznek a pénzben és telhetetlen udvaroncaiban, és hűségesen teljesítik legvadabb szeszélyeiket is. De

---

nem hallják meg az éjszaka megszabadulásra hívó énekét - sőt magára Istenre sem ügyelnek, és nem hisznek benne. És ők, testvéreim vagy holdkórosnak, vagy szélhámosnak fognak bélyegezni benneteket.

Ne sértődjete meg az emberek hálátlanságán és maró gúnyolódásán - dolgozzatok kimeríthetetlen szeretettel és türelemmel, hogy megszabadítsátok őket önmaguktól meg a tűz és a vérözöntől, amely nemsokára rájuk tör.

Itt az idő, hogy az emberek abbahagyják egymás mézszárlását.

A nap, a hold és a csillagok öröktől fogva arra várnak, hogy lássák őket, hallják őket és megértsék őket; a Föld jelbeszéde arra vár, hogy megfejtsék; a tér országútjai arra várnak, hogy utazzanak rajtuk; az idő összekuszálódott szálai arra várnak, hogy kibogozzák őket; a világegyetem illata azt várja, hogy belélegezzék; a fájdalom katakombái arra várnak, hogy lerombolják őket; a halál ürege arra vár, hogy a földdel tegyék egyenlővé; a belátás kenyere arra vár, hogy megkóstolják - az ember, a bepólyált Isten pedig arra, hogy megszabadítsák a pólyáktól.

Ideje már, hogy az emberek abbahagyják egymás kifosztását, és egyesüljenek a közös feladatra. Mert a feladat óriási, de a győzelem édes. Ehhez képest minden más csak lapos, közönséges üresség.

Igen, itt az idő, de erre csak nagyon kevesen figyelnek oda. A többieknek várniuk kell az új hívásra - az új hajnalra.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

Az anyatojásról

MIRDAD: Mirdad az szeretné, ha ennek az éjszakának a csndjében az anyatojásról gondolkodnátok.

A tér és minden, ami benne van, egy tojás, amelynek a héja az idő. Ez az anyatojás.

E tojás körül, mintegy a tojást beburkolva, ahogy a levegő burkolja be a Földet, van a megnyilvánult Isten, a makro-Isten, a testetlen, végtelen és kimondhatatlan élet.

A tojásba bezárva pedig a szunnyadó Isten található, a mikro-Isten, a testet öltött élet, mely szintén végtelen és kimondhatatlan.

Bár emberi mértékkel mérhetetlen, az anyatojásnak mégis vannak határai. Noha ő maga nem végtelen, minden oldalról a végtelen veszi körül.

Minden dolog és lény a világegyetemben nem más, mint tojások a téridőben, amelyek ugyanazt a mikro-Istent zárják magukba, csak a kibontakozás más-más fokán. Az emberben rejlő mikro-Isten nagyobb tér-időbeli kiterjedéssel bír, mint az állatokban rejlő mikro-Isten, az állatokban rejlő kiterjedése pedig nagyobb, mint a növényeké, s így tovább lefelé a teremtés lépcsőfokain.

A számtalan tojás, amelyek a látható és láthatatlan dolgokat és lényeket képviselik, úgy vannak elrendezve az anyatojás belsejében, hogy kiterjedésében legnagyobb tartalmazza magában a közvetlenül utána következőt, mindig közbülső terekkel, egészen a legkisebb tojásig, a központi magig, amely végtelenül parányi téridőbe van bezárva.

Egyik tojás a másikban, ami szintén egy tojásban van, s így tovább a végtelenségig, s mindegyiket Isten termékenyítette meg - ez a világegyetem, testvéreim.

De megértem, hogy a szavaim megfoghatatlanok a ti értelmetek számára, bár szívesen tenném őket biztos és szilárd lépcsővé számotokra, ha valaha is lettek volna olyan szavak, amelyek biztos és szilárd fokai lehettek volna a tökéletes belátáshoz vezető létrának. Arra támaszkodjatok, ami több a szavaknál és több az értelemteknél, ha el szeretnétek jutni ahhoz a magassághoz, mélységhez és szélességhez, amelyhez Mirdad szeretné, hogy elérjete.

A szavaitok legjobb esetben is csak olyan villámok, amelyek egy pillanatra felvillantják a távlatokat, de nem vezetnek el ezekhez a távlatokhoz, és még kevésbé jelentik magukat a távlatokat. Ezért, amikor a tojásról és a tojásokról beszélek nektek, a makro-Istenről és a mikro-Istenről, akkor ne akadjatok el a szavaknál, hanem a villámot kövessétek. Így szavaim majd hatalmas szárnyakká válnak sántikáló értelmetek számára.

Tekintsétek a titeket körülvevő természetet. Nem találjátok-e úgy, hogy a tojás alap gondolatára épül föl? Igen, a tojásban fogjátok megtalálni minden teremtés kulcsát.

A fejete, a szívetek, a szemetek is egy-egy tojás. Tojások a gyümölcsök és a magok is. Tojás minden vízesebb, és tojás bármely élő teremtés magja is. Ls a számtalan égitest, amelyek rejtélyes nyomaikat a mennyek arcán hagyják - nem tojások-e mind, amelyek az élet - a mikro-Isten - lényegét tartalmazzák a megvalósulás más-más fokán? Nem úgy van-e, hogy minden élet szüntelen kikelőben van az egyik tojásból, miközben egy másikba bújik be?

Valóban csodálatos és szüntelen mozgásban levő folyamat a teremtés. Az anyatojás felszínéről kiinduló életáram a középpont felé tart, a középpontból pedig szüntelenül a külső rétegek felé áramlik. Ahogy az idő és a térben fejlődik, a központi magban rejlő mikro-Isten tojásról tojásra halad, néhány esetben egy szempillantás alatt, máskor éonok alatt, az élet legalacsonyabb rendjétől a legmagasabbig, ahol a legalacsonyabb a térben és az időben a

---

---

legkevésbé, a legmagasabb pedig a leginkább kibontakozott. Így tart ez a folyamat egészen addig, amíg az anyatozás héja föl nem törik, és a mikro-Isten ki nem emelkedik belőle, mint makro-Isten.

A lét tehát kibontakozás, növekedés, haladás, de nem úgy, ahogyan az emberek általában gondolják a növekedést és a haladást. Mert számukra a növekedés a testiség terjeszkedése, a haladás pedig az előremenetel. A növekedés azonban a teljes kiterjedés az időben és a térben, a haladás pedig olyan mozgás, amely egyformán halad minden irányban, hátra és előre, lefelé és oldalirányban. A növekedés végső soron tehát a téren túl való növekedés; a haladás pedig az időn való túllépés, tehát beolvadás a makro-Istenbe, ami az idő és a tér láncaitól való megszabadulást jelenti - ez az egyetlen szabadság, ami megérdemli ezt a nevet. És az ember erre rendeltetett.

Fontoljátok meg alaposan ezeket a szavakat, ó, szerzetesek. Ameddig véretek nem szívja mohón magába ezeket a szavakat, addig minden erőfeszítésetek, amely magatok és mások megszabadítására irányol, csak még több szemet tesz hozzá a ti láncatokhoz, és a hozzátok hasonlók rabláncaihoz, Mirdad szeretné, hogy megszabaduljatok, hogy elvezethessétek a szabadságba azoknak a csoportját, aki győzelemre és szabadságra vágnak. Ezért akarja világosabbá tenni a tojás-elvet számotokra, különösen ami ebből az emberrel kapcsolatos.

Az emer alatti lények minden rendje egy csoport-tojásban foglaltatik benne. A növényeknél tehát annyi tojás van ahány féle növény létezik, a fejlettebbek mindig magukba foglalják a kevésbé fejletteket. Ugyanez a helyzet a rovaroknál, halaknál és az emlősöknél is; a legfejlettebbek az alattuk levő minden életrendet magukba foglalják, egészen a központi magik.

Ahogyan a közönséges tojás sárgája és fehérje arra szolgál, hogy a bennük levő csibeembriót táplálják és fejlesszék, ugyanúgy a tojásba bezárt többi tojás is arra szolgál, hogy a tojásba bezárt mikro-Istent táplálja és kibontakozáshoz segítse.

A mikro-Isten minden következő tojásban az előzőnél némileg különböző téridő táplálékot talál. Innen a téridő kiterjedésében mutatkozó különbség. Szétszórt és alakatlan, amikor gáz állapotban van, de némileg összetömörül és valamelyest alakot ölt a víz halmazállapotban. Az ásványi állapotban pedig határozott formával és tartóssággal rendelkezik, viszont a magasabb formákban megjelenő élet minden tulajdonságától mentes marad. A növényi élettérben a forma tulajdonságához hozzáadódik a növekedés, a sokszorozódás és az érzés képessége. Az állatoknál jelen van az érzés, a mozgás, önmaga

---

---

szaporításának a képessége, továbbá az emlékezés és a gondolkodás csírája. Az ember azonban mindezeneken felül személyiséget nyer, megkapja a megfontolás, az önmaga kifejezésének valamint az alkotásnak, a teremtésnek a képességét. Bizonyos, hogy az ember alkotása Istenéhez képest olyan, mint egy gyermek építette kártyavár egy dicsőséges templom, vagy egy mester-építész építette kastély mellett. Mindazonáltal ez sem kevésbé teremtés.

Minden ember személyiséggel bíró tojással válik, s a legfejlettebb magában foglalja a kevésbé fejlettebbeket, valamint az állatokat, növényeket, s a kisebb tojásokat, egészen a központi magig. A legfejlettebb pedig - a megszabadult - magában foglal minde emberi és ember alatti tojásokat is.

Valamely embert magába záró tojás mérete ennek az embernek a téridő horizontjának a szélességével mérhető. Míg az egyik ember időbeli tudatossága nem ölel fel nagyobb távot, mint a gyermekkorától a mostani percig tartó időszak, tértudata pedig nem terjed tovább, mint ameddig a szem ellát, addig másvalakié a múlt időtlen időitől a messzi jövőig terjed, a tértudata még a szeme által be nem fogható távlatait is átlátja.

Mindenki ugyanazzal a táplálékkal van ellátva a kibontakozáshoz, de nem mindenki tudja ugyanolyan mértékben magához venni és megemészteni a táplálékot -, mivel nem mindenki törte fel ugyanazt a tojást ugyanott és ugyanakkor a térben és az időben. Innen adódnak a téridő-kiterjedésbeli különbségek - és ezért van az, hogy nincs két olyan lény, akik teljesen egyformák volnának.

Ugyanannál az asztalnál, amely minden ember számára gazdagon és bőségesen meg van terítve, az egyik az arany tisztaságából és szépségéből lakmározik, és jóllakik, míg a másik magával az arannyal táplálkozik, és mindig éhes marad. A vadász, amikor meglát egy őzet, azonnal késztetést érez, hogy megölje és megegye. A költő viszont, ugyanezt az őzet meglátva - mintha csak szárnya nőnének - olyan térben és időben száll fel, amiről a vadász soha még csak nem is álmodhatott. Micayon, aki ugyanabban a Bárkéban él, mint Shamadam, a végső szabadsággal álmodik, a tér és az idő láncaitól való megszabadulás hegycsúcsával, míg Shamadam egyre hosszabb és egyre erősebb láncokkal köti magát a térhez és az időhöz. Micayon és Shamadam, bár könyökük összeérhet, valójában nagyon messze vannak egymástól. Micayon magában foglalja Shamadamot, de Shamadam nem tartalmazza Micayont. Ezért van az, hogy Micayon megértheti Shamadamot, de Shamadam nem tudja megérteni Micayont.

Egy megszabadult élete minden oldalról érintkezik minden ember életével, mivel minden ember életét magában foglalja. Ugyanakkor azonban nincs olyan ember, akinek az

---

élete minden oldalról érintené egy megszabadult életét. Az egyszerű emebrek számára egy megszabadult a lehető legegyszerűbb embernek tűnik. A magasan fejlett embernek úgy jelenik meg, mint aki szintén magasan fejlett. De vannak olyan oldalai, amelyet csak egy másik megszabadult tud észrevenni és megérteni. Ezért magányos ő, és ezért érzi úgy, hogy bár a világban van, mégsem a világból való.

A mikro-Isten nem akar bezárva maradni. Mindig azon dolgozik, hogy megszabaduljon az idő és a tér börtönéből, és ehhez az emberinél sokkal magasabbrendű értelmet használ. Az alacsonyabb rendű lényekben az ember ezt ösztönnek nevezi. A közönséges emberekben ez az értelem. A magasabb rendű emberekben ezt nevezik prófétai képességnek. Ez pedig mindezt jelenti, és ennél még sokkal többet is. Ez az a név nélküli erő vagy képesség, amelynek néhányan - nagyon helyesen - a Szent Szellem nevet adták, és amelyet Mirdad a szent belátás szellemének nevez.

Az első emberfia, aki széttörte az idő héját és áthatolt a tér határain, okkal kapta az Isten Fia nevet. Saját isteniségének megértését illetően helyesen használják a Szent Szellem nevet De biztosak lehettek afelől is, hogy ti is Isten fiai vagytok, és a Szent Szellem bennetek is dolgozik a maga módján. Vele dolgozzatok, és sohase ellene!

De amíg nem töritek szét az idő héját, és nem haladtok át a tér határain, addig nem mondhatjátok: "Isten vagyok." Inkább azt mondjátok: "Isten egy velem." Ezt jól vessétek az eszetekbe, hogy a büszkeség és a hiú képzelet meg ne rontsa a szíveteket, és nehogy a bennetek munkáló Szent Szellem ellen hassanak. Mert az emberek legnagyobb része a Szent Szellem ellen dolgozik, és ezzel végső megszabadulását késlelteti.

Az idő legyőzéséhez az idővel kell harcolnotok az idő ellen. A tér legyőzéséhez hagynotok kell, hogy a tér fölfalja a teret. Ha szívélyes vendéglátói vagytok bármilyiknek is, akkor mindkettőnek a foglyai maradtok, és túszaik a jó és gonosz véget nem érő üzelmeinek.

Akik fölfedezték rendeltetésüket, és annak betöltésére vágnak, azok már nem vesztegetnek idő arra, hogy az időt kényeztessék, és a lépteikkel sem akarják fölmérni a teret. Az ilyenek egy rövid emberöltő során eonokat göngyölíthetnek fel, és óriási kiterjedéseket semmisíthetnek meg. Nem vágnak rá, hogy a halál vigye el őket a hozzájuk legközelebb eső tojáshoz; bíznak benne, hogy maga az élet segíti őket hozzá ahhoz, hogy egyszerre sok tojás héját fel tudják törni.

Ezért kell megszabadulnotok minden birtoktól, hogy az idő és a tér ne uralkodhasson többé a szíveteken. Minél kevesebb a birtokod, annál kevésbé vagy birtok te magad. Minél több a birtokod, annál inkább vagy birtok te magad.

Igen, hagyjátok oda mindeneteket, kivéve a hiteteket, a szereteteket és a szent belátás általi megszabadulás utáni vágyakozásokat.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Szikrák az Istenhez vezető úton

MIRDAD: A mai éjszaka csendjében Mirdad szeretne néhány szikrát szórni Istenhez vezető utatokra.

Kerüljétek el a vitákat. Az igazság magától éretetődő, nincs szüksége bizonyítékokra. Mindent, aminek érvekre és bizonyítékokra van szüksége a fennmaradásához, előbb-utóbb az érvek és bizonyítékok fognak romba dönteni.

Bizonyítani valamit annyit jelent, mint tagadni az ellentétét. Bizonyítani valaminek az ellenkezőjét annyit jelent, mint tagadni azt, amit előzőleg állítottunk. Istennek nincs ellentéte. Hogyan tudod bizonyítani vagy tagadni Őt?

Ha a nyelv az igazság eszköze akar lenni, akkor nem lehet cséphadaró, agyar, szélkakas, cirkuszi mutatványos vagy dögkeselyű.

Beszéljétek, hogy könnyítsetek a szavukat vesztetteken. Hallgassatok, hogy emgkönyebbüljétek.

A szavak hajók, amelyek a tér tengerén hajóznak, és sok kikötőbe betérnek. Ügyeljétek a rakományra, mert a hajó megfutja a maga útját, és a rakományt végül a ti kaputoknál rakja le.

Ami a söprű a háznak, az az önismeretre törekvés a szív számára. Söpörjétek ki jól a sziveteket.

Bevehetetlen erőd a jól kisöpört szív.

Ahogy ti táplálkoztok az emberekből és a dolgokból, úgy táplálkoznak ők is belőletek. Legyetek egészséges táplálék felebarátaitok számára, ha nem akarjátok, hogy megmérgezzenek benneteket.

Ha kétségeitek vannak a következő lépést illetően, maradjatok csendben.

Amit nem szerettek, az nem szerette benneteket. Szeressétek, és hagyjátok létezni ezeket a dolgokat, így eltávolítottok egy akadályt az utatokból.

A legkibírhatatlanabb csapás az, ha bármit is csapásnak tekintünk.

Válasszatok: vagy mindent birtokolni, vagy semmit sem birtokolni. Középút nem lehetséges.

Minden akadály figyelmeztetés. Olvassátok el gondosan a figyelmeztetést, és az akadály világitótoronnyá válik.

Az egyenes tartású a púpos testvére. Az egyik a lerövidített ösvény, a másik a kerülő út. Legyetek türelmesek a púposokkal.

A türelem egészséges, ha hitre támaszkodik. Ha nem kíséri a hit, akkor benuátság.

Lenni, érezni, gondolkodni, elképzelni, tudni - lássátok meg az emberi életkör fő állomásainak sorrendjét.

Mégha őszinte és megérdemelt is, akkor is nagyon vigyázzatok a dicséretnek osztogatásával és elfogadásával. Ami pedig a hízélgést illeti, legyetek süketek és némák álnok ígéreteivel szemben.

Kölcsonbe adjátok, amit adtok, amíg tudatában vagytok annak, hogy adtok.

Valójában semmi olyat sem adhattok, ami a tiétek volna. Csak őrzői vagytok mindannak, amit adni tudtok az embereknek. Ami viszont igazából a tiétek - és csak a tiétek -, azt nem tudjátok odaadni akkor sem, ha akarjátok.

Maradjatok kiegyensúlyozottak, és ti lestek a mérték és a mérleg, amihez az emberek mérhetik magukat.

Nincs szegénység, sem pedig gazdagság. Csak hozzáértés, amellyel a dolgokat használni lehet.

Az a valóban szegény, aki rosszul használja azt, amije van. Az a valóban gazdag, aki jól használja azt, amije van.

Még egy penészes kenyérhéj is lehet felmérhetetlen gazdagság. Még egy arannyal csordultig telt kamra is lehet mérhetetlen szegénység.

Ahol sok út összefut, nem kell azon tépelődnöd, melyiken indulj el, mert az Istent kereső szív számára minden út Istenhez vezet.

Közeledjetez tisztelettel az élet minden formájához. Mert még a legjelentéktelebben is el van rejtve a legjelentősebbnek a kulcsa.

Az élet minden munkája jelentős - igen: csodálatos, renfkívüli és utánozhatatlan. Az élet nem tartja fel magát haszontalan semmiségekkel.

Ahhoz, hogy valami kikerüljön a természet műhelyéből, ki kell érdemelnie a természet szerető gondoskodását és legaprólékosabb művészetét. Talán éppen a ti tiszteleteteket ne érdemelné meg?

Ha a szúnyogok és a hangyák tiszteletet érdemelnek, akkor mit mondjunk a felebarátainkról?

Ne vessetek meg senkit sem. Sokkal jobb, ha titeket vet meg mindenki, mint hogy ti vessetek meg akár egyet is közülük.

Ha valakit megvetünk, akkor megvetjük a benne levő mikro-Istent is, és ha a benne levő mikro-sitent megvetjük, akkor megvetjük a bennünk levőt is. Hogyan érhetné le valaki kikötője menedékét, ha kigúnyolja az egyetlen kormányost, aki ebbe a kikötőbe elvezetné?

Nézzetek felfelé, hogy lássátok, ami lent van. Nézzetek lefelé, hogy lássátok ami fent van.

Éppen annyit ereszkedjete lefelé, amennyit felfelé mentetek - ellenkező esetben elvesztitek egyensúlyotokat.

Ma tanítványok vagytok. Holnap tanítók lesztek. Hogy jó tanítók lehessetek, jó tanítványokká kell lennetek.

Nem kell azzal próbálkoznotok, hogy a rosszat eltávolítsátok a világból, még a gyomnövényekből is ehet jó trágya a földnek.

A rosszul alkalmazott áhítat rendkívül gyakran megöli a hívőt.

Kivárolag magas és erős fákból nem lesz erdő. Mindig szükség van bozótra és kúszónövényre is.

A képmutatást lehet álcázni - egy bizonyos határig; de nem lehet örökre elleplezni, mint ahogy elpusztítani és kiirtani sem.

A sötét szenvedélyek a sötétben keletkeznek és virágzanak. Állítsátok őket a fény szabadságába, és csökkenni fog a burjánzásuk.

Bizony mondom néktek, pompás sikert arattatok, ha ezer álszent közül csak egyet is sikerül az egyszerű becsületességhez visszavezetnetek.

Állítsátok magas világítótornyot, de ne hívogassátok az emberket, hogy jöjjenek és nézzék meg. Nincs szükségük hívogatóra azoknak, akik fényre vágyanak.

A bölcsesség teher a félig-bölcs számára, az ostobának pedig ostobaság. Segítsétek a félig-bölcsnek terhét hordozni, az ostobát kerüljétek; a félig-bölcs sokkal jobban tudja őt tanítani, mint ti.

Sokszor fogjátok úgy találni, hogy az utatok járhatatlan, sötét és magányos. Legyetek álhatatosak, és fáradozzatok tovább - minden egyes fordulónál új társakra fogtok bukkanni.

Nincs a térnek olyan országútja, amelyen ne volnának már lábnyomok. Ahol a lábnyomok ritkulnak és nő a távolság közöttük, az az út biztos és egyenes, bár helyenként egyenetlen és elhagyatott.

A vezetők meg tudják mutatni az utat azoknak, akiknek azt meg kell mutatni, de nem kényszeríthetik őket arra, hogy bejárják azt. Mindig emlékezzetek rá, hogy vezetők vagytok.

Ahhoz, hogy valaki jól vezessen, jól kell hogy vezessék. Bízhatok a vezetőkben.

Sokan mondják majd nektek: "Mutassátok meg nekünk az utat!" De kevesen, nagyon is kevesen fogják azt mondani. "Kérlek, vezessetek bennünk az úton!"

A megszabadulás útján a kevés sokkal többet ér, mint a sok.

Kússzatok, ahol nem tudtok egyenesen járni. Gyalogoljatok, ahol nem tudtok futni. Fussatok, ahol nem tudtok repülni. Szálljatok, ahol nem tudjátok magatokban megállítani a világegyetemet.

Nem egyszer, nem kétszer, nem is csak százszor kell felemelnetek azt, ki megbotlik, amikor követni próbál benneteket. Emeljétek fel mindaddig, egészen addig, amíg már nem botlik meg többé, visszaemlékezve arra az időre, amikor ti is gyermekek voltatok.

Kenjétek meg a szíveteket és az értelmeteket bocsánattal, hogy álmaitok se akadozzanak.

Az élet fajtájú és főfokú láz, az ember rögeszméitől függően - s az emberek mindig önkívületben vannak. Boldogok, akiket a szent szabadság önkívülete ragadott magával, ami a szent belátás gyümölcse.

Az emberek lázai megváltoztathatók. A háború lázát a béke lázává lehet változtatni. Az arany felhalmozásának lázát a szeretet felhalmozásának lázává lehet változtatni. Ez a Szellem alkímiája és ti arra vagytok hivatottak, hogy ezt gyakoroljátok és tanítsátok

Hirdessétek az életet a haldoklóknak, az élőknek pedig a halált. De azoknak, akik a győzelem után áhítoznak, a mindkettőtől való megszabadulást hirdessétek.

Nagy különbség van aközött, hogy mi "megfogunk" valamit, vagy hogy valami "megfog" minket. Csak azt tudjátok megfogni, amit szerettek. Amit gyűlöltek, az benneteket fog meg. Mindig kerüljétek el a fogság állapotát.

Több föld forog az útján az idő és a tér ürességében. A tiétek a legfiatalabb a családban, és micsoda életerős gyermek is ő!

Álló mozgás - micsoda önellentmondás! Mégis, az istenben levő világoknak ilyen a mozgása.

Nézzétek a kezeiken az ujjaitokat, ha meg akarjátok érteni, hogyan lehetnek különböző dolgok egyek.

A véletlen a bölcsök játéka. Az ostobák a véletlen játéka.

Sohase panaszkodjatok semmi miatt sem. Ha valamire panaszkodtok, a felpanaszolt dolog korbáccsá válik számotokra.

Elviselni az annyi, mint jól megkorbácsolni. De hűséges szolgátok lesz, ha megértitek.

Sokszor van úgy, hogy a vadász megcéloz egy őzet, rálő és elvétí, de eltalál egy nyulat, amit egyáltalán nem is vett észre. A bölcs vadász ilyenkor azt mondja. "Valójában én a nyulat céloztam meg, nem az őzet. Sikeres volt tehát a vadászatom."

Gondosan célozzatok tehát, és bármilyen eredményre juttok, jó lesz az eredmény.

Minden a tiétek, ami rátok köszönt. Ami pedig késik, arra nem érdemes várni. Hagyjátok, hogy ő várakozzon.

Sohasem vétitek el a célt, ha az, amire céloztok, titeket vesz célba.

Egy elhibázott célzás mindig telitalálat. Vértézzétek fel a szíveteket minden csalódás ellen.

A csalódások nem mások, mint a lagymatag szívekből kikelő ragadozómadarak, amelyek a meghiúsult remények hulláiból lakmároznak.

Egy beteljesült remény sok halva született remény anyjává fog válni. Vigyázzatok! Ne házasítsátok össze a szíveteket a reménnyel, ha meg akarjátok hogy temetővé váljon.

Csak minden századik halikrából lesz valóban hal. A többi kilencvenkilenc mégsem vész el. A természet így mutatja meg a bőkezűségét és megkülönböztetett páratlanságát. Legyetek ti is bőkezűek és megkülönböztetetten páratlanok, és szíveteket és elméteket vessétek el az emberek szívében és elméjben.

Ne kerssétek az elvégzett munka jutalmát. A munka maga elegendő jutalom a munkásnak, aki szereti a munkáját.

Emlékezzetek a teremtő Igére és a tökéletes egyensúlyra. Amikor a szent belátás által elértétek azt az egyensúlyt, csak akkor váltok megszabadulttá, akkor pedig kezeitek Isten kezével fognak együttműködni.

Zengjen ennek az éjszakának a békéje és csendje bennetek, hogy a szent belátás békéjébe és csendjébe merülhessetek,

Így tanítottam Noét.

Így tanítalak most titeket is.

HARMINCHATODIK FEJEZET

A Bárka Napja és szertartásai

Bethar hercegének üzenete az élő lámpásról

Naronda: Amióta a Mester visszatért Betharból, Shamadam nagyon mogorva és visszahúzódó volt. De ahogy közeledett a Bárka Napja, egyszerre vidám és élénk lett, s személyesen ő vette át a sokféle előkészület irányítását, egészen a legapróbb részletekig.

Éppen úgy, mint a Szőlőtő Napját, a Bárka Napját is egy nappal egy hétre meghosszabbították, amit vidám ünnepek és élénk kereskedelem töltött meg, ahol mindenféle árut és jószágot adtak-vettek.

Az ünnepnek sokféle sajátos szertartásából a legfontosabbak a következők: az áldozati ökrök levágása. Az áldozati tűz meggyújtása és az áldozati tűzben az új lámpás meggyújtása, ami a régiket fogja felváltani az oltáron. Mindezt a rendfőnök végzi el, nagyon szertartásosan, az egész közönség részvételével, ahol végül minden résztvevő meggyújtja a maga gyertyáját az új lámpásban. Ezeket később kioltják és gondosan megőrzik, mint rossz szellemek elleni varázstárgyakat. A szertartások végén a rendfőnök rendszerint beszédet mond.

A Bárka Napjának zarándokai, mint a Szőlőtő Napjának zarándokai is. Ritkán érkeznek valamiféle ajándék vagy adomány nélkül. Legnagyobb részük ökröket, kecskéket és juhokat hoz, látszólag azért, hogy a Bárka által felajánlott ökrökkel együtt feláldozzák őket, de valójában a Bárka nyáját fogják növelni, és nem vágják le őket.

Az új lámpást a Hófehér Hegyek valamelyik hercege vagy földurája adományozza. Mivel nagy megtiszteltetésnek és kiváltságnak tekintik, ha valaki a lámpást a Bárkának ajándékozhatja, s mivel erre mindig sok a jelentkező, ezért az a szokás alakult ki, hogy minden évben azé a lehetőség, akit az előző év ünnepei végén erre kisorsoltak. A hercegek és a többi urak egymást túlszárnyalva versenyeznek buzgalomban és odaadásban, mind azon igyekeznek, hogy az ő lámpásuk drágább, szebb és gazdagabb mintázatú legyen, mint az elődeik által adományozott lámpások.

A szerencse ebben az évben Bethar hercegének kedvezett. Mindenki kíváncsian várta, hogy megláthassa az új drágaságot, mert a herceg híre volt bőkezű gazdagságáról, csakúgy, mint a Bárka iránti odaadásáról.

Az ünnepség előestéjén Shamadam a cellájába hívott bennünket és a Mestert, s inkább a Mesterhez intézve a szavait, semmint a többiekhez, a következőket mondta:

Shamadam: Szent nap a holnapi, s szentségéhez méltón kell viselkednünk.

Bármilyen viszálykodás volt is a múltban, temessük el azt itt és most mindannyájan. A Bárkának nem szabad késlekednie a haladásban, és nem lanyhulhat a tüzének a heve sem. Attól pedig Isten mentsen meg, hogy megálljon.

Én vagyok e Bárka rendfőnöke. Az én vállamon nyugszik a Bárka vezetésének súlyos kötelessége. Felruháztak azzal a joggal, hogy megállapítsam útvonalát. Ezt a kötelességet és ezt a jogot én örököltem, mint ahogy bizonyosan közületek fogja örökölni valaki, ha én meghalok és eltávozom. Ahogy én kívártam, hogy rám kerüljön a sor, úgy várjátok ki ezt ti is.

Ha rosszat tettem Mirdaddal, bocsássa meg ő ezt az igazságtalanságot.

MIRDAD: Nem tettél rosszat Mirdaddal, de nagyon csúnyán bántál Shamadammal.

Shamadam: Nem szabad-e Shamadam, hogy akár rosszat is tegyen Shamadammal?

MIRDAD: Szabadon tenni rosszat? Mennyire összeegyeztethetetlenek még e szavak is! Ha valaki rosszat tesz, még ha csak saját magának is, az a megtett rossznak a rabszolgája lesz. Míg ha valaki másoknak tesz rosszat, az a rabszolga rabszolgája lesz. S milyen súlyos a rossznak terhe!

Shamadam: Én kész vagyok arra, hogy viseljem az elkövetett hibám súlyát, mi a dolgod neked azzal?

MIRDAD: Talán mondhatja-e egy lyukas fog a szájnak: "Mi közöd a fájdalomhoz, ha én kész vagyok elviselni azt?"

Shamadam: Ah, hagyj engem! Hagyj engem! Vedd el súlyos kezed rólam, és ne korbácsolj engem ügyes nyelveddel. Hagyd, hogy békében éljem hátralevő napjaimat, és dolgozhassam, ahogy eddig. Menj és építsd a bárkádát valahol másutt, de hagyd ez ezt a Bárkát. A világ elég nagy mindkettőnk számára, a te bárkád számára is és az enyémnek is. A holnapi nap az én napom. Maradj ki belőle és hagyd, hogy végezzem a munkámat. Nem fogom eltérni, hogy bárki is beleszóljon közületek a dolgaimba.

Vigyázzatok! Shamadam bosszúja szörnyű, mint Isten bosszúja. Vigyázzatok! Vigyázzatok!

Naronda: Amikor kijöttünk a rendfőnök cellájából, a Mester szelíden megcsóválta a fejét és azt mondta:

MIRDAD: Shamadam szíve még mindig Shamadam szíve.

Naronda: Másnap, Shamadam nagy öröme, az ünnepségek pontosan zajlottak le, mindenféle kellemetlen közjáték nélkül, egészen addig a pillanatig, amikor az új lámpás bemutatására és meggyújtására került sor.

Ebben a percben egy magas és tekintélyes, fehér ruhába öltözött ember tört utat magának nagy nehezen a sűrű embertömegben, és az oltár felé tartott. Egy szempillantás alatt suttogva kelt szájáról-szájra a hír: ez az ember Bethar hercegének személyes küldötte, aki az új lámpást hozta. Mindenki izgatottan várta, hogy megpillanthassa a drága kincset.

Shamadam nagyon mélyen meghajolt a küldött előtt, mivel azt hitte, hogy mint máskor is, az a felbecsülhetetlen értékű ajándékot hozta az új évre. De az ember halkán mondott valamit Shamadamnak, pergament vett elő a zsebéből, s miután megmagyarázta, hogy az Bethar hercegének üzenete, és ő lett megbízva azzal, hogy személyesen tolmácsolja, hangosan olvasni kezdett.

"Bethar egykori hercegétől minden felebarátjának, akik a Hófehér Hegyekből összegyűltek ezen a napon a Bárkában - béke és testvéri szeretet!

Mindnyájan élő tanúi vagytok a Bárka iránti buzgó odaadásomnak. Mivel a lámpás ajándékozásának megtiszteltetése ebben az évben engem ért, nem kíméltem sem fáradságot, sem gazdagságot, hogy ajándékomat a Bárkához méltóvá tegyem. Erőfeszítéseimnek meg lett a jutalma, mivel a lámpás, amelyet az én gazdagságom és kézműveseim ügyessége végül létrehozott, valóságos csoda.

Isten azonban irgalmas és jóságos volt hozzám: nem akarta, hogy így tegyem közszemlére nyomorult szegénységemet. Ezért elvezetett engem egy olyan lámpáshoz, amelynek a fénye sohasem homályosodik el és nem alszik ki, amelynek szépsége felülmúlhatatlan, és amelyet nem érinthet rozsdá. Amikor megismertem ezt a lámpást, szégyennel töltött el annak a gondolata, hogy volt nap, amikor azt hittem, az én lámpásomnak a legcsekélyebb értéke is lehet. Ezért az első lámpást a szemétdombra vetettem.

És most ezt a nem emberkezdek készítette élő lámpást ajánlom a legkomolyabban a figyelmetekbe. Örüljön a szemetek, hogy megláthatjátok, s innen lobbantgathatjátok lángra gyertyáitokat. Nézzétek, ott áll előttetek: a neve MIRDAD.

Legyetek méltóak a fényére."

Alig ejtette ki ezeket az utolsó szavakat, amikor Shamadam, aki addig ott állt mellette, hirtelen eltűnt, mintha csak kísértet lett volna. A Mester neve szájáról-szájra járt a sokaságban, mintha csak hatalmas szélroham söpört volna végig egy őserdőben. Mind az élő lámpást akarták látni, amelyről Bethar hercege oly igézően beszélt az üzenetében.

Ekkor a Mestert láttuk, amint felmegy az oltár lépcsőin, és a sokaság felé fordul. A nagy embertömeg egyszerre csak egyetlen emberként kezdett el viselkedni, lelkesen és éberen figyelt. Akkor a Mester megszólalt, és a következőket mondta.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

A Mester figyelmezteti a sokaságot a tűz- és
vérözönre, megmutatja a megmenekülés útját,
és vízre bocsátja Bárkáját

MIRDAD: Mit vártok Mirdadtól? Ékkövekkel kirakott aranylámpást, hogy az oltárt díszítse? Mirdad nem aranyműves, nem is ékszerész, de világítótorony ő és kikötő.

Vagy talán varázsszereket szeretnétek tőle, hogy elriassa tőletek a gonosz szemeket? Bizony sok varázsszere van Mirdadnak, de azok mind másfélék.

Vagy talán olyan fényt kerestek, amellyel biztonságban járhattok a sors által kijelölt úton? Ez nagyon különös volna! Mert ott van nektek a Nap, a Hold és a csillagok, s ti mégis attól féltetek, hogy megbotoltok és elestek? Akkor vagy a szemeitek nem volnának alkalmas vezetők, vagy a fény volna túl kevés a szemetek számára. Ki tudna meglenni közületek szem nélkül? Vagy ki vádolhatná a Napot fösvényességgel?

Mire jök azok a szemek, amelyek megakadályozzák ugyan a lábak megbotlását, de ugyanakkor hagyják, hogy a szív botladozzon és elvérezzen haszontalan, vakon tapogatózó útkeresésben?

Mire jó az a fény, amely megtölti a szemet, de üresen és világosság nélkül hagyja a szellemet?

Mit szeretnétek Mirdadtól? Ha látó szívre és fényben fürdő szellemre vágytok, akkor követeléseitek nem hiábavaló Mert számomra csak az ember szelleme és a szíve fontos.

Milyen felajánlást hoztatok magatokkal erre a napra, amely a dicsőséges beteljesülés napja? Kecskéket hoztatok, bárányokat és ökröket? Milyen alacsony ár, amelyet a megszabadulásért akartok fizetni! S ugyanakkor milyen értéktelen a megszabadulás, amit meg szeretnétek szerezni!

Nem hoz dicsőséget az embernek, ha legyőz egy kecskét. Valójában nagy háládatlanság az embertől, ha egy szegény kecske életét akarja feláldozni váltságdíjul a sajátjáért cserébe.

Mit tettetek azért, hogy e nap szelleméből részesülhessetek, amely a romatlan hit és a tökéletes szeretet napja?

Bizonyos, hogy számtalan szertartást végeztetek el, és számtalan imát mormoltatok el. De a kétség kísérte minden mozdulatotokat, s a gyűlölet mondott "Áment" minden imátok végén.

Nem azért vagytok itt, hogy megünnepeljétek az Özönvíz legyőzését? Hogyan ünnepelehtek egy olyan győzelmet, ami leigázottan hagyott titeket? Amikor Noé legyőzte saját szívének mélységeit, ezzel még nem győzte le a ti szívetek mélységeit is, hanem csak egyszerűen megmutatta nektek az utat. A ti szívetek mélyén azonban harag van, s ez hajótöréssel fenyeget benneteket. Ha nem kerekedtek felül saját özönvizeteken, nem vagytok méltók erre a napra.

Mindegyikötök egy személyben özönvíz, bárka és parancsnok. Amíg nem jön el a nap, amikor frissen megtisztított szűzföldre léphettek, addig ne siessetek a győzelmet ünnepegni.

Meg kell tudnotok, hogyan vált az ember özönvízzé saját maga számára.

Amikor a szent Egyetemes Akarat Ádámot kettéosztotta, hogy megismerhesse és megvalósíthassa az Eggyel való egységét, akkor férfivá és nővé lett - egy hímnemű Ádámmá és egy nőnemű Ádámmá. Ekkor elárasztották őt a vágyak, amelyek a kettősség gyermekei - olyan sok és sokféle színben tündöklő, olyan terjedelmes, olyan kicsapongó és gyorsan burjánzó vágy árasztotta el az embert, hogy hajótörötté lett saját vágyai tengerén. Alig emeli őt e tenger egyik hulláma szédítő magasságokba, egy másik a feneketlen mélységekbe taszítja. Ez azért van így, mert az emberek vágyai párosával járnak, mint ahogy az ember maga is páros. Az ellentétek a valóságban kiegészítik ugyan egymást, a tudatlan számára azonban ezek egymásba kapaszkodnak, egymást ütik vágják, és egy pillanatra sem hajlandók egymással fegyverszünetet kötni.

Ezzel az özönvízzel kell az embernek szembenéznie óráról órára, napról napra, egész hosszú, fáradságos, kettős élete során.

Ez az az özönvíz, amelynek hatalmas forrásai a szívetekből erednek, és amelynek áramlata magával sodor benneteket.

Ez az az özönvíz, amelynek szivárványhídja mindaddig nem fog fölragyogni a ti egeteken, amíg egetek egybe nem kel a földetekkel, hogy eggyé váljanak.

Amióta Ádám elvetette magját Évában, az emberek csak szélviharokat és özönvizeket aratnak. Amikor valamiféle szenvedély túlsúlyra jut, akkor az emberek élete kibillen egyensúlyából, és az embert vagy az egyik vagy másik özönvíz nyeli el, hogy az egyensúly

---

---

helyreálljon. De az egyensúly véglegesen csak akkor fog helyreállni, ha az ember megtanulja, hogyan tudja összegyűrni valamennyi vágyát a szeretet dagasztóteknőjében, hogy aztán majd megsüsse belőle a szent belátás kenyerét.

Az özönvíz, amely Noé napjaiban elárasztotta a földet, nem az első volt az emberiség életében, és nem is az utolsó. Az az özönvíz csak kiemelkedett a pusztító özönvizek hosszú sorából. De a tűz és a vérözön, amely rövidesen elárasztja a Földet, még annál is hatalmasabb lesz. Vajon készen vagytok-e rá, hogy a felszínen maradjatok, vagy alá fogtok merülni?

Oh, ti nagyon elfoglaltak vagytok, súlyt súlyra halmoztok; nagyon elmerültetek abban, hogy véretekét fájdalomtól túlcorduló örömmel mérgezzétek; nagyon el vagytok foglalva azzal, hogy sehova sem vezető utakat tervezgessetek; túlságosan elfoglal benneteket az, hogy magokat gyűjtsetek az élet magtárainak udvarában, anélkül, hogy legalább a kulcslyukon bepillantánátok. Hogyan fogjátok így elkerülni, hogy alámerüljétek az özönvíz tengerében, ti szegény tévelygők?

Ti, akik arra születtetek, hogy magasban szárnyaljatok, hogy a végtelen térben járjatok, hogy szárnyaitokkal legyőzzétek a világmindenséget, bezártátok magatokat a kélnyelmes megegyezések és hiedelmek kalitkájába, amelyek levágják a szárnyakat, elhomályosítják a látást és megkövesítik az izmokat. Hogyan fogtok megmenekülni a közelgő vízözöntől, ti szegény tévelygők?

Ti, akik Isten képmása és hasonlatossága vagytok, már csaknem teljesen eltöröltétek a hasonlatosságot és a képmást. Isteni alakotokat már annyira elkorcsosítottátok, hogy többé már fel sem ismeritek. Isteni arcotokat sárral kentétek be, és számtalan bohócálarccal takartátok el. Hogyan fogtok így szembenézni az özönvízzel, amit ti szabadítottatok el, szegény tévelygők?

Ha nem hallgattok Mirdadra, a Föld sohasem lesz számotokra más, mint sírbolt, az ég pedig halotti lepel. Pedig a Föld azért lett, hogy bölcsőtök, az ég pedig azért, hogy trónotok legyen.

Hadd mondjam el nektek még egyszer: ti vagytok az özönvíz, a bárka, és a kormányos. A ti szenvedéyeitek az özönvíz. Testetek a bárka. Hitetek a parancsnok. Mindezt áthatja az akaratotok. És mindennek felette lebed a belátásotok.

Bizonyosodjatok meg affelől, hogy a bárka vízhatlan és tengerbíró, de ne vesztegessétek el az egész életeteket; másként sohasem jön el a tengerreszállás napja, d így megeshet, hogy végül ti is és a bárkátok is a szárazon fog megrothadni és elsüllyedni. Bizonyosodjatok meg a kapitány hozzáértése és nyugalma felől. De mindenek fölött tanuljátok

---

meg, hogyan lehet föltárni az özönvíz forrásait, és gyakoroljátok akaratotokat, hogy egymás után kiszárítsátok azokat. Akkor az özönvíz egészen biztosan apadni kezd, majd végül megszűnik.

Égessétek el a szenvedélyt, máskülönbn az fog elégetni titeket.

Ne nézzetek bele a szenvedély szájába, hogy megállapítsátok, agyarai vannak-e, vagy mézzel borított állkapcsai. A méh, amikor begyűjti a virágok nektárjait, begyűjti azzal együtt a mérgüket is.

Ne kutassátok a szenvedély arcát, hogy lássátok rokonszenves vagy ellenszenves-e. Éva rokonszenvesebbnek találta a kígyó arcát, mint Istenét.

Ne mérlegeljétek a szenvedélyt, hogy súlyát megállapíthassátok. Ki hasonlítaná össze egy korona súlyát, egy hegy súlyával? Mégis a korona sokkal többet nyom, mint egy hegy.

Vannak szenvedélyek, amelyek nappal mennyei dallamokat énekelnek, de sziszegnek, harapnak és szúrnak az éj leple alatt. Vannak szenvedélyek, amelyek a vidámságtól kövérek és súlyosak, de gyorsan a gond csontvázává válnak. Vannak kedves, finomarcú szenvedélyek, amelyek egyik pillanatról a másikra vérszomjasabbak lesznek, mint a farkasok, álnokabbak, mint a hiénák. Némely szenvedély illatosabb, mint a rózsa, amíg hozzá sem ér az ember, de ha hozzájuk érnek és leszakítják őket, akkor bűzősebbek lesznek, mint dögök, vagy a bűzős borz.

Ne rostáljátok a szenvedélyeiteket, elkülönítve a jókat a rosszaktól, mert ez mind időpocsékolás. Mert a jó nem létezhet rossz nélkül, a rossz pedig nem gyökerezhet másban, mint a jóban.

Egyazon fa jó és gonosz tudásnak fája. Egy a gyümölcse is. Nem ízlelheted meg a jót anélkül, hogy ugyanakkor meg ne ízlelnéd a gonoszat is.

Az emlő, amelyből magatokba szívjátok az élet édes tejét, ugyanakkor az, mint amely ellát titeket a halál tejével. A kéz, amely a bölcsőtöket ringatja, ugyanaz, mint amely a sírokat ássa.

Ilyen a kettősség természete, ti szegény tévelygők. Ne legyetek olyan önteltek és makacsok, hogy megpróbáljátok ezen változtatni. Ne legyetek olyan ostobák, hogy megpróbáljátok kétfelé hasítani, hogy megtarthassátok azt a részt, amelyiket szeretitek, a másikat pedig eldobhassátok.

A kettősség világának mesterei akartok lenni? Akkor bánjatok vele úgy, mintha nem volna sem jó, sem pedig rossz.

Nem savanyodott még meg a szátokban az élet és a halál teje? Nem volna itt az ideje, hogy olyan gyümölcs után sóvárogjatok, amely sem nem édes, sem nem keserű, mivel nem a jó és a gonosz tudásának fáján terem?

Meg akartok szabadulni a kettősség karmaiból? Akkor tépjétek ki a fáját - a jó és a gonosz tudásának a fáját - gyökerestől a szívetekből. Igen, tépjétek ki a gyökerét és ágait, hogy az Isteni élet magja, a szent belátás magja, ami túl van minden rosszon és jón, kicsírázhatson, és annak helyén növekedésnek indulhasson.

Azt mondjátok, hogy Mirdad üzenete nem hoz örömet. Elrabolja tőlünk a holnap varázsának az örömét. Ostobává tesz bennünket, akik csak érdektelenül szemlélik az életet, pedig lehetnénk mi hangos versenyzők is. Hiszen édes a verseny, akármi is a küzdelem kimenetele. Édes dolog részt venni a hajszás, még ha csak holni lidércény is a zsákmány.

Így beszéltek a szívetekben, megfélelkezve arról, hogy szívetek már nem a tiétek, mert a gyepelőt a jó és a rossz szenvedélyek tartják a kezükben.

Ha ti uralni akarjátok a szíveteket, akkor gyúrjátok össze minden szenvedélyeteket - jókat és rosszakat is - a szeretet egyetlen dagasztótéknőjében, hogy aztán megsüthessétek a szent belátás kemencéjében, ahol minden kettősség eggyé válik Istenben.

Ne keltsetek zavart a világban, amely már úgymint túlságosan tele van nehézségekkel.

Hogyan akartok tiszta vizet meríteni olyan kútból, amibe szüntelenül mindenféle szemetet és sarat öntöttek? Hogyan lehetne tiszta és csendes a tó vize, ha csak minduntalan felkavarjátok?

Ne tervezzetek a nyugalom reményében egy zűrzavaros világban, nehogy a zűrzavar terveinek legyetek kivitelezői.

Ne tervezzetek a szeretet reményében egy gyűlölködő világban, nehogy a gyűlölet tervének legyetek munkálói

Ne tervezzetek az élet reményében egy haldokló világban, nehogy a halál tervének legyetek kivitelezői. A világ csak olyan pénzzel fizethet nektek, amilyen pénze van - és ennek a pénznek két oldala van.

Hanem építsétek terveiteket a ti végtelen, isteni Énetekre, amely oly gazdag a békés belátásban.

Ne követeljétek meg a világtól olyasmint, amit magatoktól nem követeltek meg. Ne követeljétek egyetlen embertől sem olyasmint, amit ti magatok nem tennétek meg.

Mi az, amit a világ adhat nektek, hogy segítsen özönvizeiteket legyőzni, hogy elhajózhassatok egy olyan világba, amelyben nincs fájdalom és halál, és amelyet soha el nem

---

---

múló szeretet és belátás békessége kapcsol az éghez? Mit adhat a világ: földi javakat, hatalmat, hírnevet? Fensőbbiséget, tekintélyt és tiszteletet? Megvalósult ambíciókat és valóra vált reményeket? De hiszen mindezek a dolgok az özönvizeitek forrásai. Szabaduljatok meg mindezekről, ti szegény tévelygők - el velük!

Legyetek csendesek, hogy tiszták lehessetek.

Legyetek tiszták, hogy tisztán láthassátok a világot.

Amikor majd tisztán látjátok majd a világot, meglátjátok, milyen szegényes és erőtlen a világ, és mennyire képtelen azt nyújtani nektek, amit ti kerestek: a szabadságot, a békét és az életet.

Minden, amit a világ adhat nektek, csak egy test - egy bárka, amellyel a kettős élet tengerén hajózhattok. De ezt nem embernek köszönhetitek. A világegyetem dolga, hogy ezt nektek ajándékozza és fenntartsa. Tartsátok ezt olyan tisztán és szárazon, mint amilyen tiszta és száraz Noé bárkája volt, hogy szembenézhesetek az özönvízzel; vegyétek fel a bárkába a vadállatokat, és uralkodjatok rajtuk, ahogy Noé is felvette bárkájába az ő vadállatait, és tökéletesen uralkodott rajtuk - ez a ti kötelességetek, és csak a tiétek.

Járjon hitetek nyitott szemmel és éberem, hogy odaállíthassátok a kormánykerékhez; álljon hitetek megingathatatlanul az Egyetemes Akaratban, mert ez a vezetőök az Éden boldog kapuihoz - ez a ti munkátok, és csak a tiétek.

Akaratotok legyen rettenthetetlen, hogy átvehesse a parancsnokságot, s hogy győzedelmeskedhessen és részesüljön a szent belátás, az élet fájából - ez is a ti munkátok és csakis a tiétek.

Az ember Istenhez van kötve. Ezen kívül egyetlen sors sem éri meg a vele járó szenvedést. Mit mondjunk, ha az út hosszú, és tele van szélviharokkal? Talán nem győzi le ezeket a viharokat a tiszta szívből és átható tekintetből jövő hit?

Siessetek! Az idő, amelyet tétlenségben vesztegettek el, tele van fájdalommal. Az emberek, még a legelfoglaltabbak is, valójában nagyon tétlenek.

Hajóépítők vagytok ti mind. Tengerészek vagytok mindannyian. Ez a feladat, amelyet az Örökkévalóságból bíztak reátok: hogy a végtelen tengeren hajózhassatok, amely ti magatok vagytok, és ebben megtaláljátok annak a lénynek a hangtalan harmóniáját, akinek a neve Isten.

Minden dolognak van középpontja, ahonnan kisugárzik és amely körül forog.

Ha az élet - az ember élete - egy kör, és Isten megtalálása benne a középpont, akkor minden munkátok e köré a középpont köré kell összpontosulnia; máskülönben csak időfecsérlés, még ha vér és verejték áztatta is.

Mirdad feladat az, hogy az embert elvezesse rndeltetéséhez. Nézzétek hát! Mirdad csodás bárkát készített a számotokra, egy jól épített és jól irányított bárkát. Ez nem hajlított fából és szurokból készült, s nem is arra való, hogy hollókat, gyíkokat és hiánákat szállítson. Ez a szent belátás egyik bárkája, amely valóban világítótorony mindazok számára, akik a megszabadulásra vágyakoznak. Terhe nem boroshordókból és présgépekből áll, hanem olyan szivekből, amelyek csordultig teltek szeretettel minden és mindenki iránt. Ezt a bárkát nem földdel, vagyontárgyakkal, ezüsttel, arannyal és drágakövekkel töltik meg, hanem olyan lélekkel, amelyek elváltak az árnyékuktól, amelyek világosságba és a belátás szabadságába öltöztek.

Jöjjetek mind, akik fel akarják szedni a röghöz kötő horgonyt, jöjjenek mind, aki megszabadulásra vágyakoznak - jöjjenek mind a fedélzetre!

A Bárka készen áll.

A szél kedvező.

A tenger nyugodt.

Így tanítottam Noét.

Így tanítalak most benneteket is.

Naronda: Amikor a Mester elhalgatott, az addig mozdulatlan tömegben suttogás futott végig, mintha a Mester szavai alatt visszatartották volna a lélegzetüket.

Mielőtt lejött volna az oltár lépcsőin, a Mester magához hívta a hét testvért, elkérte a hárfát, és velük együtt énekelni kedte az új Bárka Himnuszát. A sokaság gyorsan ráhangolódott a dolra, és mint egy hatalmas hullám szállt az ég felé az édes dallam:

Isten a parancsnok, repülj Bárkám!

Itt végződik a Könyvnek az a része,

amelyet a világ számára meg

lehetett nyilvánítani.

Ami a többit illeti,

még nem telt

be az idő.

M. N.
